ΓΗ & ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Έκδοση της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης
|ομοσπονδία συλλογικοτήτων|

Τεύχος#20,Απρίλης/Μάης2020 | twitter.com/anpolorg | anpolorg@gmail.com | http://apo.squathost.com

Εδώ και αρκετές εβδομάδες βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το φάσμα της θανατηφόρας εξέλιξης της πανδημίας του ιού COVID-19. Ενός ιού που πλήττει κυρίως ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού, αλλά όχι μόνο. Η μεγάλη κοινωνική και ταξική πλειοψηφία αντιμετωπίζει τον κίνδυνο της ασθένειας και χιλιάδες άνθρωποι της τάξης μας πεθαίνουν μαζικά σε όλο τον κόσμο, έχοντας αποστερηθεί των απαραίτητων μέσων για την προστασία τους.

Σήμερα, αναδεικνύεται με τραγικό τρόπο η πλήρης αντικοινωνική και δολοφονική φύση του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος, ο προσανατολισμός του οποίου όχι μόνο δεν είναι να ικανοποιήσει τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας, αλλά ειδικά σε περιόδους κρίσης, είναι ο περιορισμός και η αποστέρηση τους από την πληττόμενη κοινωνική και ταξική βάση, η παρασιτική του ύπαρξη πάνω της, διαπράττοντας ένα ακόμα έγκλημα εναντίον της.

Η υφαρπαγή του τεράστιου κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και των διαθέσιμων πόρων από τις οικονομικές και πολιτικές ελίτ, η υπερσυγκέντρωση πληθυσμών σε μεγαλουπόλεις, εργασιακά κάτεργα, φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και προσφύγων, η διαχρονική υπολειτουργία των συστημάτων υγείας την ώρα που οι οικονομικά και πολιτικά ισχυροί κρατούν για τον εαυτό τους τη δυνατότητα να απολαμβάνουν την καλύτερη δυνατή περίθαλψη, καταδεικνύουν πως: **Το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα οργάνωσης της κοινωνίας, που ήδη καταδικάζει εκατομμύρια ανθρώπους στο θάνατο από την πείνα, τις ασθένειες και τις πολεμικές επιχειρήσεις, δίνει μάχη όχι ενάντια στην εξελισσόμενη πανδημία, αλλά για να διατηρήσουν αλώβητα τα προνόμια τους, τη θέση εξουσίας τους οι πολιτικά και οικονομικά ισχυροί.**

Κάτι τέτοιο επιβεβαιώνουν άλλωστε και τα πολεμικά ανακοινωθέντα-διαγγέλματα της κυβέρνησης, τα οποία σε καθημερινή βάση υπενθυμίζουν το τεράστιο πλήγμα στον τομέα της οικονομίας που θα επιφέρει η όλη κρίση και επιχειρούν να αντλήσουν συναίνεση στη συνολική κοινωνική αναδιάρθρωση που ετοιμάζονται να υλοποιήσουν το επόμενο διάστημα για να στηρίξουν το κεφάλαιο εξαιτίας της μείωσης της κερδοφορίας του. Με αφορμή την εξελισσόμενη πανδημία, ένας νέος γύρος επίθεσης στους εργαζόμενους και την κοινωνία προετοιμάζεται. Αυτά που σήμερα παρουσιάζονται ως «παροχές αλληλεγγύης» προς την κοινωνική βάση, αύριο θα κληθούμε να τα πληρώσουμε πολλαπλάσια με τεράστιο κόστος στις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων που θα βγαίνουν ήδη πληγωμένοι από την άνιση μάχη των ημερών μας.

Γιατί η πραγματικότητα είναι πως τη μάχη απέναντι στην εξελισσόμενη πανδημία, την δίνει η κοινωνική και ταξική βάση, παρά τις αντίξοες συνθήκες που έχουν επιβληθεί από τους δυνάστες της. Τη μάχη απέναντι στην εξελισσόμενη

Συνέχεια στη σελίδα 6

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Το εντύπο της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης "Γη και Ελευθερία" εκδίδεται σταθερά κάθε δύο μήνες και κυκλοφορεί σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, στέκια και καταλήψεις, καθώς και στους δρόμους του αγώνα.

Εν μέσω της εξάπλωσης της φονικής πανδημίας, το 20ο τεύχος δεν θα κυκλοφορήσει, προς το παρόν, σε έντυπη μορφή, καθώς για λόγους κοινωνικής συνείδησης -δεδομένου του απαραίτητου αυτοπεριορισμού για την ατομική και συλλογική αυτοπροστασία- δεν είναι δυνατή η μαζική διακίνηση του. Ως εκ τούτου εκδίδεται σε ηλεκτρονική μορφή, συνεχίζοντας την ενημέρωση και αντιπληροφόρηση από τα μέτωπα του κοινωνικού και ταξικού αγώνα, και τη διατύπωση θέσων απέναντι στο κράτος, το κεφάλαιο και την εγκληματική πολιτική διαχείριση αυτής της πρωτοφανούς υγειονομικής και κοινωνικής κρίσης.

Περιεχόμενα

Σελ. 1 + 6. ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ! Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Σελ. 2. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ - ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ της Α.Π.Ο. και της DAF (Επαναστατική Αναρχική Δράση)/Τουρκία

Σελ. 3. ΚΟΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Σελ. 4. ΝΑ ΥΨΩΣΟΥΜΕ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑ - Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

Σελ. 5. ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΑΜΕΣΑ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ - ¡NO PASARAN!

Σελ. 7. Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ! - Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Σελ. 8. ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ - Αναρχικό/αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια

Σελ. 9. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ & ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ - ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ - Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό "Μαύρο & Κόκκινο"

Σελ. 10-11.
- Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΥΝ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ! ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΔΙΚΤΥΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ

- Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΡΟ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΥ. ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ! Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ!

- ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ Αυτοδιαχειριζόμενος χώρος Επί Τα Πρόσω

Σελ. 12-13. ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ - αναγραφή συνθημάτων, ανάρτηση πανό και συλλογή - διανομή ειδών πρώτης ανάγκης για δομές αλληλεγγύης - No Pasaran!

Σελ. 14. ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ - ΤΡΟΦΗ - ΣΤΕΓΑΣΗ - ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ - ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ. ΚΑΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ... Συντονισμός Εργαζομένων στις Συγκοινωνίες και Επιβατών για Ελεύθερη Μετακίνηση

Σελ. 15. 7 ΑΠΡΙΛΗ: ΗΜΕΡΑ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ - Παρεμβάσεις και ανάρτηση πανό σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη - Μια ανταπόκριση από την Πάτρα

Σελ. 16.
- Η ΒΙΟΜΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΕ ΧΕΡΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ - Libertatia, συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό

- ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΜΑΣ - ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ -Ταξικό Μέτωπο – Πρωτοβουλία Εργαζομένων στις Συγκοινωνίες

Σελ. 17. ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΚΟΡΟΝΩΪΟΥ | 5+1 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΕΧΟΥΣΑ ΠΕΡΙΟΔΟ ΑΠΟ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ Αναδημοσίευση από το blog Άνθος του Κακού

Σελ. 18-19. «Ο ΙΟΣ ΜΙΑΣ ΗΜΙΤΕΛΟΥΣ ΑΝΟΙΞΗΣ» COVID-19,ΜΙΑ ΝΟΣΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΚΡΑΤΟΥΣ- ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/τριων «Quieta Movere»

Σελ. 19. ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ! - Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

Σελ. 20.
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ - Αναρχική Συλλογικότητα Όμικρον 72

- ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΛΗΨΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ

Σελ. 21. ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

- Αφίσα της ομάδας ενάντια στην πατριαρχία- Αναρχική Πολιτική Οργάνωση
- Δράσεις από συντρόφους και συντρόφισσες της Α.Π.Ο ενάντια στην κρατική δολοφονία της Azizέλ Ντενίρογλου στις φυλακές Ελαιώνα και σε αλληλεγγύη με τις κρατούμενες

Σελ. 22.
- Η ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΕΝΗ ΛΕΞΗ - Η Επιτροπή εξωτερικών σχέσεων της Αναρχικής Ομοσπονδίας (Fédération anarchiste – IFA)
- Η ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ!
- Αφισοκολλήσεις και διανομή αγαθών σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη από την Οργάνωση DAF (Επαναστατική Αναρχική Δράση) στην Τουρκία

Σελ. 23. ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΙ/ΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΟ, ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ - Ανακοίνωση που προέκυψε από τις συζητήσεις της έκτακτης συνδιάσκεψης της γαλλικής UCL (Ελευθεριακής Κομμουνιστικής Ένωσης)

Σελ. 24-25.
- ΕΠΙΔΗΜΙΑ; ΚΡΑΤΙΚΗ ΣΦΑΓΗ - Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της Αναρχικής Ομοσπονδίας του Τορίνο (Federazione Anarchica Torinese – FAI)
- ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ROBERTO AMBROSOLI, δημιουργού του θρυλικού κόμικ "Anarchik, ο Εχθρός του Κράτους", που έχασε τη ζωή του στις 7 Απρίλη 2020, από τον ιό covid-19

Σελ. 26-27. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΕΙ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ - Άρθρο του συντρόφου Dario Antonelli που δημοσιεύτηκε στην Umanità Nova

Σελ 27. Ο ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΣΤΗ ΝΑΠΟΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΜΕ ΧΟΛΕΡΑ

Σελ.28. ΚΟΡΟΝΟΪΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ: ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΣΕ ΠΟΙΑ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΟΣ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ - Επιτροπή Επικοινωνίας της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας – FAI

Σελ. 29.
- Ο EZLN ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΑ ΚΑΡΑΚΟΛ ΛΟΓΩ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés - EZLN
- ΚΕΙΜΕΝΟ ΜΑΠΟΥΤΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΡΩΝΟΪΟ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ - Πολιτικοί Κρατούμενοι Κοινοτήτων Μαπούτσε Σωφρονιστικό Κατάστημα του Τεμούκο

Σελ. 30-31. Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ - Μετάφραση: Αντρέας Κ.

Σελ. 32. ΤΑ JUMBO ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΡΓΙΑ - ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ - αναρχική ομάδα "δυσήνιος ίππος" και συντρόφισσες-οι
- Φωτογραφίες από τις απεργιακές πορείες της 18ης Φλεβάρη '20

Σελ. 33.- ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ "ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ" ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ - Τοπικός Συντονισμός Α.Π.Ο.-Ο.Σ. Θεσσαλονίκης
- MOTOROIL - ΛΑΡΚΟ: ΚΡΑΤΟΣ & ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΕΡΓΑΤΕΣ - Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

Σελ. 34. TELEPERFORMANCE - THE BEST PLACE TO DIE FROM WORK - Σ.Α.

Σελ. 35.
- ΤΙΜΗ ΣΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ HELİN BÖLEK
- ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
- ΓΙΑ ΤΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΦΟΥΝΤΑ - Αναρχική Συλλογικότητα "Κύκλος της Φωτιάς"

Σελ. 36. 8Η ΜΑΡΤΗ: ΗΜΕΡΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ - Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία– Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Σελ. 37.
- ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ - DAF (Επαναστατική Αναρχική Δράση)
- ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ LORENZO ORSETTI που πριν εναν χρονο, στισ 18 Μαρτη σκοτώθηκε πολεμώντας τον ISIS, στη Baghouz της Συρίας

Σελ. 38. Ειδήσεις από τον Κόσμο και Σχόλια στους καιρούς της πανδημίας ...

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

της ΑΠΟ (Αναρχική Πολιτική Οργάνωση-Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων)/Ελλάδα και της DAF (Επαναστατική Αναρχική Δράση)/Τουρκία

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ο πόλεμος και ο φασισμός είναι η μόνη "απάντηση" του συστήματος στη συνολική και βαθιά του κρίση, στις ίδιες του τις αντιφάσεις που προκύπτουν από τη βασική του αρχή, αυτή της καταπίεσης και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιχειρούν μία, άνευ όρων, επίθεση εναντίον των λαών της καπιταλιστικής περιφέρειας μέσα από πολέμους, στρατιωτικές επιχειρήσεις, ανατροπή καθεστώτων και την επιβολή νέων με στόχο τον έλεγχο ολόκληρων περιοχών, των πλουτοπαραγωγικών πηγών και την εκμετάλλευση ολόκληρων πληθυσμών. Μια συνθήκη όπου η καταδίκη εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, τη φτώχεια, τις αρρώστιες και τον ξεριζωμό αποτελεί την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της υπερσυσσώρευσης του πλούτου στα χέρια των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ και για την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων.

Οι χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες που καταφθάνουν τις τελευταίες μέρες στα ελληνοτουρκικά σύνορα στον Έβρο με την ελπίδα να ξεφύγουν από την πραγματικότητα του πολέμου και της δυστυχίας, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή, βρίσκονται αντιμέτωποι με τις δολοφονικές και ρατσιστικές πολιτικές της ΕΕ και του ελληνικού κράτους. Στρατός, αστυνομία και παρακρατικές ομάδες τους έχουν φράξει το δρόμο, ενώ δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν ακόμα και πραγματικά πυρά για να αποτρέψουν το πέρασμα τους στο εσωτερικό της Ευρώπης-Φρούριο.

Για το ελληνικό κράτος, η οικειοποίηση του ρόλου του συνοριοφύλακα και η επιβολή ενός σύγχρονου απαρτχάιντ στο εσωτερικό του με τον εγκλωβισμό χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι μια ακόμα δήλωση συμπαράταξης με τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ της οποίας είναι αναπόσπαστο μέρος συμμετέχοντας ενεργά στους πολεμικούς ανταγωνισμούς μέσα από την αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων, πολεμικών πλοίων και πυραυλικών συστημάτων.

Για το τούρκικο κράτος που συνεχίζει τις πολεμικές επιχειρήσεις εξόντωσης των κουρδικών κοινοτήτων, που κλιμακώνει τις στρατιωτικές επεμβάσεις και την κατοχή της Βόρειας Συρίας με τη συνδρομή ισλαμιστικών ομάδων, ο εγκλωβισμός εκατομμυρίων προσφύγων και μεταναστών στην επικράτειά του -απότοκο της συμφωνίας Τουρκίας και ΕΕ- και η προώθηση χιλιάδων εξ αυτών στα σύνορα του Έβρου είναι ένα ακόμα εργαλείο για την εξυπηρέτηση των πολιτικών του σχεδιασμών στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Τόσο το ελληνικό όσο και το τούρκικο κράτος καλλιεργούν τον εθνικισμό, τη μισαλλοδοξία και τη ρητορική του μίσους μέσα στο πλαίσιο του συνεχώς αυξανόμενου ανταγωνισμού τους. Στόχος τους είναι να κυριαρχήσει ο φόβος μέσα στην κοινωνία, να πείσουν πως η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, που λεηλατείται καθημερινά και δέχεται την άγρια εκμετάλλευση κράτους και αφεντικών, έχει κοινά συμφέροντα με τις άρχουσες πολιτικές και οικονομικές ελίτ που εξουσιάζουν.

Οι φασίστες στην Ελλάδα προκαλούν την εξόντωση των μεταναστών που κατάφεραν να φτάσουν στα νησιά του Αιγαίου, εμποδίζοντάς τους να αποβιβαστούν στην ακτή. Σε συνεργασία με την ελληνική αστυνομία, βασανίζουν τους πρόσφυγες κατά μήκος της συνοριογραμμής του Έβρου και στέλνουν τους μετανάστες που διασχίζουν το ποτάμι πίσω, προς την πλευρά των τούρκικων συνόρων. Με τον ίδιο τρόπο, οι φασίστες στην Τουρκία επιτίθενται σε μετανάστες που έχουν καταφύγει από τη Συρία στην Τουρκία, βασανίζοντάς τους στις γειτονιές και απειλώντας να τους στείλουν στην Ευρώπη, καταστρέφοντας τα σπίτια και τα καταστήματα τους.

Από την πλευρά μας ως αναρχικοί/ές από τις δυο πλευρές του Αιγαίου, αντιλαμβανόμαστε πως η προοπτική των εμπόλεμων κοινωνιών, της φτώχειας και της εξαθλίωσης, της αναζωπύρωσης του εθνικισμού και του κοινωνικού εκφασισμού θα έχει ολέθρια αποτελέσματα για την ανθρωπότητα. Και είμαστε πεπεισμένοι για το ότι η ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, η οργανωμένη αντεπίθεση των εκμεταλλευόμενων τάξεων και η ανατροπή του κόσμου του καπιταλισμού και του κράτους σε παγκόσμιο επίπεδο μπορεί να διαμορφώσει τους όρους για τη δημιουργία μια κοινωνίας ευημερίας, ισότητας, ειρήνης και δικαιοσύνης, χωρίς εκμετάλλευση, πολέμους και αποπροσανατολιστικούς ανταγωνισμούς.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ ΓΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΘΑ ΗΤΤΗΘΟΥΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ!

Μάρτης 2020

Επαναστατική Αναρχική Δράση (DAF) / Τουρκία

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων (ΑΠΟ) / Ελλάδα

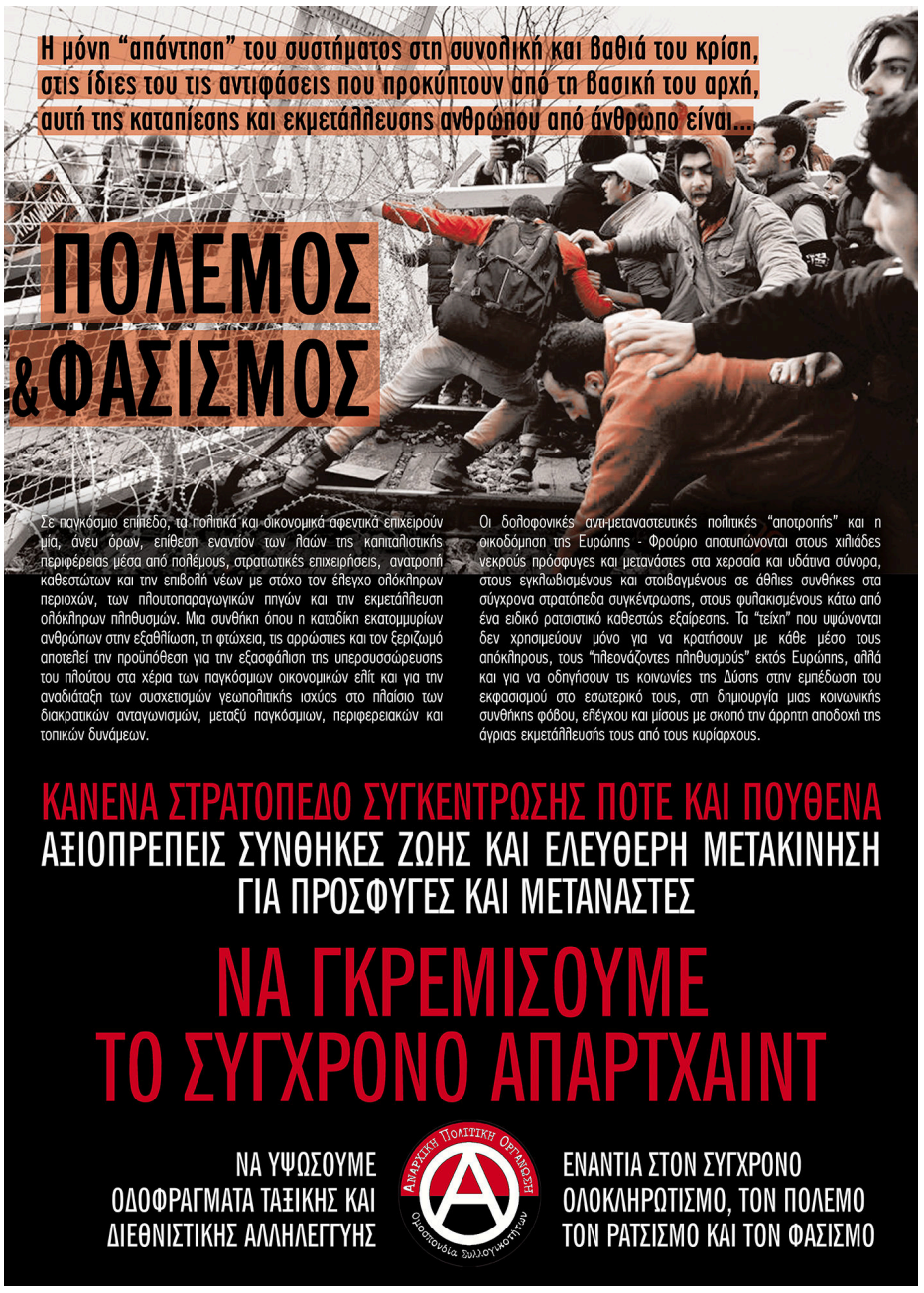

Πανό αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και μετανάστες πλατεία Αμερικής

ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ-ΕΣ, ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ. ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ 'κ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ, ΡΑΤΣΙΣΜΟ, ΦΑΣΙΣΜΟ

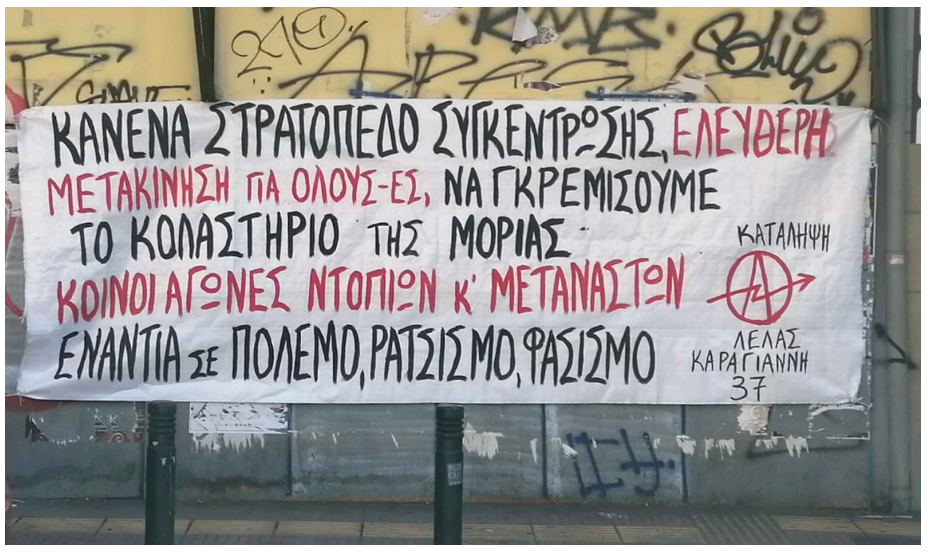

Πανό αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και μετανάστες, Κυψέλη

Να σταματήσει τώρα το απάνθρωπο καθεστώς εξαίρεσης και εξόντωσης προσφύγων και μεταναστών εν μέσω πανδημίας με τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης!

ΑΜΕΣΗ ΜΕΤΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΕ ΕΠΙΤΑΓΜΕΝΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΤΩΡΑ!

Στις 14 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στη Μυτιλήνη διαδήλωση αλληλεγγύης σε πρόσφυγες κ μετανάστες που καλέστηκε από την *ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΛΕΣΒΟΥ ενάντια στα κέντρα κράτησης.*
Το απόγευμα πραγματοποιήθηκε και δεύτερη διαδήλωση που κάλεσε η *κατάληψη Μπίνειο* με τη συμμετοχή 250 καταληψιών/ αντιεξουσιαστών/αναρχικών/ αλληλέγγυων. Στις πορείες συμμετείχαν σύντροφοι και συντρόφισσες από την Αναρχική Πολιτική Οργάνωση, καθώς και από τις συλλογικότητες της συνέλευσης ΝΟ PASARAN!

«Είμαστε εκτεθειμένοι στον κορονοϊό». Εκατοντάδες Αφρικανοί, κυρίως αιτούντες άσυλο, κατέλαβαν στις 22 Απρίλη την είσοδο του Κέντρου Υποδοχής και Ταυτοποίησης της Μόριας πραγματοποιώντας καθιστική διαμαρτυρία. Διεκδικούν «δικαιοσύνη για όλους» και μετακίνησή τους από το νησί προκειμένου να αποφύγουν την πιθανότητα των επιπτώσεων της διάδοσης του ιού στο χώρο του καταυλισμού κάτι που όπως αναφέρουν «ισοδυναμεί με θάνατο για όλους».

«Η θα πεθάνουμε, ή θα ελευθερωθούμε»

Οι κρατούμενοι στο προαναχωρησιακό κέντρο (ΠΡΟ.ΚΕ.ΚΑ.) της Μόριας στη Λέσβο ξεκίνησαν απεργία πείνας από τις 5 Απριλίου 2020. Απαιτούν την άμεση απελευθέρωσή τους, ώστε να αποφύγουν τις καταστροφικές συνέπειες διασποράς του ιού μέσα στη φυλακή. Όπως λένε οι ίδιοι, "Όλες οι φυλακές του κόσμου έχουν απελευθερώσει τους κρατούμενους. Αποφασίσαμε να επιλέξουμε μεταξύ του θανάτου και της ελευθερίας μας". Οι αρμόδιοι αστυνομικοί έχουν απαντήσει με εξευτελισμό, εκφοβισμό και βία. Μια μονάδα ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας έχει τοποθετηθεί στο ΠΡΟ.ΚΕ.ΚΑ,, παρενοχλώντας και απειλώντας τους κρατούμενους. Όπως είπε ένας από αυτους, «έβγαλαν έξω τους κρατούμενους για να ανακρίνουν έναν από αυτούς, τον οποίον χτύπησαν». Τέσσερις από τους κρατούμενους έραψαν τα χείλη τους σε ένδειξη διαμαρτυρίας, αλλά μερικές ώρες αργότερα κλήθηκε γιατρός για να αφαιρέσει την κλωστή με τη βία.
Το ελληνικό κράτος επιμένει να μην αποφυλακίζει κανέναν κρατούμενο. Αντιθέτως, έχει αυξήσει την κράτηση των μεταναστών, μετατρέποντας τα camps σε πραγματικές φυλακές, όπου η πρόσβαση σε κατάλληλη ιατρική φροντίδα, υγιεινή, νερό, καθώς και η δυνατότητα να διατηρήσουν την κοινωνική απόσταση είναι τραγικά αδύνατη.

Ουρά για το φαγητό στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Μόρια

ΚΟΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Βρισκόμαστε εν μέσω μιας τεράστιας ανθρωπιστικής καταστροφής και πρωτόγνωρης κοινωνικής κρίσης, οπού η εξάπλωση της παγκόσμιας πανδημίας αναδεικνύει με τον πιο εμφατικό τρόπο την εγκληματική φύση του κράτους και του καπιταλισμού. Από την μια η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία βρίσκεται αντιμέτωπη με νέους και επαχθέστερους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης και από την άλλη το κράτος υπερασπίζεται την εξουσία του και την συσσώρευση του πλούτου στα χέρια του κεφαλαίου, διευρύνοντας την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και στερώντας από την κοινωνία απαραίτητους πόρους για την αντιμετώπιση αυτής της καταστροφής. Μέσα σε αυτή την συνθήκη χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες εξακολουθούν να στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς καμία δυνατότητα προστασίας τους απέναντι στην πανδημία. Το καθεστώς εξαίρεσης που τους έχει επιβληθεί οδηγεί στην εξόντωσή τους και αποτελεί κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα.

Ο πόλεμος και ο φασισμός είναι η μόνη "απάντηση" του συστήματος στη συνολική και βαθιά του κρίση, στις ίδιες του τις αντιφάσεις που προκύπτουν από τη βασική του αρχή, αυτή της καταπίεσης και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά επιχειρούν μία, άνευ όρων, επίθεση εναντίον των λαών της καπιταλιστικής περιφέρειας μέσα από πολέμους, στρατιωτικές επιχειρήσεις, ανατροπή καθεστώτων και την επιβολή νέων με στόχο τον έλεγχο ολόκληρων περιοχών, των πλουτοπαραγωγικών πηγών και την εκμετάλλευση ολόκληρων πληθυσμών. Μια συνθήκη όπου η καταδίκη εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, τη φτώχεια, τις αρρώστιες και τον ξεριζωμό αποτελεί την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της υπερσυσσώρευσης του πλούτου στα χέρια των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ και για την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών, μεταξύ παγκόσμιων, περιφερειακών και τοπικών δυνάμεων.

Οι δολοφονικές αντι-μεταναστευτικές πολιτικές "αποτροπής" και η οικοδόμηση της Ευρώπης- Φρούριο αποτυπώνονται στους χιλιάδες νεκρούς πρόσφυγες και μετανάστες στα χερσαία και υδάτινα σύνορα, στους εγκλωβισμένους και στοιβαγμένους σε άθλιες συνθήκες στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στους φυλακισμένους κάτω από ένα ειδικό ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης.

Τα "τείχη" που υψώνονται δεν χρησιμεύουν μόνο για να κρατήσουν με κάθε μέσο τους απόκληρους, τους "πλεονάζοντες πληθυσμούς" εκτός Ευρώπης, αλλά και για να οδηγήσουν τις κοινωνίες της Δύσης στην εμπέδωση του εκφασισμού στο εσωτερικό τους, στην δημιουργία μιας κοινωνικής συνθήκης φόβου, ελέγχου και μίσους με σκοπό την άρρητη αποδοχή της άγριας εκμετάλλευσής τους από τους κυρίαρχους.

Απέναντι στον χρεοκοπημένο κόσμο κράτους και κεφαλαίου, απέναντι στον πόλεμο που έχουν κηρύξει οι κυρίαρχοι στους καταπιεσμένους αυτής της γης, ως αναρχικοί/ές, αγωνιζόμαστε με όπλα μας την ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, προτάσσοντας την οργάνωση της αντεπίθεσης των εκμεταλλευόμενων τάξεων για την ανατροπή του κόσμου του καπιταλισμού και του κράτους. Μαζί με τους ντόπιους, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες να αγωνιστούμε συλλογικά και από τα κάτω απέναντι στη φτώχεια, την εξαθλίωση, την καταπίεση και την καθυπόταξη, να δυναμώσουμε και να περιφρουρήσουμε τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις που βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής και να οργανώσουμε νέες. Ενάντια στον φασισμό, τη μισαλλοδοξία, τον πόλεμο, την καταστολή και την εκμετάλλευση η Υπόθεση της παγκόσμιας Κοινωνικής Επανάστασης, της οικοδόμησης μιας νέας κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας πάνω στα συντρίμμια του κόσμου της εξουσίας...είναι πάντα ζωντανή!

ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ-ΦΡΟΥΡΙΟ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία (Crint – FAI)

Ομοσπονδία για την Αναρχική Οργάνωση (FAO, Σλοβενία & Κροατία)

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων (ΑΠΟ, Ελλάδα)

Γαλλόφωνη Αναρχική Ομοσπονδία (FA, Γαλλία & Βέλγιο)

Βρετανική Αναρχική Ομοσπονδία (AF)

Ελευθεριακή Ομοσπονδία Αργεντινής (FLA)

ΝΑ ΥΨΩΣΟΥΜΕ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑ

Η σημερινή νεοφιλελεύθερη διαχείριση έρχεται να υλοποιήσει την επιθετική κρατική πολιτική αναδιαρθρώσεων σε όλα τα κοινωνικά πεδία. Από την κατάργηση του ασύλου και την καταστολή στους πανεπιστημιακούς χώρους, το ολομέτωπο χτύπημα στο αναρχικό κίνημα μέσα από την εκκένωση δεκάδων καταλήψεων, την αστυνομική κατοχή των Εξαρχείων, τους βασανισμούς διαδηλωτών, τις παρακολουθήσεις αγωνιστών, τη μεταφορά προσφύγων και μεταναστών από τις προσφυγικές καταλήψεις στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ως την δημιουργία νέων στα νησιά του Β. Αιγαίου. Παράλληλα, με τη ψήφιση του «αναπτυξιακού» πολυνομοσχεδίου αλλά και τις μεταρρυθμίσεις που φέρει το ασφαλιστικό νομοσχέδιο περί ιδιωτικοποίησης της υγείας, επιχειρείται η εκ νέου επίθεση στους από τα κάτω, με την περαιτέρω ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και απεργίας αλλά και την επιβολή επαχθέστερων όρων επιβίωσης στο βωμό της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Ταυτόχρονα από 1η Μάη έχει εξαγγελθεί η κατάργηση της προστασίας πρώτης κατοικίας που θα συνοδευτεί από εξαναγκαστικές εξώσεις και μαζικούς πλειστηριασμούς, ενώ προετοιμάζεται και η εφαρμογή του νομοσχεδίου για τον έλεγχο και τον περιορισμό των διαδηλώσεων με στόχο την καθυπόταξη της κοινωνίας και την εξάλειψη κάθε μορφής αντίστασης.

Αθήνα 7 Μάρτη: Από το μπλοκ του NO PASARAN! στην διαδήλωση αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες

Το ελληνικό κράτος και κάθε πολιτική διαχείρισή του, από τις προηγούμενες έως σήμερα, μέσα από τις αντιμεταναστευτικές πολιτικές που ακολουθούν, ανοίγουν το δρόμο για την εγκαθίδρυση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Από τη μια πλευρά, ως μέλος της Ε.Ε και του ΝΑΤΟ, προσπαθεί να εδραιώσει τη θέση του στον ευρωατλαντικό άξονα, λαμβάνοντας μέρος στις πολεμικές συρράξεις και τους διακρατικούς ανταγωνισμούς για την εκμετάλλευση των ενεργειακών οικονομικών πόρων στη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή, υπογράφει στρατιωτικές συμφωνίες με Η.Π.Α για την ενίσχυση και επέκταση των νατοϊκών βάσεων, συμμετέχει σε στρατιωτικές ασκήσεις με τις ένοπλες δυνάμεις άλλων κρατών και από την άλλη στο ζήτημα διαχείρισης του μεταναστευτικού, έχει αναλάβει το ρόλο του συνοριοφύλακα της Ευρώπης, όπου οι πρόσφυγες και οι μετανάστες ή θα είναι εγκλωβισμένοι στα σύγχρονα νταχάου, ή θα πνίγονται στο Αιγαίο και θα δολοφονούνται στον Έβρο απ' τα πυρά του ελληνικού στρατού. Η νεοφιλελεύθερη ακροδεξιά κυβέρνηση της ΝΔ, όσο και η προηγούμενη «αριστερή» κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ευθύνονται για τη δημιουργία κατεστώτος εξαίρεσης προς τους μετανάστες, απομονώνοντας τους απ'το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο για να μην υπάρχουν σχέσεις αλληλεπίδρασης και αλληλεγγύης και προβάλλοντας τους μέσα απ'τη κρατική μιντιακή προπαγάνδα ως κακοποιά στοιχεία, εισβολείς, εγκληματίες από τους οποίους και πρέπει να προφυλαχθούμε. Έτσι, διαχέεται ο ρατσιστικός οχετός τόσο μέσα από δηλώσεις κυβερνητικών αξιωματούχων όσο και μέσα απ'τα δελτία ειδήσεων όπου επιχειρείται ο κοινωνικός εκφασισμός και η νομιμοποίηση της ρατσιστικής βίας. Οι ισόβιες φυλακές, η οχύρωση των συνόρων με αστυνομία, στρατό, η ενίσχυση του δολοφονικού μηχανισμού Frontex και η εγκατάσταση υδάτινων φραγμάτων είναι η εικόνα του σήμερα και του μέλλοντος. Είναι η εμπέδωση του δόγματος «τάξις και ασφάλεια» και της υποταγής, η επιρροή του φόβου, η διάχυση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

Παράλληλα, τις τελευταίες μέρες στον Έβρο στα ελληνοτουρκικά σύνορα, απότοκο των διακρατικών ανταγωνισμών από τη μία και της κλιμάκωσης της στρατιωτικής επίθεσης του τουρκικού κράτους στη Συρία, είναι ο εγκλωβισμός χιλιάδων προσφύγων και μεταναστα(ρι)ών στα κλειστά σύνορα της Ευρώπης φρούριο. Εκεί όπου οι πρόσφυγες και οι μετανάστ(ρι)ες βρίσκονται αντιμέτωποι με την αστυνομία, τον στρατό αλλά και τις οργανωμένες παραστρατιωτικές ομάδες που ως συγκοινωνούντα δοχεία επιτίθενται, ακόμα και με πραγματικά πυρά στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, φτάνοντας μέχρι στιγμής τον έναν επιβεβαιωμένο νεκρό. Η κατάσταση αυτή πέρα απ' τα σύνορα του Έβρου, αποτυπώνεται και στα νησιά του Β. Αιγαίου, τη Χίο, τη Σάμο, τη Κω αλλά και με τον πιο εμφατικό τρόπο στη Λέσβο, όπου το τελευταίο διάστημα εξελίσσεται ένα κρεσέντο βίας και καταστολής εναντίον των μεταναστ(ρι)ών και αλληλέγγυων από κράτος και παρακράτος. Οι μετανάστες αντιδρούν στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης τους, την έλλειψη φαγητού και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τη σταθερή εξόντωση τους στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Μόριας, όπου ανθρώπινες ζωές στοιβάζονται ανά χιλιάδες, στην κατάργηση του ΑΜΚΑ και την επιχειρούμενη απομόνωσή τους από τις βασικές ανάγκες και δικαιώματα στην υγεία και την εργασία, την τροποποίηση των όρων για τις αιτήσεις ασύλου, τον εγκλωβισμό και την απαγόρευση της μετακίνησής τους, τους ελέγχους, τους ξυλοδαρμούς και τις δολοφονίες μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης κι έξω από αυτά. Απέναντι τους βρίσκονται ισχυρές δυνάμεις καταστολής οι οποίες επιχειρούν με οποιοδήποτε τρόπο να εμποδίσουν τους μετανάστες αλλά και τους αλληλέγγυους και να προστατεύσουν το κυβερνητικό σχέδιο για την υλοποίηση των νέων κλειστών δομών κράτησής τους. Την ίδια στιγμή, «αγανακτισμένοι» κάτοικοι του νησιού και φασιστικές συμμορίες υπό την προστασία της αστυνομίας και με τις ευχές της τοπικής αρχής, βρίσκουν έδαφος για να δράσουν ανενόχλητοι, εμποδίζουν την άφιξη των προσφύγων στο νησί, κάνουν ελέγχους και επιθέσεις σε μετανάστες, αλληλέγγυο κόσμο κι εργαζομένους σε ΜΚΟ και καταστρέφουν δομές φιλοξενίας.

Απέναντι στον κόσμο της εξουσίας, η διαρκής αντιφασιστική δράση του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού κινήματος, των τοπικών συλλογικοτήτων από τη Θράκη μέχρι τα νησιά του Βορειοανατολικού Αιγαίου και οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης που οργανώνονται διεθνώς, μπορούν να ορθώσουν αναχώματα στον σύγχρονο φασισμό και τον πόλεμο. Απέναντι στον χρεοκοπημένο κόσμο κράτους και κεφαλαίου, απέναντι στον πόλεμο που έχουν κηρύξει οι κυρίαρχοι στους καταπιεσμένους αυτής της γης, ως αναρχικοί/ές, αγωνιζόμαστε με όπλα μας την ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, προτάσσοντας την οργάνωση της αντεπίθεσης των εκμεταλλευόμενων τάξεων για την ανατροπή του κόσμου του καπιταλισμού και του κράτους. Μαζί με τους ντόπιους, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες να αγωνιστούμε συλλογικά και από τα κάτω απέναντι στη φτώχεια, την εξαθλίωση, την καταπίεση και την καθυπόταξη, να δυναμώσουμε και να περιφρουρήσουμε τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις που βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής και να οργανώσουμε νέες. Ενάντια στον φασισμό, τη μισαλλοδοξία, τον πόλεμο, την καταστολή και την εκμετάλλευση η Υπόθεση της παγκόσμιας Κοινωνικής Επανάστασης, της οικοδόμησης μιας νέας κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας πάνω στα συντρίμμια του κόσμου της εξουσίας... είναι πάντα ζωντανή!

ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΣΑΒΒΑΤΟ 7/3 Συγκέντρωση-Πορεία στο Μοναστηράκι 18:00 – Διαδηλώνουμε με το μπλοκ του No Pasaran

ΣΑΒΒΑΤΟ 21/3 Συγκέντρωση στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας 12:00 και πορεία προς το Υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

Μετά την αναβολή της πορείας που διοργάνωνε η συνέλευση No Pasaran! προς το υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου, μικρή ομάδα συντρόφων και συντροφισσών ανάρτησε πανό απέναντι από το κτήριο του υπουργείου στην οδό Θηβών.

Ο αγώνας συνεχίζεται! Η αλληλεγγύη δεν μπαίνει σε καραντίνα!

Να σταματήσει τώρα το απάνθρωπο καθεστώς εξαίρεσης και εξόντωσης προσφύγων και μεταναστών εν μέσω πανδημίας με τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης! Αξιοπρεπής στέγαση και περίθαλψη για όλες και όλους! ¡No Pasaran!

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΑΜΕΣΑ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Η διαδήλωση αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τους μετανάστες/στριες, την οποία διοργάνωνε η συνέλευση NO PASARAN! προς το υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής για το Σάββατο 21 Μάρτη 2020, ακυρώνεται με βάση τις αρχές της συλλογικής αυτοπροστασίας και την κοινωνικής αλληλεγγύης απέναντι στην εξάπλωση της παγκόσμιας πανδημίας.

Βρισκόμαστε εν μέσω μιας ανυπολόγιστης ανθρωπιστικής καταστροφής και πρωτόγνωρης κοινωνικής κρίσης, όπου με τραγικό τρόπο αναδεικνύονται οι γιγαντιαίες αντιφάσεις της πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας και εντέλει η εγκληματική και δολοφονική φύση του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος εξουσία για την μεγάλη πλειοψηφία της εκμεταλλευόμενης κοινωνίας και ειδικά των πιο φτωχών και ευάλωτων κοινωνικών κομματιών. Το κράτος υπερασπίζεται πρωτίστως την εξουσία του και τη συσσώρευση του πλούτου στα χέρια του κεφαλαίου έχοντας στερήσει από την κοινωνία απαραίτητους πόρους για να αντιμετωπίσει αυτήν την καταστροφή, με τις μεγάλες ελλείψεις στις απαραίτητες ιατρικές υποδομές (προσωπικό, υλικό, νοσοκομεία) να αποτελούν ένα κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη οι πρόσφυγες και οι μετανάστες που κατά χιλιάδες βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό ασφυκτικές, άθλιες και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης είναι αντιμέτωποι με ένα ναζιστικής έμπνευσης καθεστώς εξαίρεσης και εξόντωσης χωρίς καμία δυνατότητα αυτοπροστασίας από την εξάπλωση της πανδημίας. Σε αυτήν την οριακή στιγμή όπου απειλούνται άμεσα οι ζωές χιλιάδων παιδιών, γυναικών και αντρών που βρίσκονται έγκλειστοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, το κράτος εντείνει την εγκληματική αντιμεταναστευτική πολιτική της φυλάκισης, του αποκλεισμού από την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, της απαγόρευσης μετακίνησης, της εκκένωσης στεγαστικών καταλήψεων, της διακοπής των διαδικασιών ασύλου, κάνοντας ασφυκτικότερες τις συνθήκες εγκλεισμού. Μετατρέπει όλα τα κέντρα κράτησης σε κλειστές φυλακές και καταδικάζει ολόκληρο τον προσφυγικό και μεταναστευτικό πληθυσμό στον κίνδυνο της ανεξέλεγκτης προσβολής από τον ιό με αναπόδραστες τραγικές συνέπειες.

ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΜΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΜΕΣΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΩΡΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΕΓΑΣΗΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

¡NO PASARAN!

Αναρχικό – Αντιεξουσιαστικό Στέκι «ΑΝΤΙΠΝΟΙΑ», Κατάληψη ΛΕΛΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37, Κατάληψη Στέγης Προσφύγων /Μεταναστών ΝΟΤΑΡΑ 26, Squat for Refugees/Migrants SPIROU TRIKOUPI 17, ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών), Αναρχική Φοιτητική Συνέλευση ΑΡΟΔΑΜΟΣ, Αντιφασιστική – Αντιεξουσιαστική συνέλευση Ν. Ιωνίας – Ηρακλείου, Σύντροφοι και Συντρόφισσες

Από το αναρχικο μπλοκ του δυσηνιου ίππου και συντρόφων-ισσων στην πορεία αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες στην Πάτρα στις 5 Μάρτη

Από το μπλοκ του Τοπικού Συντονισμού Θεσσαλονίκης ΑΠΟ-ΟΣ στην διαδήλωση αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες στη Θεσ/νίκη, στις 5/3

Τοπικός Συντονισμός Θεσσαλονίκης: συμμετοχή στην αντιπολεμική διαδήλωση αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες στην Αλεξανδρούπολη στις 7 Μάρτη

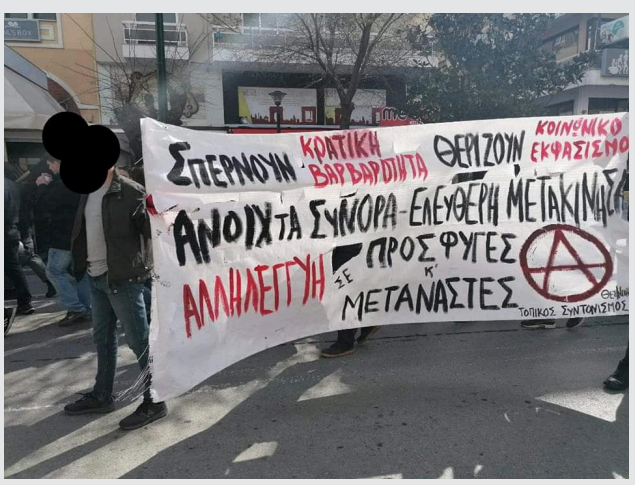

Συνέχεια από τη σελίδα 1

πανδημία τη δίνουν οι πολλοί και οι πολλές που αντιλαμβανόμενοι τον κίνδυνο για τους διπλανούς τους παίρνουν τα απαραίτητα μέτρα της ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας, δίνοντας από το υστέρημά τους για να αγοράσουν όσα θα έπρεπε να είναι άμεσα διαθέσιμα στο σύνολο του πληθυσμού. Τη δίνουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι που με αυτοθυσία και τεράστια ατομική κόπωση δίνουν κάθε ικμάδα της ενέργειάς τους νοσώντας οι ίδιοι, για να σώσουν ζωές. Τη δίνουν όλοι οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες που εξαναγκάζονται να πηγαίνουν καθημερινά στη δουλειά, στις ταχυμεταφορές, στα καταστήματα "take away" της εστίασης, στα Μ.Μ.Μ και στα σούπερ-μάρκετ που κρατάνε με κίνδυνο της υγείας τους ανοιχτή την αλυσίδα τροφοδοσίας, οι αγρότες και οι εργάτες/τριες της καθαριότητας.

Είναι η κοινωνική και ταξική βάση που μέσα σε τόσο δύσκολες συνθήκες αναδεικνύει τις τεράστιες δυνατότητές της, παλεύοντας να αντέξει μια πανδημία, εν μέσω της συνθήκης της γενικευμένης φτώχειας και εξαθλίωσης. Και είναι το κράτος και το κεφάλαιο που συνεχίζουν να αναπαράγουν τον εαυτό τους, αποτελώντας όχι τη λύση απέναντι στην πανδημία, αλλά εμπόδιο για την αντιμετώπισή της. Στερώντας τρόφιμα, ιατροφαρμακευτικό υλικό, διαθέσιμες δυνάμεις από τη μάχη αυτή, τιμολογώντας ανθρώπινες ζωές και κερδοσκοπώντας πάνω στο θάνατο. Που το μόνο που έχουν να «υποσχεθούν» είναι την πλήρη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, την καταστολή όσων επιβιώνουν. Που προετοιμάζουν ήδη τις επόμενες σφαγές, την επιβολή της δυστοπίας, χρηματοδοτώντας στρατούς αντί για νοσοκομεία, μπάτσους αντί για γιατρούς. Που ευνοούν τις επιχειρήσεις και τα αφεντικά, ενώ ταυτόχρονα λεπλατούν ακόμα περισσότερο τις εργατικές κατακτήσεις, με την εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία να γιγαντώνεται εν μέσω πανδημίας, με απολύσεις, ανασφάλιστη εργασία, υπερεκμετάλλευση. Που ακόμα και τώρα προχωρούν σε κατασταλτικές επιχειρήσεις κατά αγωνιστών, ξεσπιτώνουν μετανάστες, χτυπούν και τραυματίζουν σοβαρά αντιφασίστες/στριες όπως στο Ρέθυμνο.

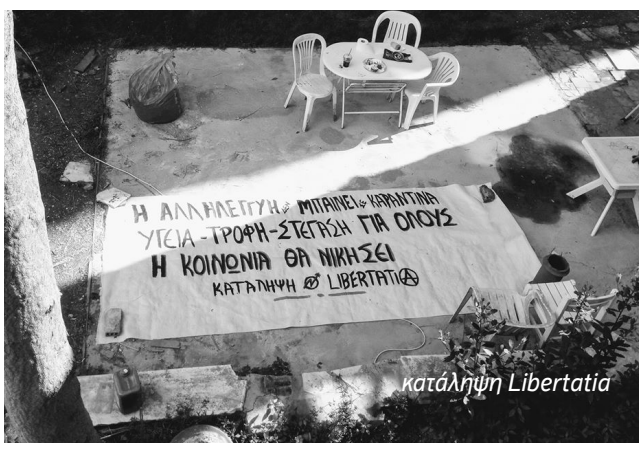

κατάληψη Libertatia

κατάληψη Mundo Nuevo

Είναι οι ίδιοι που εδώ και χρόνια επιχείρησαν τη διάλυση των δημόσιων δομών υγείας μέσω της υποχρηματοδότησης, των απολύσεων, του κλεισίματος νοσοκομείων. Το αποτέλεσμα είναι να βρίσκονται διαθέσιμες ελάχιστες κλίνες εντατικής θεραπείας, σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες. Οι εργαζόμενοι γιατροί και νοσοκόμοι δίνουν ένα τιτάνιο αγώνα και στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε τους διεκδίκηση. **Απαιτούμε την άμεση και χωρίς όρους μαζική πρόσληψη (αντί της κορωϊδίας με περιορισμένες συμβάσεις και εθελοντική εργασία) ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού και την παροχή όλων των απαιτούμενων πόρων και μέσων, προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες του πληθυσμού σε περίθαλψη, βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα σε όλο το προσωπικό υγείας καθώς και πρόνοια για να μην οδηγηθούν στην απόλυτη εξάντληση και σε σοβαρούς κινδύνους και για τη δική τους υγεία.**

Είναι οι ίδιοι που έχουν εγκλωβίσει δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους σε συνθήκες εξαιρετικά επικίνδυνες. Η υγεία τους λόγω των συνθηκών εγκλεισμού βρίσκεται σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο και δεν θα δεχθούμε την αντιμετώπισή τους ως αναλώσιμου πληθυσμού. Απαιτούμε άμεσα μέτρα στήριξης για τους κρατούμενους και αποσυμφόρηση των φυλακών. **Απαιτούμε τον απεγκλωβισμό των προσφύγων και μεταναστών από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και την επίταξη των άδειων ξενοδοχειακών μονάδων για να προστατευθούν από την πανδημία, καθώς και τη δημιουργία ειδικών δομών υγείας για όλους.**

Είναι οι ίδιοι που έχουν φτωχοποιήσει στα όρια της απόλυτης ανέχειας εργαζόμενους και ανέργους με αποτέλεσμα να βρίσκονται αντιμέτωποι με τον κίνδυνο της πείνας. Απαιτούμε την καταβολή μισθών στους εργαζόμενους ανεξαρτήτως της κατάστασης της επιχείρησης στην οποία εργάζονται καθώς και ειδική μέριμνα για τους απόρους και τους ανέργους. **Επιβάλλεται η επίταξη κάθε διαθέσιμου πόρου από τον κλεμμένο κοινωνικό πλούτο που έχουν συγκεντρώσει οι πολιτικά και οικονομικά ισχυροί στα χέρια τους και η διάθεσή του στο κοινωνικό σώμα.**

Η δε ενδεχόμενη συνέχιση της κατασταλτικής εκστρατείας από τη μεριά του κράτους ενάντια σε αγωνιζόμενους και δομές του αγώνα εν μέσω αυτής της συνθήκης, εμπίπτει στην κατηγορία του εγκλήματος πολέμου και ως τέτοια θα καταγραφεί και θα αντιμετωπιστεί. Συλλήψεις και οι προσαγωγές στα πλαίσια του «business as usual» από τα καθάρματα του υπουργείου ΠΡΟ.ΠΟ. σημαίνει ότι δεν διστάζουν να θέσουν συνειδητά και με σχέδιο σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή και την υγεία αγωνιζόμενων και κατά συνέπεια και του κοινωνικού συνόλου ευρύτερα, για να επιτύχουν τους διαχρονικούς σκοπούς τους.

Τα μέτρα συλλογικής και ατομικής αυτοπροστασίας εν μέσω μίας πρωτοφανούς κατάστασης που θέτει σε κίνδυνο τη ζωή πάρα πολλών, δεν σημαίνουν σε καμία περίπτωση παράδοση στις διαθέσεις της κρατικής και καπιταλιστικής δικτατορίας, η οποία θα θελήσει να επιβάλει ακόμα επαχθέστερους όρους διαβίωσης για την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Ο αυτοπεριορισμός μας στα σπίτια γίνεται για λόγους κοινωνικής συνείδησης που είναι καθόλα ειλικρινής σε αντίθεση με το υποκριτικό ενδιαφέρον του κράτους και των αφεντικών που εξακολουθούν να υποχρεώνουν ένα μεγάλο μέρος της κοινωνικής και ταξικής βάσης να πηγαίνει στη δουλειά, ενώ ο τομέας εργασίας της δεν σχετίζεται με την κάλυψη επιτακτικών αναγκών της κοινωνίας, (επιδεικνύοντας απλώς τη σχετική βεβαίωση) με πραγματικό κίνδυνο της ζωής της. Που βάζει σε καραντίνα τον πληθυσμό αλλά δεν κάνει καμία κίνηση στον τομέα της βελτίωσης του συστήματος υγείας, είτε με πρόσληψη νέου προσωπικού, είτε με άνοιγμα νέων κρεβατιών στις ΜΕΘ, είτε με προμήθεια ιατρικού εξοπλισμού. Θεματοφύλακας της κοινωνικής συνείδησης και αλληλεγγύης δεν είναι, και δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι, το κράτος και η αστυνομία.

Προκρίνουμε τη δημιουργία ειδικών ομάδων αλληλεγγύης που θα λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα προφύλαξης, προκειμένου να βοηθήσουν τους πλέον ευάλωτους σε βασικές τους ανάγκες.

Οι πόροι για την προστασία του κοινωνικού συνόλου υπάρχουν και τους έχουμε παράξει οι εργαζόμενοι, ωστόσο η διαχείρισή τους βρίσκεται στα χέρια ελάχιστων οι οποίοι έχουν επανειλημμένα αποδείξει πως αδιαφορούν για τις ανθρώπινες ζωές, μπροστά στην εξουσία και τα κέρδη τους. Καθώς λοιπόν γνωρίζουμε ότι το κράτος και το κεφάλαιο μόνο κατόπιν της κοινωνικής πίεσης είναι αναγκασμένα να παρέχουν τα στοιχειώδη, επειδή προτιμούν την διατήρηση της ισχύος και του πλούτου μιας ελάχιστης μειοψηφίας αντί της υγείας και της ζωής πολλών χιλιάδων, όταν και όπου το επιτάσσουν λόγοι συνείδησης θα βγούμε στο δρόμο για να αγωνιστούμε για τη ζωή και ενάντια στον θάνατο, λαμβάνοντας όμως όλα τα αναγκαία μέτρα ατομικής και συλλογικής προφύλαξης απέναντι στην πανδημία.

Η μάχη της κοινωνικής και ταξικής βάσης απέναντι στην επιδημία, είναι το πρώτο απαραίτητο βήμα για να συνεχίσει να υπάρχει η ζωή. Θα γίνει απαραίτητο να δώσουμε και μία δεύτερη μάχη, απέναντι στο κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα που επέβαλε εκείνες τις συνθήκες για να γίνει η εξάπλωση του ιού πολύ πιο θανατηφόρα, πολύ πιο μαζική και που σήμερα επιβάλλει τον απόλυτο έλεγχο επάνω μας.

κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια και ο αγώνας δεν απαγορεύονται ούτε μπαίνουν σε καραντίνα. Ο ταξικός πόλεμος, ιδιαίτερα από την πλευρά των εξουσιαστών, δεν έχει μπει σε καραντίνα και δεν πρέπει να παύσει μονομερώς.

Θα συνεχίσουμε ως άνθρωποι και όχι ως εξατομικευμένοι κανίβαλοι, ως αντιστεκόμενοι και όχι παραδομένοι και φοβισμένοι, ως αναρχικοί, τον αγώνα για την κοινωνία των ελεύθερων ίσων που θα έχει ως προτεραιότητα την προστασία των ευάλωτων, ως πρώτο και κύριο συμφέρον τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου, ως βασικό μέλημά της την ευμάρεια και την εξυπηρέτηση της κοινωνίας και όχι μίας κάστας ισχυρών, που οδηγούν την ανθρωπότητα στην δυστοπία του θανάτου, της εξαθλίωσης και του ελέγχου.

Κανένας απολυμένος, κανένας άστεγος, κανένας πεινασμένος, κανένας αβοήθητος κι εγκαταλελειμμένος μόνος στην πανδημία

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ
ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - ΤΡΟΦΗ, ΥΓΕΙΑ, ΣΤΕΓΑΣΗ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΔΥΣΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ, ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση
– Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων
Μάρτιος 2020

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Ο αυτοπεριορισμός μας στα σπίτια γίνεται λόγω κοινωνικής συνείδησης, δεδομένης της επιτακτικής ανάγκης ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας απέναντι στην πανδημία, και για κανέναν άλλο λόγο.

Μένουμε στο σπίτι απέναντι στην πανδημία.

Μένουμε αλληλέγγυοι απέναντι στην πανδημία, το κράτος και το κεφάλαιο.

Όταν και όπου το επιτάσσουν λόγοι συνείδησης να βγούμε στο δρόμο, στον αγώνα για τη ζωή ενάντια στο θάνατο κι απέναντι στα μέτωπα της κοινωνικής και ταξικής πάλης που είναι ανοιχτά εν μέσω της πανδημίας, η απαγόρευση κυκλοφορίας και οι περιορισμοί της αγνοούνται, λαμβάνοντας όμως όλα τα αναγκαία μέτρα ατομικής και συλλογικής προφύλαξης απέναντι στην πανδημία.

Ανάμεσα σε αυτά που είναι άμεσα και επιτακτικά να γίνουν θα σταχυολογήσουμε τα εξής: Αλληλεγγύη στους πλέον αδύναμους, αποκλεισμένους, ευάλωτους κι εκτεθειμένους στην πανδημία συνανθρώπους μας.

Προάσπιση όλων των ταξικών και κοινωνικών συμφερόντων που σήμερα πλήττονται άμεσα από τις αντεργατικές και αντικοινωνικές πολιτικές του κράτους και του κεφάλαιου.

Να υποστηριχθεί με κάθε μέσον ο τομέας της δημόσιας υγείας με άμεσες προσλήψεις προσωπικού και την παροχή όλων των απαιτούμενων μέσων και πόρων.

Να επιταχθεί άμεσα ο τομέας της ιδιωτικής υγείας, με όλες τις υποδομές, το προσωπικό, τα υλικά και τα μέσα του για να ενισχυθεί στο μέγιστο δυνατό η δημόσια υγεία και να καλυφθούν όλες οι κοινωνικές ανάγκες απέναντι στην πανδημία χωρίς επιλογή ασθενών, εξαιρέσεις κι εγκατάλειψη στην τύχη τους..

Να υποστηριχθεί το άμεσο κλείσιμο και χωρίς απολύσεις όλων εκείνων των χώρων εργασίας που δεν σχετίζονται με την κάλυψη επιτακτικών αναγκών της κοινωνίας σε συνθήκες πανδημίας (όπως η υγεία, η διατροφή, η καθαριότητα, η τηλεπικοινωνία, η ύδρευση, η ηλεκτροδότηση κοκ).

Να υπάρξει προστασία της υγείας όσων πρέπει να εργάζονται στους κρίσιμους τομείς καθώς και κάλυψη των άμεσων κι επιτακτικών αναγκών αξιοπρεπούς διαβίωσης των άνεργων, των άπορων, όσων απολύθηκαν και όσων αργούν αναγκαστικά λόγω της πανδημίας.

Να υποστηριχθούν τα δίκαια αιτήματα των κρατουμένων για αποσυμφόρηση των φυλακών ώστε να προστατευθεί το αγαθό της ζωής τους καθώς και ο απεγκλωβισμός προσφύγων και μεταναστών από τα κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου συνωστίζονται σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, με την επίταξη των άδειων ξενοδοχειακών μονάδων που χρειάζονται τώρα για τη προστασία τους από την πανδημία.

Κανένας απολυμένος, κανένας άστεγος, κανένας πεινασμένος, κανένας θυσιασμένος, κανένας εγκαταλελειμμένος μόνος στην πανδημία.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας!

υγ. Δεν έχουμε ανάγκη κανενός είδους επιβολής και δικτατορίας των “αρίστων”, κοινωνική συνείδηση και ανθρωπιά χρειαζόμαστε γα να νικήσουμε την αρρώστια.

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Μεγάλη και συγκινητική ήταν η ανταπόκριση πολλών Ανθρώπων στο κάλεσμα της κατάληψης Λέλας Καραγγιάννη 37 για τη συγκέντρωση συσκευασμένων τροφίμων, ειδών πρώτης ανάγκης, απολυμαντικών και άλλων ειδών. Όλα τα είδη που παραδόθηκαν καθαρίστηκαν σχολαστικά και θα δοθούν το συντομότερο σε αυτοοργανωμένες δομές αλληλεγγύης και σε συνεργασία μαζί τους σε όσους/ες συνανθρώπους έχουν ανάγκη.

Το Σάββατο 1/4/2020 πραγματοποιήθηκε από σύντροφους και συντρόφισσες της κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37, η 1η διανομή τροφίμων κ ειδών πρώτης ανάγκης στην **κατάληψη προσφύγων κ μεταναστών Νοταρά 26,** ενώ το Σάββατο 11/4 πραγματοποιήθηκε 2η διανομή τροφίμων **στην κοινωνική κουζίνα ” ο άλλος άνθρωπος”.**

Συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης στην Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Απέναντι στην πανδημία - Απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ
Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Όλα για όλους!

Κανένας - ντόπιος, πρόσφυγας ή μετανάστης - απολυμένος, κανένας άστεγος, κανένας πεινασμένος, κανένας θυσιασμένος, κανένας εγκαταλελειμμένος μόνος στην πανδημία

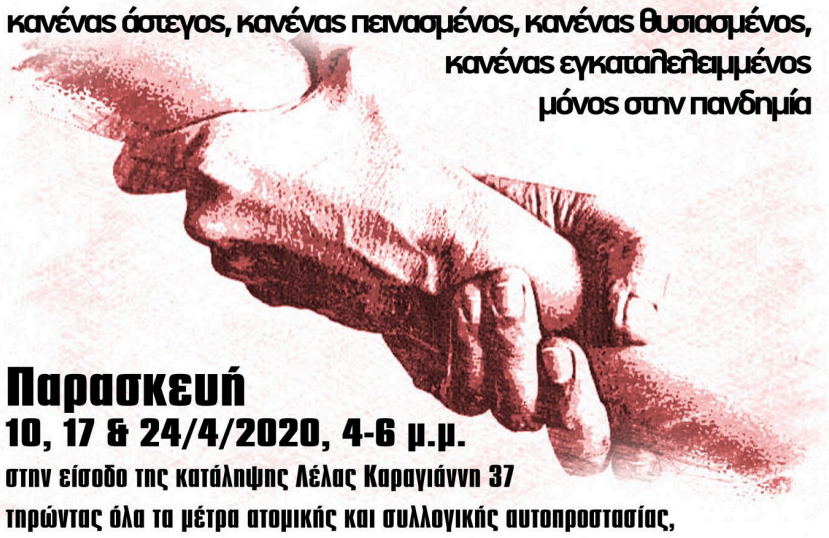

Παρασκευή
10, 17 & 24/4/2020, 4-6 μ.μ.
στην είσοδο της κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37
τηρώντας όλα τα μέτρα ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας, συλλέγουμε τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης για δομές αλληλεγγύης σε όσες και όσους έχουν ανάγκη:

- Αλεύρι, ζάχαρη, μέλι, αλάτι, ζυμαρικά, ρύζι, τοματοπολτό, λάδι, όσπρια, γάλα εβαπορέ, μπισκότα, καφέ, τσάι, φρούτα, λαχανικά
- Χλωρίνη, απορρυπαντικά πιάτων και δαπέδου, αντισηπτικά
- Μωρομάνταλα, σαμπουάν, σαπούνι, οδοντόκρεμα, πάνες (μεγέθη 3-5), χαρτί υγείας
- Γάντια, μάσκες, παυσίπονα και γάλα για μωρά έως 6 μηνών

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΛΚ37 ¡No Pasaran!

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ

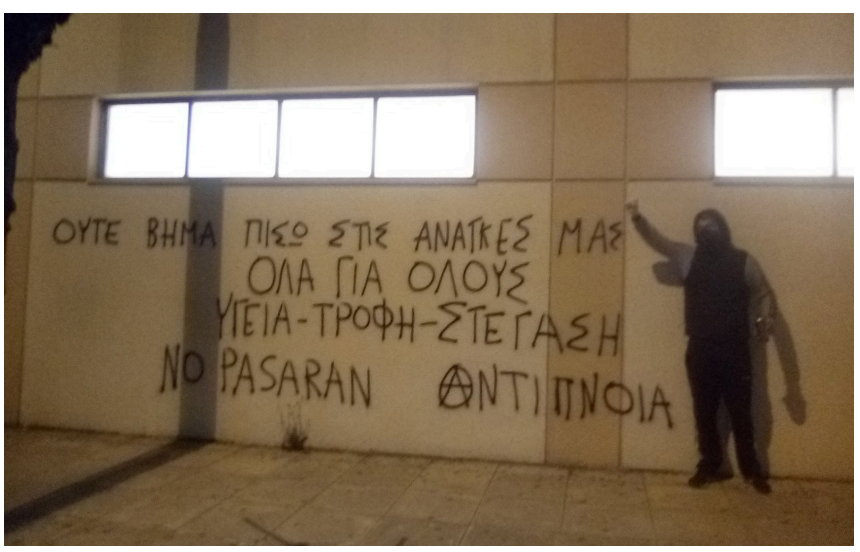

Η καταλήστευση και καταστροφή του φυσικού κόσμου, η εκμετάλλευση και εξαθλίωση ολόκληρων κοινωνιών, οι πολεμικές επιχειρήσεις, ο θάνατος εκατομμύρια ανθρώπων από την πείνα και τις στερήσεις, η δημιουργία απόκληρων – εγκλεισμένων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και φυλακές καταδεικνύουν τη διαχρονικά εγκληματική φύση του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος. Η βαρβαρότητα αυτού του εξουσιαστικού μοντέλου κοινωνικής οργάνωσης σήμερα, σε συνθήκες παγκόσμιας πανδημίας, γίνεται ακόμα πιο εμφανής. Αυτό μαρτυρούν οι χιλιάδες νεκροί και οι εκατοντάδες χιλιάδες νοσούντες, αλλά και η ταξική τους θέση, αφού οι πλέον ευάλωτοι από όσους πλήττονται από τον κορονοϊό είναι για ακόμα μία φορά οι ίδιοι: οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φτωχοί, οι εκτοπισμένοι, αυτοί που έχουν μακροχρόνια στερηθεί και στερούνται τα βασικά για την επιβίωσή τους, για την προστασία και περίθαλψή τους.

Σήμερα το σύστημα δεν παίρνει μέτρα για την προστασία της κοινωνίας, αλλά για να διατηρήσει και, αν είναι δυνατόν, να επεκτείνει τα προνόμια και την κυριαρχία του. Έτσι, δίνει προτεραιότητα στη στήριξη των επιχειρήσεων και χαρίζει εκατομμύρια ευρώ σε καναλάρχες, ενώ πετάει ξεροκόμματα στους εργαζόμενους. Ελαστικοποιεί περαιτέρω τις εργασιακές σχέσεις και διευκολύνει τις απολύσεις. Χιλιάδες άνθρωποι έχουν χάσει ήδη τη δουλειά τους, που δεν καταγράφονται πουθενά αφού εξαναγκάζονταν στη μαύρη εργασία. Παράλληλα, πολλοί είναι εκείνοι που αναγκάζονται να δουλεύουν χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας σε εργοστάσια, στα τηλεφωνικά κέντρα, τα delivery, τα take away, τα super market. Επιλογή του ελληνικού κράτους σε αυτή τη συνθήκη είναι, επίσης, να προσφέρει χιλιάδες ευρώ στον ιδιωτικό τομέα υγείας, αντί να ενισχύσει τον λεπλατημένο από όλες τις κυβερνήσεις δημόσιο τομέα με την πρόσληψη γιατρών/νοσηλευτών, την επαρκή παροχή υλικών ατομικής προστασίας για το ιατρικό προσωπικό και τη δημιουργία κλινών ΜΕΘ. Κι ενώ ο αυτοπεριορισμός τηρείται από την πλειοψηφία της κοινωνίας, αντί να παρέχει δωρεάν ΤΕΣΤ και περίθαλψη σε όσους νοσούν, αναπτύσσει μία ολοένα πιο ασφυκτική κατασταλτική στρατηγική διαχείρισης της κρίσης της πανδημίας με την απαγόρευση της κυκλοφορίας – μέτρο που θυμίζει τις πιο ζοφερές στιγμές της ιστορίας- και την επιβολή προστίμων. Ταυτόχρονα, αναβαθμίζει και αξιοποιεί τις δυνάμεις καταστολής, εκμεταλλευόμενο τη δυσκολία αντίστασης λόγω της πανδημίας, όπως συνέβη με την εκκένωση της κατάληψης προσφύγων στο κτίριο Γκίνη, τη σύλληψη των Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών/στριών, το κόψιμο του ρεύματος στη ΒΙΟ.ΜΕ. και τις αστυνομικές παρενοχλήσεις και ελέγχους έξω από την κατάληψη πρώην ΠΙΚΠΑ στα Άνω Πετράλωνα. Τέλος, έχει εξαπολύσει μία τεράστια προπαγάνδα, ώστε να αποκρύψει την έλλειψη πρόθεσής του να κάνει το ο,τιδήποτε προς όφελος της κοινωνίας , προσπαθώντας να μετακυλήσει την πλήρη ευθύνη για την αντιμετώπιση της πανδημίας σε αυτήν, επικαλούμενο την ατομική ευθύνη. Έτσι, από τη μία επιχειρεί να αποποιηθεί την όποια ευθύνη σε ενδεχόμενη αποτυχία και από την άλλη να αποσπάσει συναίνεση στα αντικοινωνικά μέτρα που επιβάλλει και που ήρθαν για να μείνουν.

Ένα ακόμα σημείο στο οποίο αναδεικνύεται η υποκρισία του κράτος και των αφεντικών είναι πως: ενώ το μεγάλο πρόβλημα εντοπίζεται στα αστικά κέντρα και όπου υπάρχει υπερσυσσώρευση του πληθυσμού, στις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών εξακολουθούν να στοιβάζονται σε ελάχιστο χώρο χιλιάδες ψυχές. Οι άνθρωποι αυτοί επιβιώνουν με ελάχιστα έως καθόλου μέτρα υγιεινής. Φυσικά, οι πρόσφυγες που έρχονται σήμερα στη χώρα αναγκάζονται να παραμείνουν στο σημείο όπου κατέφθασαν χωρίς καμία απολύτως παροχή προστασίας είτε από τον κορονοϊό, είτε από τις καιρικές συνθήκες.

Τον πόλεμο απέναντι στην πανδημία τον δίνει η ίδια η κοινωνία. Τον δίνουν οι γιατροί, οι νοσηλευτές/τριες και όλο το προσωπικό που εργάζεται στις δομές υγείας, που δίνει καθημερινά μια τιτάνια μάχη σε αντίξοες συνθήκες, ρισκάροντας τη δική τους υγεία. Τον δίνουν οι εργαζόμενοι/ες στα super market, στις ταχυμεταφορές, στα μαγαζιά εστίασης take away και delivery, στα Μ.Μ.Μ., οι καθαριστές/καθαρίστριες. Όλοι και όλες που, σεβόμενοι τον διπλανό τους, λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα αυτοπροστασίας δείχνοντας πως όσο και αν το κράτος προωθούσε την εξατομίκευση και τον κανιβαλισμό, η κοινωνία θυμάται και ξέρει να λειτουργεί με γνώμονα το συλλογικό καλό, χωρίς να χρειάζεται τις νουθεσίες του κράτους και τις απαγορεύσεις. Όλοι και όλες που διαθέτουν τις δυνάμεις τους για να βοηθήσουν τους πιο αβοήθητους, τους αποκλεισμένους. Για να μην μείνει κανένας μόνος, καμία μόνη.

Σε αυτή τη συνθήκη συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε. Ενισχύουμε τις αυτοοργανωμένες δομές αλληλεγγύης. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των φυλακισμένων στηρίζοντας όλα τα αιτήματά τους για αποσυμφόρηση των φυλακών και για την παροχή αξιοπρεπών μέτρων προστασίας. Στηρίζουμε την κινητοποίηση των νοσοκομειακών για την αναβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας. Απαιτούμε το κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης και την επίταξη ξενοδοχείων για την στέγαση των προσφύγων/μεταναστών. Απαιτούμε τροφή, στέγη, ιατρική περίθαλψη για όλους και όλες. Συνεχίζουμε και δυναμώνουμε τις κοινότητες αλληλεγγύης!

Είμαστε έτοιμοι/ες κάθε στιγμή, λαμβάνοντας όλα τα μέτρα ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας, όταν οι συνθήκες το απαιτούν να βγούμε στο δρόμο και να υπερασπιστούμε τη ζωή, την ελευθερία, την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΑΠΡΙΛΗ, 12.00-14.00
Αριστοβούλου & Πυλάδου, Κ.Πετράλωνα

Αναρχικό/αντιεξουσιαστικό
στέκι Αντίπνοια

Αλληλεγγύη, Αλληλοβοήθεια, Κοινωνική Αυτοοργάνωση & Αξιοπρέπεια Αντιστεκόμαστε στην Πανδημία και τα Κρατικά-Καπιταλιστικά Εγκλήματα

Τον Δεκέμβρη του 2019 ξεσπά στην επαρχία Wuhan της Κίνας, μεταδιδόμενος για πρώτη φορά από άνθρωπο σε άνθρωπο, ο Covid-19, ιός της οικογένειας των κορωνοϊών, που αποκτά γρήγορα χαρακτήρα πανδημίας και βάζει σε πλήρη καραντίνα μεγάλα κομμάτια της χώρας. Λίγους μήνες αργότερα, ο ιός έχει πλέον εξαπλωθεί σχεδόν στο σύνολο του κόσμου, πλήττοντας ήδη επιβεβαιωμένα πάνω από 1 εκατομμύρια ανθρώπους, σκοτώνοντας περισσότερους από 50 χιλιάδες, η καραντίνα είναι πλέον καθημερινότητα σχεδόν για το σύνολο του πληθυσμού παγκοσμίως.

Την Ελλάδα μετά από 12 χρόνια οικονομικής κρίσης, η πανδημία τη βρίσκει μ' ένα διαλυμένο από τις κυβερνητικές πολιτικές των προηγούμενων χρόνων, σύστημα υγείας, με ελλείψεις σε ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, ελάχιστες μονάδες εντατικής θεραπείας (ΜΕΘ), σχεδόν ανύπαρκτο εξοπλισμό (μάσκες, γάντια κλπ). Υπουργοί και εκπρόσωποι της κυβέρνησης, που κάποια χρόνια πριν, διεκδικούσαν δάφνες για τις απολύσεις και περικοπές στους μισθούς των εργαζομένων στη δημόσια υγεία, προσπαθούν να επιβάλλουν με την αγαστή συνεργασία φυσικά των Μ.Μ.Ε. την αίσθηση της ατομικής ευθύνης, γιατί (φυσικά) δεν είναι οι πολιτικές τους υπεύθυνες για τη διάλυση της δημόσιας υγείας και την μη ικανότητα διαχείρισης της πανδημίας, αλλά η ατομική "ανευθυνότητα" των πολιτών.

Επιπλέον, παρά τις εξαγγελίες της κυβέρνησης για πακέτα οικονομικής βοήθειας και περιορισμό των απολύσεων, ήδη μετράμε χιλιάδες απολύσεις και ένα επίδομα 800€ το οποίο δεν είναι ακόμα ξεκάθαρο ποιους εργαζόμενους αφορά (ακόμα ακόμα πόσα αφεντικά άραγε θα ζητήσουν κομμάτι του επιδόματος από τους εργάτες στις επιχειρήσεις τους, όπως συμβαίνει με τα δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα κλπ). Όλα αυτά προμηνύουν την έναρξη μιας νέας περιόδου κρίσης του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος, μιας νέας περιόδου ξεζουμίσματος των ζωών μας από το κράτος και τα αφεντικά. Μιας ακόμη κρίσης που θα κληθούν να πληρώσουν οι καταπιεσμένοι. Η πολεμική ρητορική της κυβέρνησης άλλωστε μας το υπόσχεται αυτό: Έχουμε πόλεμο μ' έναν αόρατο εχθρό, λένε, πόλεμο που δεν θα σταματήσει μετά το πέρας της πανδημίας, καθώς όλοι μαζί θα πρέπει να σηκώσουμε το βάρος της κρίσης που ακολουθεί. Είναι λοιπόν προφανές ότι όσα πιο πολλά "όλοι μαζί" ακούμε από τα στόματα των κρατικών εκπροσώπων με πρόσχημα την «εθνική ομοψυχία», τόσο πιο πολύ μόνοι μας θα είμαστε στην αντιμετώπιση της κρίσης που θα ακολουθήσει.

Καμιά μέριμνα δεν υπάρχει από το κράτος ούτε για τους αποκλεισμένους, τα πιο περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας μας. Μετανάστες στοιβαγμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, έτοιμα να μετατραπούν σε εκατόμβες, αφού καμιά βοήθεια δεν τους παρέχεται. Άστεγοι στις πόλεις, οι οποίοι τιμωρούνται με πρόστιμα από τα καθάρματα της ΕΛ.ΑΣ. για το φοβερό "έγκλημά" τους να μην έχουν σπίτι να μείνουν. Φυλακισμένοι συνωστίζονται σε φυλακές οι οποίες δεν μπορούσαν να τους παρέχουν επαρκή περίθαλψη πριν την πανδημία, πόσο μάλλον τώρα και στις οποίες, όποιος τολμήσει να κινητοποιηθεί απέναντι στην κατάσταση αυτή, τον περιμένουν απειλές, εκδικητικές μεταγωγές (Μαζιώτης, Ρούπα) και ποιος ξέρει τι άλλο.

Στη δύσκολη αυτή κατάσταση της πανδημίας, που βιώνουμε, ήδη το βάρος σηκώνουν για μία ακόμη φορά, κομμάτι του κόσμου της εργασίας, γιατροί, νοσηλευτές, υπάλληλοι στα δημόσια νοσοκομεία, εργαζόμενοι σε σούπερ μάρκετ, καταστήματα προμήθειας ειδών πρώτης ανάγκης, φαρμακεία, καθώς και πολλοί άλλοι εργαζόμενοι σε ακόμα πιο αντίξοες συνθήκες απ' ότι συνήθως, συχνά με ελάχιστα έως καθόλου μέσα προστασίας των ίδιων από τον ιό.

Σ' αυτή τη συνθήκη λοιπόν προστίθενται και τα νέα μέτρα προστασίας και ελέγχου του κοινωνικού σώματος, η παρουσία των μπάτσων σε όλα τα σημεία του δημόσιου χώρου, η παραχώρηση όλο και περισσότερης εξουσίας πάνω τους. Ήδη βλέπουμε (και αυτό είναι κάτι που θα πρέπει να συγκρατήσουμε για τους καιρούς μετά την πανδημία) ότι η κοινωνική αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη βοηθούν περισσότερο στην αντιμετώπιση της πανδημίας. Συλλογές ειδών πρώτης ανάγκης για ευπαθείς ομάδες, μετανάστες, αστέγους, αποκλεισμένους, έμπρακτη αλληλεγγύη στους ανθρώπους που είναι στην πρώτη γραμμή του κορωνοϊού αποτελούν και θα συνεχίσουν να αποτελούν τα δικά μας όπλα στην κατάσταση που ζούμε και στην κρίση που αναμένουμε.

Καμία εμπιστοσύνη λοιπόν δεν έχουμε στην κυβέρνηση και τα αφεντικά, οι οποίοι είναι έτοιμοι να μας πετάξουν στην αρένα για τη δική τους επιβίωση, στα ΜΜΕ, τα οποία (με τις ευλογίες πλέον του υπουργού δημόσιας τάξης, Μιχάλη Χρυσοχοΐδη) διαδίδουν fake news με στόχο να εγκαθιδρύσουν τη λογική της ατομικής ευθύνης και την τρομοκρατία που προσπαθούν να επιβάλλουν παγκόσμια, κράτη και κεφάλαιο. Καμία εμπιστοσύνη στα τσιράκια τους, τους επαγγελματίες βασανιστές της ΕΛ.ΑΣ, τους κύριους εκφραστές της βίαιης κρατικής πολιτικής, η οποία δεν στοχεύει πουθενά αλλού παρά στους καταπιεσμένους και τις καταπιεσμένες.

Απέναντι στη ζοφερή πραγματικότητα που ζούμε, λοιπόν, τώρα περισσότερο από ποτέ αποτελεί αναγκαία η κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη με όλους τους αδύναμους, τους εκμεταλλευόμενους, τους αποκλεισμένους, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες και να αγωνιστούμε για μία άλλη ζωή, από εμάς για εμάς, χωρίς εξουσία και καταπίεση, για μια ζωή που δεν θα είναι απλά επιβίωση.

υ.γ. Προσπαθούμε να στήσουμε δίκτυα αλληλεγγύης απέναντι στην αναλγησία και αδιαφορία των αυταρχικών πολιτικών της κυβέρνησης και τα απολύτως ανεπαρκή μέτρα στήριξης της κοινωνικής βάσης. Ταυτόχρονα προσέχουμε ο ένας τον άλλο και ιδιαίτερα τις ευπαθείς ομάδες και τους οικείους μας έτσι ώστε όταν μετρηθούμε μετά την πανδημία να είμαστε παρόντες και παρούσες.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό "Μαύρο & Κόκκινο"

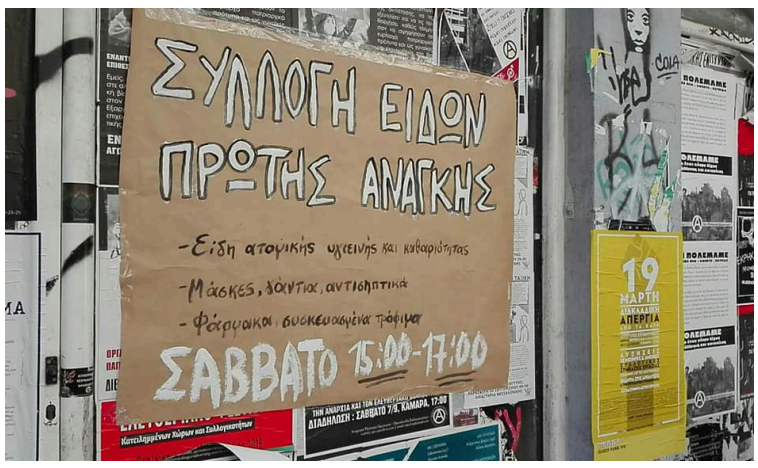

Η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια δεν θα μπουν σε καραντίνα !

Συμμετοχή σε δίκτυο αλληλεγγύης στην πόλη της Πάτρας

«Η δική μας ευθύνη είναι να διατηρήσουμε ζωντανά και να ενισχύσουμε τα δίκτυα αλληλεγγύης ώστε να αποτελέσουν εργαλεία για όλους τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους σε αυτή τη συνθήκη, σε υγειονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Είναι σημαντικό, χωρίς να παραμελούνται οι κίνδυνοι για την υγεία, να διατηρηθούν οι χώροι ελευθερίας και πολιτικής ύπαρξης και να ενισχυθούν τα υπάρχοντα δίκτυα αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Επίσης, για να διασφαλίσουμε ότι, όταν όλα αυτά τελειώσουν, δεν θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε μια χειρότερη πραγματικότητα από τον ίδιο τον ιό.»

Απόσπασμα από άρθρο δημοσιεύτηκε στην Umanità Nova, εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας

Τις τελευταίες εβδομάδες ο COVID-19 (κορονοϊός) πήρε και στην Ελλάδα διαστάσεις επιδημίας. Μέσα σε αυτή την οριακή συνθήκη γίνονται ολοφάνερες οι καταστροφικές -για τις κοινωνίες- συνέπειες της αποσάθρωσης και διάλυσης της δημόσιας υγείας με μια σειρά μέτρων που εφαρμόστηκαν με ιδιαίτερη ένταση από το 2010 και έπειτα. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη διαφαίνεται το πού οδηγεί η καταδίκη της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας στην ανέχεια, τη φτώχεια και την εξαθλίωση, το πού οδηγεί η εξαίρεση ολόκληρων πληθυσμών από τις στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης. Φαίνεται ότι για το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα το κέρδος είναι πάνω από τη ζωή καθώς είναι ένα σύστημα που βασίζεται στην ιδιοποίηση –από μια μικρή κάστα εξουσιαστών- του πλούτου που παράγουν οι πολλοί, ένα σύστημα που στοχεύει στο κέρδος των λίγων σε βάρος της ευημερίας των πολλών.

Την ώρα που εφαρμόζουμε όλα τα απαραίτητα μέτρα ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας, ως άνθρωποι που μας διακρίνει κοινωνική ευαισθησία, συνείδηση και αλληλεγγύη,δεν αποδεχόμαστε το νέο αφήγημα της κυβέρνησης για την «ατομική ευθύνη» που επιχειρεί να ξεπλύνει τους πραγματικούς υπεύθυνους και έρχεται να δώσει τη χαριστική βολή σε δικαιώματα, κατακτήσεις και ελευθερίες και δίνει το πάτημα για ένα νέο γύρο άγριας επίθεσης και λεηλασίας πάνω στην κοινωνική βάση μετά το πέρασμα της καραντίνας.

Μπορεί σχεδόν όλη η κοινωνική ζωή να έχει μπει σε καραντίνα όμως οι απολύσεις, η ανασφάλιστη εργασία, η υπερεκμετάλλευση, η εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία δεν έχουν μπει. Τα μέτρα «ελάφρυνσης» που θα έρθουν δεν θα αφορούν τους εργαζόμενους αλλά τις επιχειρήσεις και τα αφεντικά. Η εργοδοτική αυθαιρεσία θα γιγαντωθεί. Η κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» θα γίνει κανονικότητα και για ακόμα μια φορά θα περάσει πάνω από τη ζωή της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας όπως πέρασε και περνάει η κρίση και η ανάπτυξη. Δεν έχει μπει σε καραντίνα η εξόντωση των μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στο φράχτη του Έβρου και στον πάτο του Αιγαίου. Ούτε έχουν αλλάξει οι απάνθρωπες συνθήκες που επικρατούν μέσα στις φυλακές λες και οι κρατούμενοι είναι ανάξιοι να ζήσουν μια ζωή που αξίζει να βιωθεί.

Τα απαραίτητα μέτρα προστασίας οφείλουν να συνδυαστούν από σήμερα με τον αγώνα για ζωή και αξιοπρέπεια. Με τον αγώνα για το κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Με τον αγώνα για μέτρα προστασίας των εργαζομένων που παρά την καραντίνα δουλεύουν όλη μέρα. Με τον αγώνα για ασφάλιση, περίθαλψη, συντάξεις και δημόσια δωρεάν υγεία. Με τον αγώνα για την ανατροπή του χρεοκοπημένου συστήματος της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Στη σημερινή συνθήκη πολλοί εργαζόμενοι, άνεργοι, άστεγοι, μετανάστες, πρόσφυγες, τοξικοεξαρτημένοι καθώς και ηλικιωμένοι άνθρωποι ή άνθρωποι με προβλήματα υγείας αδυνατούν να καλύψουν έστω και τις βασικές ανάγκες. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη δεν πρέπει να επικρατήσει ο κανιβαλισμός και ο ατομικισμός. Οφείλουμε να σταθούμε ο ένας δίπλα στον άλλον. Να προτάξουμε την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια. Απέναντι στον θάνατο να κυριαρχήσει η ζωή, ο ανθρωπισμός, η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη.

Δύναμη και αλληλεγγύη σε όλους τους υγειονομικούς, σε όλο το προσωπικό που στελεχώνει τα νοσοκομεία, σε κάθε εργαζόμενο που δίνει μάχη κάθε μέρα κάτω από αυτές τις αντίξοες συνθήκες. Κανένα χειροκρότημα δεν μπορεί να εξωραΐσει την πραγματικότητα που αντιμετώπισαν και αντιμετωπίζουν όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι. Την πραγματικότητα της επισφάλειας, του «εγώ θα τους απολύσω», του «να γκρεμίσουμε τα δημόσια νοσοκομεία», του ξύλου και των συλλήψεων από τις δυνάμεις καταστολής όταν αντιστέκονται και διεκδικούν.

Σε αυτό το πλαίσιο ανταποκρινόμαστε στο κάλεσμα που έγινε από την λέσχη Αναιρέσεις για τη δημιουργία ενός δικτύου αλληλεγγύης στην πόλη.

Ο Αυτοδιαχειριζόμενος χώρος Επί Τα Πρόσω θα είναι ανοιχτός την Παρασκευή 20 Μάρτη 6:00μ.μ.-8:00μ.μ. και τις επόμενες Παρασκευές για συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης και επικοινωνία.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ – ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Αυτοδιαχειριζόμενος χώρος
Επί Τα Πρόσω (Πατρέως 87)

**Σημειώνουμε πως το αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο που λειτουργεί κάθε Τρίτη στον χώρο, καθώς και κάθε δημόσια εκδήλωση (εκτός της μέρας που συλλέγονται είδη πρώτης ανάγκης) αναβάλλονται μέχρι νεωτέρας. Μέσα στις συνθήκες της εξελισσόμενης πανδημίας λαμβάνουμε όλα τα απαραίτητα μέτρα ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας.*

Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΡΟ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΥ. ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ!

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ!

Την Κυριακή 22 Μάρτη ανακοινώθηκε από τον Μητσοτάκη η καθολική απαγόρευση κυκλοφορίας από την Δευτέρα 23 Μάρτη το πρωί. Η απαγόρευση αυτή, προετοιμαζόταν συστηματικά τόσο μέσα από τα κρατικά επιτελεία, όσο και από τα -πάντα πρόθυμα- Μ.Μ.Ε. που διαρκώς έκαναν λόγο για ανευθυνότητα της κοινωνίας και για «ατομική ευθύνη». Το συγκεκριμένο μέτρο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σε καμία περίπτωση υγειονομικό. Αντίθετα αποτελεί ακραίο μέτρο πειθάρχησης, ελέγχου, καταστολής και περιστολής ελευθεριών. Δεν σχετίζεται με την αντιμετώπιση της επιδημίας αλλά με την στρατιωτική διαχείριση της κρίσης και κυρίως επιχειρεί να αφήσει παρακαταθήκη για την μετέπειτα διαχείριση όπου τα «έκτακτα μέτρα» θα γίνουν κανονικότητα και το καθεστώς έκτακτης ανάγκης θα μονιμοποιηθεί. Άλλωστε, το κράτος δεν έχει πάρει κανένα μέτρο που σχετίζεται πραγματικά με την αντιμετώπιση της επιδημίας που περνάει μέσα από την ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας με προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών, επίταξη ιδιωτικών κλινικών, και ικανοποίηση των αιτημάτων του υγειονομικού προσωπικού που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή απέναντι στον ιό, για χορήγηση όλων των απαραίτητων μέσων. Την ίδια στιγμή χιλιάδες εργαζόμενοι σε πολλούς τομείς υποχρεώνονται να δουλεύουν νυχθημερόν, στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας. Το μέτρο της απαγόρευσης κυκλοφορίας στοχεύει και στο να μην υπάρχει κανενός είδους παρέμβαση και διεκδίκηση και σε αυτούς τους χώρους.

Το μέτρο της απαγόρευσης κυκλοφορίας δεν πρέπει να γίνει αποδεκτό και πρέπει να σπάσει στην πράξη. Ανεξάρτητα από τις αντικειμενικές δυσκολίες της συνθήκης που δεν επιτρέπουν μαζικές εκδηλώσεις και επιτάσσουν τήρηση όλων των ατομικών και συλλογικών μέτρων αυτοπροστασίας, το κίνημα οφείλει να βρει τους τρόπους από σήμερα για να αντιμετωπίσει αυτό το πρωτοφανές κατασταλτικό μέτρο. Πρέπει και σήμερα να δώσουμε μάχες, έτσι ώστε όταν η επιδημία περάσει, οι αγώνες να διεξαχθούν με καλύτερους όρους και όχι με αρνητική παρακαταθήκη. Καμία λευκή επιταγή στην περιστολή των ελευθεριών μας με πρόσχημα την αντιμετώπιση της πανδημίας.

Από την πλευρά μας δηλώνουμε ότι θα συνεχίσουμε κανονικά τις κινήσεις αλληλεγγύης που έχουμε προγραμματίσει. Ως εκ τούτου, ο αυτοδιαχειριζόμενος χώρος Επί τα Πρόσω θα είναι ανοιχτός την Παρασκευή 6.00μ.μ.-8.00μ.μ. για συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης, ενώ θα πραγματοποιηθεί κανονικά και η διανομή τους σε συνανθρώπους μας που τα χρειάζονται περισσότερο από ποτέ σε αυτές τις δύσκολες μέρες.

Η κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια και ο αγώνας ούτε απαγορεύονται ούτε μπαίνουν σε καραντίνα.

Αυτοδιαχειριζόμενος Χώρος Επί τα Πρόσω
Πατρέως 87

Πανό έξω από κεντρικά σούπερ μάρκετ στην πόλη της Πάτρας

Η αλληλεγγύη δεν θα μπει σε καραντίνα. Δεν είναι ατομική ευθύνη, είναι κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα.

Δεν είναι ατομική ευθύνη - Είναι κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ! ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Κάθε βδομάδα πραγματοποιούνται διανομές τροφίμων στους πρόσφυγες και τους μετανάστες που ζουν στο παλιό εργοστάσιο του Λαδόπουλου στην Πάτρα κατόπιν συλλογής που γίνεται κάθε Παρασκευή 18:00-20:00 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87).

Στο χώρο που αυτοστεγάζονται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες βρίσκονταν και αλληλέγγυοι από άλλες δομές που υπάρχουν στην πόλη, από την Κίνηση Υπεράσπισης των Δικαιωμάτων Προσφύγων και Μεταναστών που υποστηρίζει σταθερά τους πρόσφυγες και τους μετανάστες που βρίσκονται στην πόλη, από τη Λέσχη Αναιρέσεις, την κουζίνα no name kitchen και αλληλέγγυοι εκπαιδευτικοί που παρέδωσαν είδη πρώτης ανάγκης.

Ο συνολικός αριθμός των προσφύγων και μεταναστών που ζουν στα παλιά εργοστάσια της παραλιακής ζώνης της Πάτρας είναι περίπου 180 άτομα, ενώ περίπου άλλοι 100 ζουν διάσπαρτοι στην πόλη.

Αυτή τη στιγμή υπάρχει άμεση ανάγκη για το επόμενο διάστημα σε: Οσπρια, ρύζι, ηλιέλαιο, τοματοπολτό, πατάτες, κρεμμύδια, παυσίπονα, οδοντόκρεμες.

Ζούμε εν μέσω μιας ανυπολόγιστης ανθρωπιστικής καταστροφής και πρωτόγνωρης κοινωνικής κρίσης, όπου με τραγικό τρόπο αναδεικνύονται οι γιγαντιαίες αντιφάσεις της πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας και εντέλει η εγκληματική και δολοφονική φύση του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος για την πλειοψηφία της κοινωνίας και ειδικά για τα πιο ευάλωτα και φτωχά κομμάτια της.

Μπροστά στην επέλαση της πανδημίας, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες βιώνουν ένα αδιανόητο καθεστώς εξαίρεσης, όντας απροστάτευτοι και σε απάνθρωπες συνθήκες εξαθλίωσης παντού, από την Μόρια μέχρι τα εργοστάσια της Πάτρας κ τη Μανωλάδα...

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας και δεν μπαίνει σε καραντίνα.

Κανένας απολυμένος, κανένας άστεγος, κανένας πεινασμένος, κανένας αβοήθητος κι εγκαταλελειμμένος μόνος στην πανδημία

ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΜΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΜΕΣΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΕΓΑΣΗΣ, ΣΙΤΙΣΗ ΚΑΙ ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

αυτοδιαχειριζόμενος χώρος Επί τα Πρόσω

Οι διεκδικήσεις δεν μπαίνουν σε καραντίνα

Απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία η ταξική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας!

Παρέμβαση πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 14 Απρίλη, στο σούπερ μάρκετ Σκλαβενίτης της Ελ. Βενιζέλου στην Πάτρα από την αναρχική ομάδα "δυσήνιος ίππος" (μέλος της ΑΠΟ) και συντρόφους -ισσες.

Ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία... οι διεκδικήσεις δεν μπαίνουν σε καραντίνα. Η ταξική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας! Αναρτήθηκε πανό, διαβάζονταν κείμενα από ντουντούκα και μοιράστηκαν προκηρύξεις στον κόσμο και τους εργαζομένους.

Αλληλεγγύη στους εργαζομένους στα σουπερμαρκετ που διεκδικούν επαρκή μέσα αυτοπροστασίας κατά την εργασία τους, επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, τεστ σε όλους τους εργαζόμενους, κάλυψη των κενών θέσεων με νέο προσωπικό και όχι με ξεζούμισμα του υπάρχοντος, τήρηση των όρων εργασίας.

Αλληλεγγύη στους υγειονομικούς και σε όλα τα κομμάτια της κοινωνικής και ταξικής βάσης που αγωνίζονται κόντρα στην πανδημία και την επίθεση του κράτους και των αφεντικών.

Να εμποδίσουμε το εν εξελίξει κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα.

Ούτε βήμα πίσω στις ανάγκες μας!

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ – ΤΡΟΦΗ, ΥΓΕΙΑ, ΣΤΕΓΑΣΗ

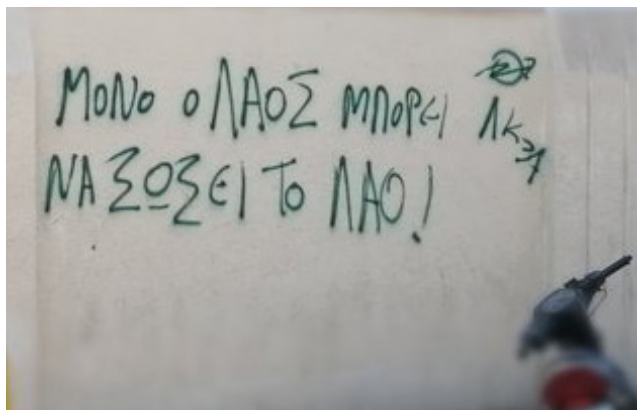

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ

Για άλλη μια φορά το κράτος αποποιείται τις ευθύνες του. Με περίσσια υποκρισία πετά το μπαλάκι μιας ακόμα κρίσης στην κοινωνία, στον καθένα και την καθεμία από εμάς. Φροντίζει να μας υπενθυμίζει αδιάκοπα την «ατομική ευθύνη» που μας αναλογεί και μας καλεί να εργαστούμε εθελοντικά για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Την ίδια στιγμή το διαλυμένο από χρόνια σύστημα δημόσιας υγείας βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Ποιοι άλλοι θα μπορούσαν να ευθύνονται για την υποβάθμιση της δημόσιας υγείας πέρα από αυτούς που διαχρονικά και αμετανόητα νομοθετούν την υποχρηματοδότηση της, τις μαζικές απολύσεις υγειονομικού προσωπικού, τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις νοσοκομειακών μονάδων; Με τα υποστελεχωμένα δημόσια νοσοκομεία να καταγράφουν ελλείψεις σε βασικό εξοπλισμό όπως χειρουργικές μάσκες και γενικότερα μέσα ατομικής προστασίας, διαγνωστικά test, αναπνευστήρες και κλίνες ΜΕΘ, το κράτος προσπαθεί να μαζέψει τα σπασμένα μιας υγειονομικής κρίσης που είτε αδυνατεί, είτε δεν θέλει να διαχειριστεί. Αγνοώντας επιδεικτικά τις επιστημονικές απόψεις που προειδοποιούν για εκ νέου έξαρση των κρουσμάτων όταν αρθούν οι περιορισμοί στις μετακινήσεις και τονίζουν την αναγκαιότητα των μαζικών test για τον εντοπισμό των νοσούντων, αλλά και τις εκκλήσεις γιατρών και νοσηλευτών για ενίσχυση σε προσωπικό και εξοπλισμό, το κράτος επιλέγει την στρατιωτικοποίηση της δημόσιας σφαίρας. Ενώ η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού τηρούσε ήδη τα απαραίτητα μέτρα, επέλεξε να επιβάλλει την απαγόρευση κυκλοφορίας και την αναγκαστική συμμόρφωση -υπό την απειλή χρηματικού προστίμου- σε περιορισμούς μετακίνησης που θυμίζουν εποχές και λογικές ολοκληρωτικών καθεστώτων. Επέλεξε να εντείνει την επιτήρηση και τον έλεγχο, εξαπολύοντας στους δρόμους και τις γειτονιές μας το απεχθές πλήθος της ΕΛ.ΑΣ. που πλέον έχει ως κύριο σκοπό του να εφαρμόζει απαγορεύσεις κυκλοφορίας και αριθμητικά όρια επιτρεπτών συναθροίσεων, να εμπεδώνει δηλαδή στην κοινωνική βάση τον φόβο και την υποταγή, να εδαφικοποιεί το «πολεμικό» κλίμα που χτίζουν τα διαγγέλματα της κυβέρνησης.

Αυτός ο εγκληματικός κρατικός σχεδιασμός αφήνει μέχρι και σήμερα εκτεθειμένους στην πανδημία όλους εκείνους για τους οποίους η οικειοθελής καραντίνα και η κοινωνική αποστασιοποίηση δεν αποτελούν επιλογή. Τους δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες και τους/τις μετανάστες/τριες που βρίσκονται εγκλωβισμένοι και συνωστισμένοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσα στις πιο ακατάλληλες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς καμία δυνατότητα ατομικής ή συλλογικής προστασίας και πλέον με τις διαδικασίες αίτησης ασύλου να έχουν διακοπεί. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των 1.200 κρατούμενων στο κέντρο κράτησης της Κορίνθου που προχώρησαν σε απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες στις οποίες κρατούνται και τον κίνδυνο εξάπλωσης του κορονοϊού μέσα στο camp. Τους κρατούμενους και κρατούμενες στις ελληνικές φυλακές οι οποίες έχουν γεμίσει ασφυκτικά και έχουν εφαρμόσει ελάχιστα μέτρα υγιεινής και απολύμανσης των χώρων, ενώ παράλληλα τα απαραίτητα και προβλεπόμενα μέτρα αποσυμφόρησης αργούν επικίνδυνα και κρίνονται ανεπαρκή. Τους άστεγους και τις άστεγες για τους οποίους το #Μένουμε_Σπίτι αποτελεί άγνωστη έκφραση και όπως πάντα η κρατική “μέριμνα” για σίτιση, στέγαση και περίθαλψη είναι απούσα. Τους φοιτητές και τις φοιτήτριες που διαμένουν στις εστίες σε όλη την χώρα, για τις οποίες υπήρξε εντολή εκκένωσης παρά την ρητή διαφωνία της ιατρικής κοινότητας. Μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις η απάντηση των αρμόδιων στην συλλογική άρνηση μερίδας φοιτητών/τριών να εγκαταλείψουν τις εστίες ήταν το εκβιαστικό κόψιμο της σίτισης, του ρεύματος ή/και του νερού. Τις γυναίκες και τα άτομα της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας που δέχονται ενδοοικογενειακή βία και τώρα η μόνη τους επιλογή είναι να περιοριστούν στο σπίτι με τους κακοποιούς τους. Όλους εκείνους που είναι αναγκασμένοι να συνεχίσουν να εργάζονται εν μέσω της πανδημίας, πολλές φορές χωρίς τα κατάλληλα μέτρα προστασίας, μέσα σε κλίμα ακόμα μεγαλύτερης εντατικοποίησης με τα ήδη εξαντλητικά ωράρια να διευρύνονται και να ελαστικοποιούνται. Τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στα σουπερ-μάρκετ, στις ταχυμεταφορές και τα delivery, στα Μ.Μ.Μ. και την καθαριότητα. Τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες σε τηλεφωνικά κέντρα, σε εργοτάξια (όπως αυτά του ΑΚΤΩΡ και της «Αττικό Μετρό») και αλλού, που κατήγγειλαν την αδιαφορία των αφεντικών για την υγεία τους και τον συνεχιζόμενο συνωστισμό σε πολλούς χώρους εργασίας. Το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό που δίνει μια άνιση και εξαντλητική μάχη, κινδυνεύοντας καθημερινά να νοσήσει και το ίδιο. Μια μάχη στην οποία μόνο η κοινωνική και ταξική βάση μπορεί να του σταθεί αλληλέγγυα, ενώ το κράτος μπορεί να λειτουργήσει μοναχά ως εμπόδιο.

Ενώ η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος ζητά την ανάπτυξη κλινών ΜΕΘ, μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και την επίταξη του ιδιωτικού τομέα και όλων των test που αυτός διαθέτει, η κυβέρνηση αποφασίζει τον διπλασιασμό της αποζημίωσης των ιδιωτικών κλινών ΜΕΘ από 800 σε 1.600 ευρώ την ημέρα, την υπερκοστολόγηση των test διάγνωσης που γίνονται σε ιδιωτικές κλινικές και αποζημιώνονται από τον ΕΟΠΥΥ και την δαπάνη τουλάχιστον 30 εκατ. ευρώ για τα μέτρα υπέρ των ιδιωτών παρόχων υγείας. Ενώ το επίδομα των 800 ευρώ που θα δοθεί στους εργαζόμενους των επιχειρήσεων που παραμένουν κλειστές δεν αντιστοιχεί ούτε στον κατώτατο μισθό, η κυβέρνηση δίνει 11 εκατομμύρια στα ΜΜΕ για την «καμπάνια ενημέρωσης» για την πανδημία, άλλα τόσα στην εταιρεία διοδίων «Μορέας» με δικαιολογία την «χαμηλή προσέλευση οχημάτων» και πανηγυρίζει που θα ρίξει στην «μάχη ενάντια στον κορονοϊό» 35 ολοκαίνουρια περιπολικά. Ταυτόχρονα, θεσμοθετεί την αναστολή σύμβασης εργασίας χωρίς τις νομικές υποχρεώσεις που βάρυναν μέχρι τώρα τον εργοδότη, την μεταφορά προσωπικού από επιχείρηση σε επιχείρηση χωρίς να είναι απαραίτητη η συναίνεση από τον εργαζόμενο και την εκ περιτροπής (κατά το ήμισυ) απασχόληση μόνο για τις δύο εβδομάδες του μήνα, ανοίγοντας τον δρόμο για την «άνθιση» της μαύρης εργασίας και την έμμεση μείωση των ήδη πετσοκομμένων μας μισθών στο 50%, και αφήνει ανοιχτά τα ενδεχόμενα για μειώσεις σε μισθούς δημοσίων υπαλλήλων και συντάξεις. Παρά τις συνεχείς εξαγγελίες για προστασία των θέσεων εργασίας, τα μέτρα που ανακοινώθηκαν για την προστασία των εργαζόμενων από την απόλυση θα ισχύσουν μόνο για ένα μήνα, ενώ οι απολύσεις που καταγράφηκαν μόνο στις δύο πρώτες εβδομάδες του Μαρτίου έφτασαν τις 30.000, χωρίς φυσικά να υπολογίζονται μέσα σε αυτές όλοι οι απολυμένοι που εργαζόντουσαν μαύρα. Είναι ξεκάθαρο πως ακόμα και μέσα στην πρωτοφανή συνθήκη που έχει διαμορφώσει η πανδημία το κράτος και το κεφάλαιο ενδιαφέρονται μόνο για την ομαλή συνέχεια της κερδοφορίας ακόμα και αν χρειάζεται να κερδοσκοπήσουν πάνω στον θάνατο. Αδιαφορώντας για τις ανθρώπινες ζωές, δεν έχουν τίποτα άλλο να προσφέρουν στην κοινωνική βάση πέρα από το βάθεμα της ταξικής ανισότητας και εκμετάλλευσης, της γενικευμένης φτώχειας και εξαθλίωσης.

Μπροστά στην προαναγγελμένη οικονομική κρίση, το κράτος βιάζεται να κλείσει τους ανοιχτούς λογαριασμούς του. Χρησιμοποιώντας την συνθήκη «έκτακτης ανάγκης», προχώρησε στην εκκένωση του κτηρίου Γκίνη στο Πολυτεχνείο και το ξεσπίτωμα των μεταναστών/προσφύγων που διέμεναν εκεί τους τελευταίους μήνες, την επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής ενάντια στους αγωνιστές από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, την επίθεση σε αντιφασίστες/στριες στο Ρέθυμνο και τον σοβαρό τραυματισμό διαδηλώτριας, το κόψιμο του ρεύματος της αυτοδιαχειριζόμενης BIO.ME ξημερώματα και με τη συνοδεία ΜΑΤ. Θέλοντας να θωρακιστεί απέναντι στις πιθανώς οργισμένες αντιδράσεις των καταπιεσμένων την «επόμενη μέρα» της καραντίνας, μεταθέτει τις ευθύνες για την εξάπλωση της πανδημίας στην κοινωνική βάση και εφαρμόζει προληπτικά αντι-εξεγερτικά μέτρα, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο να χρησιμοποιήσει μέχρι και τον στρατό για την επιτήρηση της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Παραδείγματα όπως αυτό του Βίκτορ Όρμπαν που με πρόσχημα τον κορονοϊό ανακηρύχτηκε ουσιαστικά δικτάτορας στην Ουγγαρία, επιβεβαιώνουν πως οι από τα πάνω χρησιμοποιούν την ειδική κατασταλτική συνθήκη για να εδραιώσουν τις επιδιώξεις τους και να ενισχύσουν την εξουσία τους.

Για μια ακόμη φορά, το βάρος της πανδημίας και της καπιταλιστικής κρίσης θα το σηκώσουν αναμενόμενα οι άνθρωποι της τάξης μας. Έγκλειστοι μετανάστες/τριες και πρόσφυγες στα κέντρα κράτησης, κρατούμενοι/νες, άστεγοι και άποροι, εργαζόμενοι/ενες, φοιτητές/τριες που μένουν στις εστίες είναι μόνο τα πρώτα παραδείγματα. Γνωρίζοντας πολύ καλά τον διαχρονικό ρόλο του κράτους και των κυβερνώντων του σε τέτοιου είδους κρίσεις, δεν πρόκειται να αναγνωρίσουμε την «ατομική ευθύνη», με την οποία προσπαθούν να καλύψουν το έγκλημα που διαπράττουν. Η ευθύνη είναι πολιτική και είναι όλη δική τους. Όντας βαθιά πεπεισμένοι/ες πως οι πραγματικοί «υπεύθυνοι» δεν θα αλλάξουν την πολιτική αδιαφορίας και απαξίωσης που εκθέτει τους αδύναμους στον κίνδυνο της πανδημίας και ουσιαστικά καταδικάζει τους πιο ευπαθείς από αυτούς σε θάνατο, βάζουμε όπως πάντα μπροστά την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και τον αγώνα. Βρίσκουμε τρόπους να σταθούμε δίπλα σε όσους και όσες το χρειάζονται, στηρίζοντας πρωτοβουλίες και δομές αλληλεγγύης και συστήνοντας νέες. Μέσα στη ζοφερή πραγματικότητα που διαγράφεται για τους από τα κάτω αυτού του κόσμου, τα θέλουμε όλα για όλους. Στέγαση, τροφή, υγεία και περίθαλψη για εργαζόμενους και άνεργες, ασφαλισμένους και ανασφάλιστες, άπορους και φυλακισμένες, πρόσφυγες και μετανάστριες.

Να μην υποκύψουμε στον φόβο και τον κανιβαλισμό. Να συνεχίσουμε την μάχη απέναντι στο κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα που επιβάλλει την φτώχεια, την εξαθλίωση και τον θάνατο. Να παλέψουμε για μια κοινωνία που θα προστατεύει τους ευάλωτους, για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ, ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

Αναρχικό – Αντιεξουσιαστικό Στέκι «ΑΝΤΙΠΝΟΙΑ», Κατάληψη ΛΕΛΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37, Κατάληψη Στέγης Προσφύγων /Μεταναστών ΝΟΤΑΡΑ 26, Squat for Refugees/ Migrants SPIROU TRIKOUPI 17, ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών), Αναρχική Φοιτητική Συνέλευση ΑΡΟΔΑΜΟΣ, Αντιφασιστική – Αντιεξουσιαστική συνέλευση Ν. Ιωνίας – Ηρακλείου, Σύντροφοι και Συντρόφισσες

¡NO PASARAN!

Μέσα στη ζοφερή πραγματικότητα που διαγράφεται για τους από τα κάτω αυτού του κόσμου, τα θέλουμε όλα για όλους. Στέγαση, τροφή, υγεία και περίθαλψη για εργαζόμενους και άνεργες, ασφαλισμένους και ανασφάλιστες, άπορους και φυλακισμένες, πρόσφυγες και μετανάστριες. Να μην υποκύψουμε στον φόβο και τον κανιβαλισμό. Να συνεχίσουμε την μάχη απέναντι στο κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα που επιβάλλει την φτώχεια, την εξαθλίωση και τον θάνατο. Να παλέψουμε για μια κοινωνία που θα προστατεύει τους ευάλωτους, για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

Βρισκόμαστε εν μέσω μιας ανυπολόγιστης ανθρωπιστικής καταστροφής και πρωτόγνωρης κοινωνικής κρίσης, όπου με τραγικό τρόπο αναδεικνύονται οι γιγαντιαίες αντιφάσεις της πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας και εντέλει η εγκληματική και δολοφονική φύση του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος εξουσίας για την μεγάλη πλειοψηφία της εκμεταλλευόμενης κοινωνίας και ειδικά των πιο φτωχών και ευάλωτων κοινωνικών κομματιών. Το κράτος υπερασπίζεται πρωτίστως την εξουσία του και τη συσσώρευση του πλούτου στα χέρια του κεφαλαίου έχοντας στερήσει από την κοινωνία απαραίτητους πόρους για να αντιμετωπίσει αυτήν την καταστροφή, με τις μεγάλες ελλείψεις στις απαραίτητες ιατρικές υποδομές (προσωπικό, υλικό, νοσοκομεία) να αποτελούν ένα κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα.

Τις προηγούμενες μέρες πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις από τις συλλογικότητες και τους συντρόφους που συμμετέχουν στην συνέλευση ¡NO PASARAN!, σε πολλές γειτονιές της Αθήνας με αναγραφή συνθημάτων και ανάρτηση πανό για την προάσπιση των ταξικών και κοινωνικών συμφερόντων που σήμερα πλήττονται άμεσα από τις αντεργατικές και αντικοινωνικές πολιτικές του κράτους και του κεφάλαιου.

Να υποστηριχθεί με κάθε μέσον ο τομέας της δημόσιας υγείας με άμεσες προσλήψεις προσωπικού και την παροχή όλων των απαιτούμενων μέσων και πόρων.Να επιταχθεί άμεσα ο τομέας της ιδιωτικής υγείας, με όλες τις υποδομές, το προσωπικό, τα υλικά και τα μέσα του για να ενισχυθεί στο μέγιστο δυνατό η δημόσια υγεία και να καλυφθούν όλες οι κοινωνικές ανάγκες απέναντι στην πανδημία χωρίς επιλογή ασθενών, εξαιρέσεις κι εγκατάλειψη στην τύχη τους.Να υποστηριχθεί το άμεσο κλείσιμο και χωρίς απολύσεις όλων εκείνων των χώρων εργασίας που δεν σχετίζονται με την κάλυψη επιτακτικών αναγκών της κοινωνίας σε συνθήκες πανδημίας (όπως η υγεία, η διατροφή, η καθαριότητα, η τηλεπικοινωνία, η ύδρευση, η ηλεκτροδότηση κοκ).Να υπάρξει προστασία της υγείας όλων όσοι πρέπει να εργάζονται στους κρίσιμους τομείς καθώς και κάλυψη των άμεσων κι επιτακτικών αναγκών αξιοπρεπούς διαβίωσης των άνεργων, των άπορων, όσων απολύθηκαν και όσων αργούν αναγκαστικά λόγω της πανδημίας.Να υποστηριχθούν τα δίκαια αιτήματα των κρατουμένων για αποσυμφόρηση των φυλακών ώστε να προστατευθεί το αγαθό της ζωής τους

Να απεγκλωβιστούν άμεσα οι προσφύγες και μετανάστες από τα κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου συνωστίζονται σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, με την επίταξη των άδειων ξενοδοχειακών μονάδων που χρειάζονται τώρα για τη προστασία τους από την πανδημία.

Παράλληλα πραγματοποιείται συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης σε χώρους του κινήματος,στα γραφεία της Ταξικής Αντεπίθεσης, Αραχώβης 42 Εξάρχεια / Δευτέρα 12:00 – 14:00 ,στο αναρχικό/αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια, Αριστοβούλου & Πυλάδου, Κ.Πετράλωνα / Σάββατο 12:00 – 14:00 ,στην κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, πλατεία Αμερικής Κυψέλη / Παρασκευή 16:00 – 18:00, για την στήριξη δομών αλληλεγγύης, για όσους και όσες ντόπιους, πρόσφυγες και μετανάστες έχουν ανάγκη.

Το βάρος της πανδημίας και της καπιταλιστικής κρίσης θα το σηκώσουν οι άνθρωποι της τάξης μας. Έγκλειστοι μετανάστες/τριες και πρόσφυγες στα κέντρα κράτησης, κρατούμενοι/νες, άστεγοι και άπορες, εργαζόμενοι/ενες, φοιτητές/τριες που μένουν στις εστίες είναι μόνο τα πρώτα παραδείγματα. Γνωρίζοντας πολύ καλά τον διαχρονικό ρόλο του κράτους και των κυβερνώντων του σε τέτοιου είδους κρίσεις, δεν πρόκειται να αναγνωρίσουμε την «ατομική ευθύνη», με την οποία προσπαθούν να καλύψουν το έγκλημα που διαπράττουν. Η ευθύνη είναι πολιτική και είναι όλη δική τους. Όντας βαθιά πεπεισμένοι/ες πως οι πραγματικοί «υπεύθυνοι» δεν θα αλλάξουν την πολιτική αδιαφορίας και απαξίωσης που εκθέτει τους αδύναμους στον κίνδυνο της πανδημίας και ουσιαστικά καταδικάζει τους πιο ευπαθείς από αυτούς σε θάνατο, βάζουμε μπροστά την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και τον αγώνα. Βρίσκουμε τρόπους να σταθούμε δίπλα σε όσους και όσες το χρειάζονται, στηρίζοντας πρωτοβουλίες και δομές αλληλεγγύης και συστήνοντας νέες. Μέσα στη ζοφερή πραγματικότητα που διαγράφεται για τους από τα κάτω αυτού του κόσμου, τα θέλουμε όλα για όλους. Στέγαση, τροφή, υγεία και περίθαλψη για εργαζόμενους και άνεργες, ασφαλισμένους και ανασφάλιστες, άπορους και φυλακισμένες, πρόσφυγες και μετανάστριες.

Να μην υποκύψουμε στον φόβο και τον κανιβαλισμό. Να συνεχίσουμε την μάχη απέναντι στο κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα που επιβάλλει την φτώχεια, την εξαθλίωση και τον θάνατο. Να παλέψουμε για μια κοινωνία που θα προστατεύει τους ευάλωτους, για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ, ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

No Pasaran!

αναγραφή συνθημάτων, ανάρτηση πανό και συλλογή - διανομή ειδών πρώτης ανάγκης για δομές αλληλεγγύης

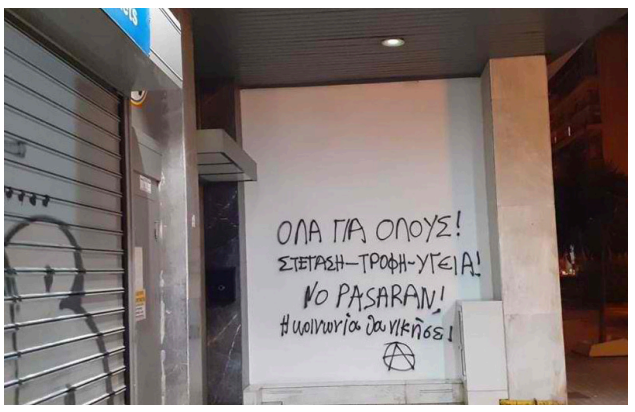

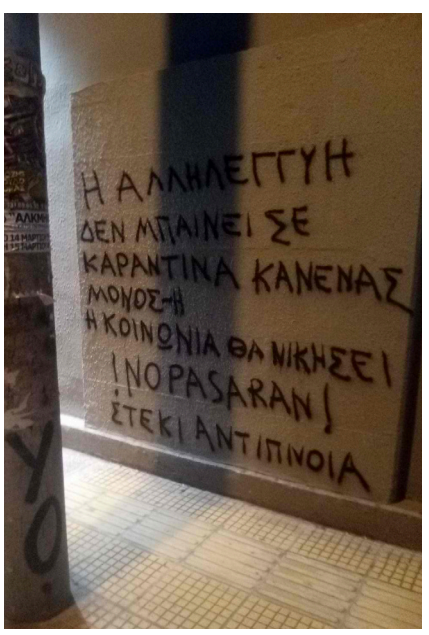

Παρεμβάσεις στο πλαίσιο της μέρας πανελλαδικής δράσης για τους εργαζομένους στα supermarket

Στο πλαίσιο της μέρας πανελλαδικής δράσης για τους εργαζομένους στα supermarket, της ταξικής αλληλεγγύης και της σύνδεσης των αγώνων της κοινωνικής - ταξικής βάσης κόντρα στην πανδημία και την επίθεση κράτους και αφεντικών, πραγματοποιήσαμε παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης και στήριξης, τηρώντας όλα τα αναγκαία μέτρα ατομικής και συλλογικής προστασίας, στις γειτονιές της Νέας Σμύρνης, του Παλαιού Φαλήρου και των Πετραλώνων.

*Οι δράσεις έγιναν την **Τρίτη 14 και την Τετάρτη 15 Απρίλη** σε υποκαταστήματα MyMarket, MARKET IN (Economy), ΟΚ!, ΑΒ Βασιλόπουλος, LIDL, Σκλαβενίτης και ΚΡΗΤΙΚΟΣ. Περιλάμβαναν αναγραφή συνθημάτων έξω από αυτά, σε στάσεις λεωφορείων και τραμ, μοίρασμα προκηρύξεων στους εργαζομένους και στον κόσμο που ψώνιζε στο εσωτερικό τους ή περίμενε υπομονετικά στις ουρές. Στις συζητήσεις που προέκυψαν μας δόθηκε η δυνατότητα να επιβεβαιώσουμε από πρώτο χέρι τη μεγάλη προσφορά των εργαζομένων στον κλάδο μέσα στις δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζουν, εκτεθειμένοι καθημερινά με ελλιπή μέσα ατομικής προστασίας, αλλά και την εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία, την ακόμα μεγαλύτερη εντατικοποίηση της εργασίας, το χτύπημα εν μέσω πανδημίας εργασιακών δικαιωμάτων και κατακτήσεων.*

Ελεύθερη πρόσβαση σε Περίθαλψη - Τροφή - Στέγαση - Εκπαίδευση - Μετακίνηση

Καμία θυσία για κράτος και κεφάλαιο...

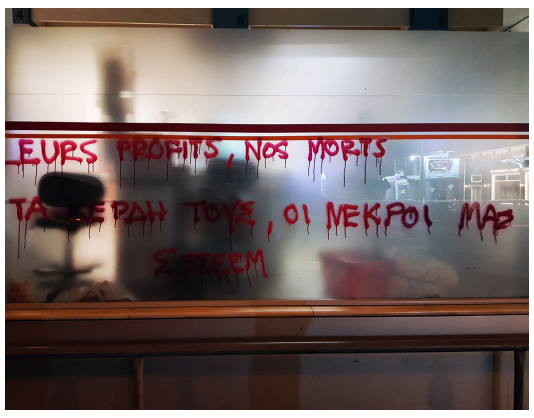

Στο πλαίσιο δράσεων (παγκόσμια ημέρα υγείας) αλληλεγγύης με τον αγώνα των εργαζομένων στον κλάδο αναρτήθηκαν πανό στα νοσοκομεία Ευαγγελισμός, Σωτηρία

Εν μέσω της εξάπλωσης της θανατηφόρας πανδημίας του ιού COVID-19, κράτος και κεφάλαιο επιχειρούν να αντιμετωπίσουν την κρίση επιβάλλοντας μέτρα έκτακτης ανάγκης και απαγόρευση της κυκλοφορίας, αδιαφορώντας για την κάλυψη των άμεσων κοινωνικών αναγκών και φιμώνοντας όποιον δεν σιωπά. Ωστόσο, δεν χάνουν την ευκαιρία να επιτεθούν με ολοένα και μεγαλύτερη σφοδρότητα στην κοινωνία, καταδεικνύοντας για άλλη μια φορά πως η ανθρώπινη ζωή δεν μετρά, μπροστά στη διατήρηση της εξουσίας και του πλούτου τους.

Δεν θα πείθουν τα κυβερνητικά διαγγέλματα περί «εθνικής ομοψυχίας» απέναντι στην πανδημία...

Την ίδια στιγμή που τα κρατικά επιτελεία μας καλούν να παραμείνουμε σπίτι, χιλιάδες από εμάς, υπό τον κίνδυνο της απόλυσης, αναγκαζόμαστε καθημερινά να στριμωχνόμαστε στα μέσα μεταφοράς για να πάμε στη δουλειά μας, σε μαζικούς εργασιακούς χώρους που δεν συνδέονται ούτε κατά διάνοια με την εξυπηρέτηση βασικών κοινωνικών αναγκών, προκειμένου να μην διαταραχθεί το κέρδος των αφεντικών. Είμαστε εμείς, οι από κάτω που καλούμαστε να κάνουμε θυσίες, πασχίζοντας τελικά για να παράγουμε εκείνα που, ενώ μέσα σε μια επείγουσα κατάσταση θα έπρεπε να διατίθενται για την κάλυψη των αναγκών μας, παραδίνονται και πάλι στα χέρια μιας ισχνής προνομιακής μειοψηφίας.

Εξάλλου, είτε ως εργαζόμενοι που μετακινούμαστε με τα ΜΜΜ είτε ως εργαζόμενοι σε αυτά, βιώνουμε την ίδια πραγματικότητα...

Την ίδια αδιαφορία αντιμετωπίζουμε από τους κρατικούς μηχανισμούς και την εργοδοσία όσον αφορά στην προστασία και εργασιακή κατοχύρωσή μας: ελλιπής καθαρισμός των χώρων εργασίας, των οχημάτων και αποβαθρών, παντελής έλλειψη μέσων προστασίας (όπως καταγγέλθηκε πρόσφατα στο εκδοτήριο του σταθμού Αττικής) και μετακύλιση του κόστους για την προμήθειά τους στους εργαζομένους, -ιδιαίτερα στις συγκοινωνίες στους οδηγούς των λεωφορείων που διατρέχουν και τον πιο άμεσο κίνδυνο λόγω της αυξημένης τους έκθεσης- και, παράλληλα, απειλές για μειώσεις μισθών λόγω της πτώσης της κερδοφορίας.

Δεν θα πληρώσουμε το κόστος των εγκληματικών κρατικών πολιτικών και της εργοδοτικής ασυδοσίας...

Την ώρα που χιλιάδες εργαζόμενοι καλούνται να ανταπεξέλθουν με τα υποτιθέμενα 800 ευρώ για 45 ημέρες, οι συμβάσεις αναστέλλονται επ' αόριστον, τα έκτακτα κρατικά μέτρα στρώνουν το δρόμο για την διόγκωση της ασυδοσίας των αφεντικών, με απολύσεις, απλήρωτες υπερωρίες, εκ περιτροπής εργασία με μείωση 50% του μισθού και ελαστικοποίηση των ωραρίων. Επιπρόσθετα η υιοθέτηση και εδραίωση της «τηλεργασίας», που αποτελεί έναν νέο εργασιακό εφιάλτη, ανοίγει τον δρόμο για τη γενίκευση της εφαρμογής τους ακόμα και μετά τη λήξη της έκτακτης ανάγκης. Μέσα σε αυτή την συνθήκη, πληθαίνουν οι καταγγελίες εργαζομένων για καταστρατήγηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων, για «μαύρη» εργασία.

Δεν ξεχνάμε ποιος έχει συστηματικά μεθοδεύσει την υποτίμηση και εμπορευματοποίηση των κοινωνικών αναγκών, της υγείας, της παιδείας, της μετακίνησης. Είναι αποκλειστικά δική τους η ευθύνη για την αποσάθρωση του κλάδου της υγείας, με ιδιωτικοποιήσεις, συγχωνεύσεις και κλείσιμο νοσοκομείων, με απολύσεις και ελαστικοποίηση της εργασίας στον υγειονομικό κλάδο. Είναι εκείνοι που ακόμα και μέσα σε αυτή τη συνθήκη, στην οποία διακυβεύεται η ζωή όλων μας, αρνούνται να θωρακίσουν τις δομές και τους εργαζομένους στον κλάδο. Γι' αυτό στεκόμαστε αλληλέγγυοι στο υγειονομικό προσωπικό, στους εργαζομένους στο δημόσιο σύστημα υγείας, διότι αναγνωρίζουμε ότι παλεύουν καθημερινά για τη κοινωνία. Υποστηρίζουμε τις διεκδικήσεις τους και καταγγέλλουμε την προσπάθεια φίμωσής τους και καταστολής των κινητοποιήσεών τους. Γι' αυτό ο αγώνας τους είναι αγώνας όλων μας.

Δεν ξεχνάμε ότι είναι αυτοί που επιβάλλουν τις αντικοινωνικές εξοντωτικές πολιτικές απέναντι στους πλέον ευάλωτους από εμάς, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, που ενώ υπάρχουν καταγεγραμμένα κρούσματα, εξακολουθούν να κρατούνται έγκλειστοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, στη Ριτσώνα, τη Μαλακάσα, τη Μόρια, κάτω από άθλιες συνθήκες, δίχως παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Απέναντι σε όσους βρίσκονται έγκλειστοι/έγκλειστες σε φυλακές, ερχόμενοι αντιμέτωποι με τον θάνατο και την κρατική καταστολή.

Δεν θα παραμείνουμε σιωπηλοί απέναντι στην περαιτέρω διάλυση των εργασιακών μας κεκτημένων, των αναγκών μας, της αξιοπρέπειάς μας, της ζωής μας...

Απαιτούμε να κλείσουν άμεσα οι χώροι εργασίας που δεν καλύπτουν βασικές κοινωνικές ανάγκες, με πλήρη καταβολή των μισθών στους εργαζομένους για όσο διάστημα απαιτείται. Καμία απόλυση, πλήρης κατοχύρωση των εργασιακών κεκτημένων για όλους μας. Μέριμνα για τους πλέον ευάλωτους από εμάς, ηλικιωμένους, ανέργους, αστέγους, τοξικοεξαρτημένους, πρόσφυγες και μετανάστες. Δεν θα γίνουμε βορά για τα δικά τους συμφέροντα.

Η μετακίνηση με τα μέσα μεταφοράς είναι κοινωνική ανάγκη και απαιτούμε ελεύθερη πρόσβαση για όλους και να παρασχεθούν άμεσα όλα τα απαραίτητα μέσα για την ατομική και συλλογική προστασία. Άμεση προστασία και στήριξη των εργαζομένων στα μέσα μαζικής μεταφοράς, καθώς ικανοποιούν βασικές κοινωνικές ανάγκες. Ειδικά στην περίοδο της πανδημίας και της επίθεσης των αφεντικών στους μισθούς μας είναι ακόμα πιο σημαντικό να διεκδικήσουμε ελεύθερη πρόσβαση, να μην πληρώνουμε για τις μετακινήσεις μας, όπως και για κάθε άλλη βασική ανάγκη (περίθαλψη - τροφή - στέγαση - εκπαίδευση).

Μέσα σε συνθήκες έκτακτης ανάγκης και εντατικοποίησης του ελέγχου της κοινωνικής ζωής, επαγρυπνούμε, βρίσκουμε νέους τρόπους να διατηρήσουμε τα μέτωπα του αγώνα ανοιχτά, με όπλα μας την αλληλεγγύη και τη συλλογικοποίηση, πάντα με γνώμονα την προστασία της υγείας και της ζωής των συνανθρώπων μας. Ήδη μια σειρά από αγώνες ξεσπάνε ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική. Από τους εστιακούς φοιτητές που παλεύουν ενάντια στις εκκενώσεις των εστιών μέχρι τις διεκδικήσεις για ποιοτική και καθολική περίθαλψη από τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Από τους αγώνες των φυλακισμένων για αποσυμφόρηση φυλακών και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης μέχρι τους εργαζομένους που αντιστέκονται στις μειώσεις μισθών και τα ελαστικά ωράρια. Απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο που προωθούν τον φόβο, τη φτώχεια, την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής, την εκμετάλλευση και την καταστολή, συνεχίζουμε να υπερασπιζόμαστε τις κοινωνικές μας ανάγκες, τη ζωή και την αξιοπρέπειά μας.

Leurs profits, nos morts - Τα κέρδη τους, οι νεκροί μας

Καμία υποχώρηση στην υπεράσπιση των αναγκών μας

Ταξική Αλληλεγγύη, Κοινωνική Αυτοοργάνωση

Ο αγώνας συνεχίζεται...

Συντονισμός Εργαζομένων στις Συγκοινωνίες και Επιβατών για Ελεύθερη Μετακίνηση

7 Απρίλη: Ημέρα πανελλαδικής δράσης για την υγεία

Στις 7 Απρίλη πραγματοποιήθηκαν σε νοσοκομεία και δομές υγείας συγκεντρώσεις υγειονομικών, που μέσα σε εξοντωτικές συνθήκες αγωνίζονται με πενιχρά μέσα αυτοπροστασίας και χωρίς επαρκή ιατρικό εξοπλισμό να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες της φονικής πανδημίας. Σε διάφορα νοσοκομεία στάθηκαν στο πλευρό τους αλληλέγγυοι, κρεμάστηκαν πανό και γράφτηκαν συνθήματα.

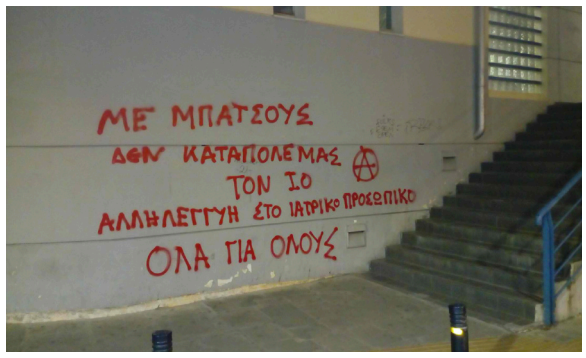

Μια ανταπόκριση από την πανελλαδική ημέρα δράσης για την Υγεία στην Πάτρα

Το μεσημέρι της Τρίτης 7 Απρίλη, συμμετείχαμε στη συγκέντρωση που είχε καλεστεί από την ΕΙΝΑ (στο πλαίσιο του πανελλαδικού καλέσματος της ΟΕΝΓΕ) στην κεντρική πύλη του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου του Ρίου. Λίγη ώρα νωρίτερα αναρτήσαμε πανό και στο νοσοκομείο Άγιος Ανδρέας, οι εργαζόμενοι του οποίου συμμετείχαν επίσης στην σημερινή κινητοποίηση. Μαζί με δεκάδες γιατρούς και αλληλέγγυους από σωματεία εργαζομένων, φοιτητικούς συλλόγους, πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες, τηρώντας όλα τα μέτρα ασφαλείας που επιβάλλει η επικινδυνότητα του ιού, διατρανώσαμε την αλληλεγγύη μας σε όλους και όλες τους εργαζομένους στο χώρο της υγείας που παλεύουν ενάντια στην πανδημία υπό ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες, ενώ παράλληλα φιμώνονται και λογοκρίνονται από τα κυρίαρχα ΜΜΕ και το κράτος, όταν διεκδικούν αυτονόητα μέτρα για την αντιμετώπιση του ιού, για την αυτοπροστασία τους και για την υπεράσπιση της κοινωνικής υγείας.

Χωρίς να έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στο κράτος και τα φερέφωνα του, είμαστε πεπεισμένοι πως απέναντι στην πανδημία μόνο ο λαός μπορεί να σώσει τον εαυτό του τόσο από την ίδια την ασθένεια, αλλά και από το εν εξελίξει κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα που διαπράττεται σε βάρος του σε διάφορα επίπεδα. Η κινητοποίηση αυτή είναι ένα πρώτο μικρό δείγμα του τί πρέπει να γίνει ήδη από σήμερα σε όλους τους χώρους εργασίας, όπου χιλιάδες εργαζόμενοι υποχρεώνονται να δουλεύουν όντας εκτεθειμένοι στους κινδύνους της πανδημίας, ώστε να αρχίσει από σήμερα να οργανώνεται η αντίσταση στην επερχόμενη λαίλαπα που μεθοδικά προετοιμάζουν κράτος και κεφάλαιο για την κοινωνική πλειοψηφία...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥΣ
ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

Άμεση και χωρίς όρους μαζική πρόσληψη ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, επίταξη ιδιωτικών νοσοκομείων και παροχή όλων των απαιτούμενων πόρων και μέσων, προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες του πληθυσμού σε περίθαλψη, βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα σε όλο το προσωπικό υγείας καθώς και πρόνοια για να μην οδηγηθούν στην απόλυτη εξάντληση και σε σοβαρούς κινδύνους και για τη δική τους υγεία.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ- ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

(ΥΓΕΙΑ, ΣΙΤΙΣΗ, ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΚΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ, ΣΤΕΓΑΣΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΗ)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Η ΒΙΟΜΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΕ ΧΕΡΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Τη Δευτέρα 30 Μάρτη, στις 06.30 το πρωί, συνεργείο της ΔΕΗ μαζί με δύο κλούβες των ΜΑΤ διέκοψαν την παροχή ρεύματος στο εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ μετά από εντολή της κυβέρνησης. Αυτό συνέβη ενώ οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε διαδικασίες με το Υπουργείο Εργασίας για την πλήρη νομιμοποίηση της Σ.Ε.ΒΙΟ.ΜΕ. Από τον Φλεβάρη του '13 οι απλήρωτοι εργαζόμενοι της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής έχουν καταλάβει το εργοστάσιο όπου εργάζονταν μέχρι το 2011 και αντιτίθενται έμπρακτα στις ψεύτικες ελπίδες και υποσχέσεις κράτους και (πρώην) αφεντικών. Ωστόσο δεν είναι η πρώτη φορά που προσπαθούν να κόψουνε το ρεύμα. Το ίδιο επιχειρήθηκε και με τις προηγούμενες κυβερνήσεις, ενώ οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες έχουν προτείνει να αναλάβουν το κόστος της κατανάλωσής του.

Το εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ παράγει προϊόντα ατομικής και οικιακής υγιεινής, τα οποία είναι πρώτης ανάγκης για την κοινωνία, ειδικά αυτή την περίοδο. Η επίθεση στη ΒΙΟ.ΜΕ. τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή δεν είναι τυχαία, αλλά στοχευμένη , βρίσκοντας ευκαιρία εν μέσω πανδημίας να χτυπήσει μια δομή του κινήματος. Το κράτος θέλει να σταματήσει μια παραγωγική μονάδα καθαριστικών εν μέσω κορονοϊού, την ίδια στιγμή που δίνει το ελεύθερο σε εργοστάσια και εταιρίες να στιβάζουν τους εργαζόμενους χωρίς κανένα μέτρο προστασίας με σκοπό να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους στις πλάτες όσων δουλεύουν. Ταυτόχρονα, περνάει αντεργατικά μέτρα με την κάλυψη της πανδημίας με σκοπό να νομιμοποιήσει και να δικαιολογήσει τις ακόμη πιο ελαστικές συνθήκες εργασίες, όπως την εκ περιτροπής απασχόληση, καθώς και τις απολύσεις που αναμένονται το επόμενο διάστημα. Απέναντι στην κρίση που έχει ξεσπάσει, το κράτος αποδεικνύει, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, τους τεράστιους περιορισμούς του και τη δομική του ανικανότητα να μεριμνήσει για τις ανάγκες και την υγεία της κοινωνίας, ενώ, αντίθετα, εκμεταλλεύεται την κατάσταση για να επιτεθεί στο αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας έχοντας την πεποίθηση πως τα αντανακλαστικά του κινήματος θα είναι μειωμένα.

Η συγκεκριμένη επίθεση στο εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ αποτελεί συνέχεια των κατασταλτικών κινήσεων του κράτους απέναντι στους αγωνιζόμενους και τις αγωνιζόμενες αυτής της κοινωνίας. Η κίνηση αυτή έρχεται σε συνέχεια της επίθεσης στους αντιφασίστες/στριες στο Ρέθυμνο και της άθλιας διαχείρισης των μεταναστών, καθώς επίσης και της επιχείρησης που διεξήχθη στις 19/3 στην Αθήνα εναντίον Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών. Εμείς με τη σειρά μας δηλώνουμε πως θα υπερασπιστούμε τις δομές μας και τους χώρους αγώνα κι ότι στεκόμαστε αλληλέγγυοι στο πλευρό των εργαζομένων της ΒΙΟ.ΜΕ. Η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια και ο αγώνας δεν απαγορεύονται ούτε μπαίνουν σε καραντίνα. Ο ταξικός πόλεμος δεν θα παύσει μονομερώς.

•ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΟΜΕ

•ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΣΗ ΣΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΤΗΣ ΔΕΗ ΜΕ ΡΟΛΟΪ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΑΦΜ ΤΗΣ Σ.Ε.ΒΙΟ.ΜΕ

•ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΕ

•ΠΛΗΡΗΣ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Libertatia, συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό – μέλος της ΑΠΟ-ΟΣ
3/4/20

Κόβουν το ρεύμα με την πρόφαση ότι είμαστε παράνομοι.Θα σας αποκαλύψουμε το έγκλημα που διαπράτταμε τις τελευταίες εβδομάδες, από όταν ξεκίνησε η πανδημία. Παράγαμε σαπούνια για να στείλουμε στην Μόρια, σε ανθρώπους που δεν έχουν. Παράγαμε καθαριστικά για να παν στις φυλακές, που το κράτος αφήνει στο έλεος της πανδημίας. Και φυσικά συνεχίσαμε να παράγουμε καθαριστικά για να διαθέσουμε στις λαϊκές οικογένειες που δεν έχουν το δικαίωμα στην προστασία από τον ιό, γιατί πρέπει να στοιβαχτούν στους εργασιακούς χώρους και να παράγουν τα κέρδη των μεγάλων.

Ο παρονομαστής εδώ είναι κοινός. Το φρόνιμο για αυτούς είναι να «Μένουμε σπίτι» εκτός αν πρέπει να παράγουμε τα κέρδη τους. Να «μένουμε σπίτι» εκτός αν δεν έχουμε τέτοιο και ζούμε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Για το κράτος και τους εργοδότες δεν έχει κέρδος να προσέχεις τον εργάτη, τον πρόσφυγα, τον φυλακισμένο. Γι' αυτό και τους αφήνει στο έλεος της πανδημίας, αλλά όταν πρόκειται για συλλογικούς αγώνες η απαγόρευση είναι απαράβατη. Το κράτος θέλει να κλείσει το εργοστάσιο, να σταματήσει μια παραγωγική μονάδα καθαριστικών εν μέσω κορονοϊού. Διατάζει το κλείσιμο ενός εργοστασίου που τηρεί τα μέτρα ασφαλείας των εργαζομένων, ενώ αφήνει ανεξέλεγκτους τους μεγάλους εργοδότες.

Σωματείο Εργατοϋπαλλήλων Βιομηχανικής Μεταλλευτικής

Να υπερασπιστούμε την υγεία μας και τα συμφέροντά μας

Να αντισταθούμε στην εργοδοτική τρομοκρατία και τον κρατικό ολοκληρωτισμό

Στη συνθήκη κρίσης που δημιουργείται λόγω της πανδημίας του κορονοϊού οι απαιτήσεις για αντίσταση στην υποτίμηση της ζωής μας και στους κινδύνους που δημιουργούνται γίνονται ακόμα μεγαλύτερες. Προφανώς πρώτο μέλημα όλων μας στην παρούσα φάση είναι η προσαρμογή σε μια κατάσταση φόβου και ανασφάλειας. Όμως θα πρέπει διαρκώς να αναλογιζόμαστε ποιοι φέρουν ευθύνη για αυτή την κατάσταση και προς ποια κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούμε εμείς.

Η επίθεση εναντίων των αγωνιζόμενων, των εργαζομένων, των φτωχών και των περιθωριοποιημένων εντείνεται διαρκώς. Οι τραγικές συνέπειες του κορονοϊού δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές εάν δεν λάβουμε υπόψη τη διαρκή μείωση του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, τη διάλυση και απαξίωση του δημόσιου συστήματος υγείας. Η επιδίωξη κέρδους και όχι η κάλυψη κοινωνικών αναγκών είναι η αιτία που το σύστημα υγείας, όχι μόνο στην Ελλάδα, δεν μπορεί να αντιμετωπίσει έστω στοιχειωδώς τις απαιτήσεις που δημιουργεί μια κατάσταση πανδημίας.

Για κράτος και αφεντικά ήμασταν, ήμαστε και θα ήμαστε αναλώσιμοι. Το μόνο που τους νοιάζει είναι να στηριχθούν οι επιχειρήσεις και να είναι διαχειρίσιμο το νούμερο των νεκρών. Γιατί γνωρίζουν, όπως γνωρίζουμε και εμείς, ότι οι νεκροί για άλλη μία φορά θα ανήκουν στην τάξη μας, η πλειοψηφία άλλωστε αυτών που πεθαίνουν, εδώ και χρόνια από ιάσιμες ασθένειες είναι οι εργάτες, οι φτωχοί, οι κατατρεγμένοι αυτού του κόσμου. Γιατί οι άλλοι, οι πλούσιοι, οι επιχειρηματίες, τα κυβερνητικά στελέχη, οι άριστοι αυτού του κόσμου, έχουν τα μέσα να προστατευθούν και να θεραπευθούν.

Μπορεί να μας ανακοινώθηκε ότι βγήκαμε από τα μνημόνια, αλλά μπήκαμε σε μια νέα εποχή όπου η εργασιακή ανασφάλεια και η αδυναμία κάλυψης βασικών αναγκών συμπληρώνονται από το φόβο που προκαλεί η εξάπλωση της πανδημίας του κορονοϊού. Ήδη οι απολύσεις, η εκ περιτροπής εργασία, η ελαστική και αδήλωτη εργασία γίνονται ο επίσημος κανόνας. Ελαφρύνσεις και διευκολύνσεις για τους εργοδότες, επιδόματα ψίχουλα και ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας για τους εργαζόμενους. Όποιος διαβάσει τις παροχές της κυβέρνησης θα αντιληφθεί ότι εκτός από ένα επίδομα προς εργαζομένους, όπου καλύπτει υποχρεώσεις των εργοδοτών, δεν υπάρχει ούτε μία αναφορά στα μέσα προστασίας και στις υποχρεώσεις των εργοδοτών για να μπορέσουμε να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας. Όταν πρόκειται να χρεωθούν οι επιχειρηματίες η κινητοποίηση για να μην εξαπλωθεί ο ιός πάει περίπατο.

Ως εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες βιώνουμε από πρώτο χέρι την ανασφάλεια, τα ελλειπή μέτρα προστασίας, την αδιαφορία υπουργείων και διοικήσεων. Οι χώροι εργασίας μας αποτελούν τον πιο πρόσφορο χώρο εξάπλωσης του ιού και εμείς αναγκαζόμαστε να ψάχνουμε για γάντια, να παρακαλάμε για μία μάσκα, να ψάχνουμε για αντισηπτικά. Οι καμπίνες των οδηγών λεωφορείων «προστατεύονται» από ταινίες αποκλεισμού, οι υπεύθυνοι σταθμού στο μετρό βρίσκονται σε καραντίνα μέσα στο γραφείο τους ενώ οι εκδότες παίζουν στο λαχείο πόσες βάρδιες χρειάζονται για να κολλήσουν τον ιό.

Δεν χρειαζόταν να φτάσουμε ως εδώ για να καταλάβουμε ότι η διοίκηση και το υπουργείο δεν θα λάβει μέτρα παρά μόνο όταν είναι αργά. Είναι δική μας ευθύνη να πιέσουμε ώστε να ληφθούν μέτρα προστασίας. Να απαιτήσουμε την κάλυψη των ελλείψεων και τη λειτουργία των ΜΜΜ εάν και εφόσον υπάρχουν τα απαραίτητα μέσα προστασίας. Να αντικρούσουμε τα ψεύδη των διοικήσεων και των υπουργείων για δήθεν παροχή μέσων προστασίας. Να πιέσουμε για επαναπροσδιορισμό των διαδικασιών λειτουργίας σύμφωνα με τις νέες συνθήκες.

Να υπερασπιστούμε την υγεία και την αξιοπρέπειά μας. Να στηρίξουμε τους άστεγους που δεν μπορούν "να μείνουν σπίτι", τους πρόσφυγες και μετανάστες που είναι έτσι κι αλλιώς εγκλωβισμένοι και χωρίς καμία προστασία, τους φυλακισμένους, τους ηλικιωμένους που μένουν μόνοι, όλους και όλες που υφίστανται τις συνέπειες ενός δολοφονικού συστήματος. Να σταθούμε συλλογικά δίπλα δίπλα, να αποτρέψουμε τον κανιβαλισμό, να αντισταθούμε στον ατομικισμό, να προτάξουμε τη συλλογική συνείδηση της τάξης των εκμεταλλευομένων.

Ταξικό Μέτωπο – Πρωτοβουλία Εργαζομένων στις Συγκοινωνίες

Σημειώσεις στην Εποχή του Κορονωϊού |

5+1 Σημειώσεις για την τρέχουσα περίοδο από αναρχική σκοπιά

I. Το μόνο στοιχείο που έχουμε μέχρι σήμερα για να εκτιμήσουμε πόσος χρόνος θα χρειαστεί για την υποχώρηση του ιού, προκύπτει από τη μελέτη των δεδομένων πάνω στην κινέζικη περίπτωση. Στην Κίνα ο ιός εμφανίστηκε τον Δεκέμβρη του 2019 και αφού αναπτύχθηκε γρήγορα υποχώρησε σημαντικά τον Μάρτη του 2020. Το χρονικό διάστημα των τριών μηνών φαίνεται ότι είναι το μικρότερο που μπορούμε να υπολογίζουμε. Θα μπορούσε να είναι μικρότερο, αν θεωρούσαμε ότι η Κίνα αιφνιδιάστηκε, λόγω του ότι ήταν η πρώτη χώρα στην οποία εκδηλώθηκε ο ιός. Αυτή όμως η σκέψη φαίνεται ότι δεν ισχύει, καθώς η Κίνα έχει αφενός μια συσσωρευμένη πείρα αντιμετώπισης κι άλλων μαζικών λοιμώξεων πληθυσμού στο πρόσφατο παρελθόν. Αφετέρου, ακόμη περισσότερο, η Κίνα έχει ένα τελείως διαφορετικό σύστημα διαχείρισης εξαιτίας της διαφορετικής φύσης του κοινωνικού της σχηματισμού. Συγκεκριμένα από το 1949 κι έπειτα, δηλαδή για πάνω από 70 χρόνια, το Κράτος, η διεύθυνση του οποίου ταυτίζεται με το Κομμουνιστικό Κόμμα, δεν αντιμετωπίζει καμία οργανωμένη αντιπολίτευση. Ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας του κράτους δίνει τη δυνατότητα στην κυβερνητική διεύθυνση να αθροίζει τις δυνάμεις που χρειάζεται σε συγκεκριμένο χώρο και χρόνο, κινητοποιώντας το σύνολο των δυνάμεων που επιθυμεί. Θα θυμάστε όλοι την κατασκευή φαραωνικού νοσοκομείου ειδικού σκοπού σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. ***Επιπλέον ο αυταρχικός χαρακτήρας του επιτρέπει τον πολύ πιο αποτελεσματικό έλεγχο των μετακινήσεων των εργαζομένων και των πολιτών, οι οποίοι, εκτός των άλλων, αποτελούν κατά μεγάλη πλειοψηφία τους υπαλλήλους του.*** Τέλος, ο συνδυασμός της χρήσης ιδιαίτερα εξελιγμένης τεχνολογίας πάνω σε φτωχούς και ελεγχόμενους πληθυσμούς επιτρέπει τη σχεδόν πανοπτική επιτήρησή τους και την αποτελεσματική διαχείριση τους. Εάν υπολογίσουμε και αυτούς τους παράγοντες τότε το χρονικό διάστημα διευρύνεται κι άλλο.

II. Στη Δύση των αστικών δημοκρατιών το καπιταλιστικό μοντέλο επιμερίζεται μεταξύ των μεγάλων παραγωγικών μονάδων και του διογκωμένου τριτογενούς τομέα υπηρεσιών. Η ελεύθερη μετακίνηση εμπορευμάτων και ανθρώπων (εκτός αν πρόκειται για περισσευούμενους πρόσφυγες και μετανάστες) θεωρείται όχι μόνο δεδομένη αλλά και απαραίτητη σε μεγάλο βαθμό, καθώς όση κουβέντα κι αν γίνεται για την τηλε-εργασία είναι εμφανές ότι δεν μπορεί κάποιος να ταξιδέψει στην Ιταλία από το σπίτι του. Βασικά δεδομένα της καπιταλιστικής λειτουργίας προσωρινά ανατρέπονται από έναν εξωγενή παράγοντα. Η γνωστή αρχή της προσφοράς-ζήτησης υπόκειται σε νέα δεδομένα. Εάν για παράδειγμα μια αεροπορική εταιρεία ανακοίνωνε αύριο δωρεάν εισιτήρια από Αθήνα με προορισμό τις Κανάριες Νήσους μάλλον κανείς δεν θα γοητευόταν από την προσφορά. Όλοι οι πολιτικοί συνασπισμοί της Δύσης ορέγονται κάποια στοιχεία της Κίνας. Ο δεξιός συνασπισμός ξερογλείφεται σκεπτόμενος το αυταρχικό μοντέλο επιβολής του κράτους πάνω στους εργάτες και τους πολίτες που θα του έδινε τον ολοκληρωτικό έλεγχο. Όμως δεν επιθυμεί καθόλου να επωμιστεί εξολοκλήρου το δημόσιο, μαζικούς τομείς της κοινωνικής πρόνοιας όπως για παράδειγμα την υγεία. Μια «λύση» για αυτόν, αν κριθεί απαραίτητο, είναι η αναστολή των αστικό-δημοκρατικών λειτουργιών, με βάση το Ουγγρικό παράδειγμα, όχι ασφαλώς για να καταπολεμήσει την πανδημία, αλλά την εξέγερση. Από την άλλη πλευρά, ότι έχουμε μάθει να αποκαλούμε Αριστερά, θα επιθυμούσε ένα ισχυρό κράτος που θα συγκέντρωνε στα χέρια του την οικονομία και όλους τους τομείς κοινωνικής πρόνοιας. Δεν μπορεί όμως (ούτε καν το ΚΚΕ) να παραβλέψει ότι αυτές οι προσδοκίες συνοδεύονται από την στυγνή εκμετάλλευση των εργατών και εργατριών από μια διαχωρισμένη ελίτ πολιτικών κομισάριων και διευθυντών με δικαιώματα διαχείρισης κεφαλαίων μονοπωλιακών εταιρικών κολοσσών. ***Η συζήτηση για την «ανάκαμψη» της κρατικής πρόνοιας και του σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου πολύ γρήγορα γίνεται κατανοητή ως το κρατικό σχέδιο διάσωσης του αγοραίου καπιταλισμού.***

III. Τα βασικά προβλήματα που δεν επιτρέπουν στις ελίτ σε όλο τον κόσμο να βυθίσουν εξολοκλήρου την κοινωνία σε μια κατάσταση γενικευμένου κοινωνικού κανιβαλισμού χωρίς κανένα σχέδιο υγειονομικής περίθαλψης και φροντίδας είναι αφενός ότι δεν γίνεται να εξοντωθεί μαζικά η παραγωγική κοινωνική βάση, γιατί κάποιος πρέπει να δημιουργεί τα κέρδη τους (τουλάχιστον όσο δεν καταστρέφονται δυσανάλογα και οι ίδιες οι παραγωγικές δομές, όπως συμβαίνει σε περιόδους πολέμου) και αφετέρου, γιατί όπως επίσης συμβαίνει μετά από πολέμους, μια από τις επιλογές των μαζών είναι η επανάσταση εναντίον αυτών που τους εξουσίαζαν μέχρι τότε. Στην πραγματικότητα δεν έχει υπάρξει σύγχρονη, κοινωνικού χαρακτήρα, επανάσταση πριν από το ξέσπασμα της οποίας να μην έχει προηγηθεί κάποιου είδους πολεμική εμπλοκή ή στρατιωτικό πραξικόπημα. Σε σχέση με την προφύλαξη της υγείας των υπηκόων, όπως φάνηκε από κάποιες προτάσεις περί «ανοσίας της αγέλης», εάν υπήρχε μια έγκυρη επιστημονική μελέτη, η οποία θα εγγυόταν ότι οι νεκροί δεν θα ξεπερνούσαν έναν συγκεκριμένο διαχειρίσιμο αριθμό, τότε μάλλον δεν θα φτάναμε ποτέ στο μέτρο της καραντίνας. Σε αυτήν την περίπτωση τα κράτη θα συνέχιζαν απρόσκοπτα την κανονικότητά τους, οι προσπάθειες μετακύλισης της ευθύνης στην κοινωνική βάση με το αφήγημα της ατομικής προστασίας θα ήταν ακόμη πιο έντονες, όπως βέβαια και σταθερές σε συχνότητα οι επικλήσεις στην εθνική ομοψυχία κ.λπ. Αυτή η μελέτη δεν προέκυψε, οπότε η διαχείριση πήρε τον χαρακτήρα που βλέπουμε σήμερα. ***Αν το κράτος επιβλήθηκε στην αγορά, δεν έγινε γιατί αυτό ήταν η αυτονόητη επιλογή από θέση αρχής, αλλά ακριβώς επειδή η αγορά δεν μπορεί να αντεπεξέλθει στην κατάσταση.*** Έτσι πρέπει να γίνουν κατανοητά κι αυτά τα θλιβερά επιδοματικά χαρτζιλίκια που ανακοίνωσε η κυβέρνηση. Είναι απολύτως προφανές στον καθένα ότι, ακόμη και με τα χαρτζιλίκια η απειλή της απόλυτης κατάρρευσης της οικονομίας είναι απολύτως ορατή, χωρίς καν αυτά θα ήταν απλά απολύτως βέβαιη. Ενώ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσο κι αν είναι απολύτως απαραίτητα τα βοηθήματα για τους εργαζόμενους και τους ανέργους, αυτά προέρχονται από την κρατική τσέπη. Δηλαδή ουσιαστικά από τον ίδιο τον παρακρατημένο κόπο των εργαζομένων, τα οποία δίνονται για να επιστρέψουν στους ιδιοκτήτες των ακινήτων, είτε κατά 60% είτε κατά 100% ως ενοίκια, στους ιδιοκτήτες των supermarket και στις μεγάλες εταιρείες παροχής τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών. Μπορεί να σοκάρει η διαπίστωση ότι όχι, δεν έγιναν θιασώτες του Κέυνς ο Άδωνις και ο Κακλαμάνης τώρα στα καλά καθούμενα. Οι χιλιάδες απολύσεις και η καταστροφή της επόμενης μέρας και κυριότερα η διαχείρισή της υπέρ των ελίτ θα πιστοποιήσουν σύντομα την πραγματικότητα όσων γράφουμε σήμερα.

IV. Σε σχέση με τη διαχείριση του αυταρχισμού και του περιορισμού των ατομικών δικαιωμάτων αρκετός λόγος έχει γίνει. Είναι γεγονός ότι η έμφυτη καχυποψία των επαναστατικών σχηματισμών απέναντι στις πάντα εχθρικές κρατικές πολιτικές είναι εύλογο να οξυνθεί μέσα σε ένα πλαίσιο απόλυτων απαγορεύσεων. Ωστόσο στην Ελλάδα το αναρχικό κίνημα είναι γεγονός ότι έχει κάνει πολλά βήματα μπροστά. Κι αυτό το λέμε γιατί φαίνεται ότι ως κριτήριο πρόσληψης της κατάστασης δεν χρησιμοποίησε μια αντιδραστική ελιτίστικη και τελικά μικροαστική στάση απλής αντιστροφής της κρατικής εντολής από «μένουμε σπίτι» σε «βγαίνουμε βόλτες», αλλά στον οργανωμένο πυρήνα του κυριάρχησε μια αντίληψη η οποία, απέχοντας από την τυφλή υπακοή στις κρατικές προσταγές, υιοθέτησε μια συνειδητή στάση ευθύνης απέναντι στο κοινωνικό σύνολο και ιδιαίτερα στις ευπαθείς ομάδες του. Εκκινώντας από αυτή τη βάση μπόρεσε να διαφυλάξει τον πολιτικό του χαρακτήρα, ώστε να αναδείξει έπειτα τις κοινωνικές του αρετές. ***Η πρώτη έκφραση αυτών αντλεί από το παράδειγμα της κοινωνικής αυτοοργάνωσης και της αλληλοβοήθειας και έγκειται στη διαμόρφωση πολυπληθών οριζόντιων τοπικών ομάδων αλληλοϋποστήριξης, οι οποίες θυμίζουν τις καλύτερες μέρες του δημιουργικού αναρχισμού, με τη σύσταση εκατοντάδων συνελεύσεων γειτονιάς, στα χρόνια της ισχυρής πάλης εναντίον των μνημονιακών πολιτικών.*** Αυτές οι δομές μαζί με άλλες λειτουργίες αντιπληροφόρησης και την κατάλληλη πολιτική προετοιμασία μπορούν να εμπνεύσουν τα απολύτως απαραίτητα κοινωνικά κινήματα που θα παλέψουν ενάντια στην επικείμενη κρίση και τη νέα προσπάθεια των ελίτ να φορτώσουν και πάλι όλα τα βάρη στην πλάτη της κοινωνικής βάσης. Χρησιμοποιώντας την πείρα των προηγούμενων μαχών θα πρέπει να μιλήσουμε ανοιχτά όχι απλά για τις αντιθέσεις κρατικού/ιδιωτικού και των αποζημιώσεων, αλλά για την ίδια την εγκληματική διάσταση της κρατικής θανατοπολιτικής, της καπιταλιστικής κερδοφορίας και της καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος.

V. Δεν μπορεί παρά να προβληματίζει η ολοένα και συχνότερη εμφάνιση μιας σειράς ιογενών λοιμώξεων σε μεγάλα τμήματα του παγκόσμιου πληθυσμού. Μόνο τις τελευταίες δύο δεκαετίες η ανθρωπότητα έχει έρθει αντιμέτωπη με ένα πλήθος μεταλλάξεων όπως ο SARS, η γρίπη των πουλερικών και των χοίρων, H1N1 και πιο πριν το σύνδρομο των «τρελών αγελάδων» που συνδέθηκε με την ασθένεια Κρόιτσφελντ-Γιάκομπς. Είναι γεγονός ότι, πέρα από την οποιαδήποτε φυσική τυχαιότητα στην εκδήλωση ενός τέτοιου θανάσιμου ιού, έχει υπογραμμιστεί, και μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις ρητά, ο ρόλος που παίζει η παρέμβαση και η ανατροπή φυσικών διαδικασιών από τη βιομηχανία εκτροφής ζώων, για παράδειγμα μέσω του εξαναγκαστικού σιτισμού χορτοφάγων ζώων με ζωικά παράγωγα, με στόχο την ποσοτική μεγέθυνση της παραγωγής βρώσιμου κρέατος και την ταυτόχρονη αύξηση του εταιρικού κέρδους μέσω της μείωσης του κόστους εκτροφής των σφαγίων. Παρόμοιας λογικής διαδικασίες επιτελούνται και στη φυτική παραγωγή με τη χρήση χημικών ουσιών για να ονομάσουμε μόνο δύο από τις πολύ γνωστές παθογένειες της παραγωγής τροφίμων. ***Αν τα τελευταία χρόνια έχουμε γίνει μάρτυρες της απόπειρας των ελίτ να παραδώσουν την υγεία εξολοκλήρου στην ιδιωτική σφαίρα, ώστε να εμπίπτει στους γενικούς κανόνες κερδοφορίας, ας μην ξεχνάμε ότι αυτό έχει συντελεστεί εδώ και χρόνια στη διατροφή, αλλά και γενικότερα στην παραγωγή, όπου οι κοινωνίες δεν έχουν πια κανέναν λόγο πάνω στα κρίσιμα ερωτήματα τι, γιατί και για ποιόν.***

1. Από το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης το 2009, όταν φάνηκε πως ο καπιταλιστικός κόσμος έχει να αντιμετωπίσει προβλήματα που αφορούν στην ίδια την αναπαραγωγή του, και μάλιστα στην Ελλάδα σημαντικότερα λόγω της πτώχευσης του κράτους, η διαδικασία εσωτερικής στρατιωτικοποίησης των δυτικών κοινωνιών με βασικό σώμα την αναβαθμισμένη επιχειρησιακά αστυνομία έχει πάρει έναν πολύ πιο έντονο χαρακτήρα. Σχεδόν όλα τα κοινωνικά προβλήματα αντιμετωπίζονται με την παρέμβαση ή τουλάχιστον με την παρουσία της αστυνομίας. Ο τόσο λαοπρόβλητος “διάλογος” που αποτελεί τάχα τη ραχοκοκαλιά των δημοκρατιών δεν διενεργείται, ούτε πλασματικά πια, σε κανένα ουσιώδες κοινωνικό επίπεδο. Ο πολίτης έχει συνηθίσει πέρα από οτιδήποτε άλλο την παρουσία των ΜΑΤ σε οποιαδήποτε περίπτωση (Εξάρχεια, ΑΣΟΕΕ, Πανεπιστήμια, Μυτιλήνη-Χίος, Έβρος κ.λπ.) μέχρι που φτάσαμε στον απόλυτο παραλογισμό να εμφανίζονται δημοσιεύματα με τίτλο «35 περιπολικά ρίχνονται στη μάχη κατά του κορωνοϊού»! Σε συνάρτηση με τη διαρκή χρήση εμπόλεμης ορολογίας διαμορφώνεται ένα άκρως απειλητικό περιβάλλον για τις κοινωνικές κατακτήσεις και αντιστάσεις. Χωρίς να το καταλάβουμε καν, σύμφωνα με τον πρωθυπουργό, μέσα σε μόλις 10 μήνες η χώρα συμμετείχε σε δύο πολέμους, έναν εναντίον των προσφύγων και μεταναστών που συγκεντρώθηκαν στα σύνορα προσπαθώντας να βρουν διέξοδο από τον (πραγματικό) πόλεμο και τη λυσσώδη φτώχεια και έναν ακόμη εναντίον του Covid-19. Οι πόλεμοι όμως δεν είναι λεκτικοί βερμπαλισμοί είναι δυστυχία με πολλά θύματα, κι αν στην περίπτωση των μεταναστών και των προσφύγων είναι εμφανές ποιος κερδίζει και ποιοι είναι τα θύματα, στον πόλεμο κατά του ιού δεν είναι καθόλου σίγουρο πόσα θα είναι τα θύματα, όχι μόνο της λοίμωξης, αλλά κυρίως της καπιταλιστικής πανούκλας που θα ακολουθήσει. ***Όταν η «εθνική ομοψυχία» κωδικοποιηθεί σε εκκλήσεις να “βάλουν πλάτη” οι εργαζόμενοι, και οι «ήρωες» αστυνομικοί του προηγούμενου πολέμου (κατά των κατατρεγμένων) επιδοθούν εκ νέου στο βασικό καθήκον τους να προστατέψουν τα αφεντικά από τους οργισμένους πληβείους με τα ΜΜΕ να τους χειροκροτούν από τα τηλεοπτικά τους μπαλκόνια θα φανεί που αποσκοπούσε όλη αυτή η πολεμοκάπηλη ορολογία: στη νίκη των αφεντικών στον ταξικό πόλεμο που μαίνεται.***

Καμιά εμπιστοσύνη στο κράτος και τη διαχείριση της κρίσης. Συμμετέχουμε σε ομάδες αλληλοβοήθειας, απλώνουμε την κοινωνική αυτοοργάνωση. Διαφυλάσσουμε την οργή μας απέναντι στην ελίτ και τα αφεντικά. Αν εμπιστευόμαστε κάποιον λιγότερο και από την ίδια την αστυνομία είναι τους δημοσιογράφους. Είναι ομοίως αδίστακτοι. Και προς Θεού μην ακούτε τους παπάδες και τη Σύνοδο είναι μεγαλύτερα καθάρματα κι από τους υπόλοιπους επιχειρηματίες! Από το λαό για τον λαό. Μόνο έτσι Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ.

1 Απρίλη 2020

Αναδημοσίευση από το blog Άνθος του Κακού

http://anthostoukakou.blogspot.com/

«Ο Ιός μιας ημιτελούς Άνοιξης» COVID-19,

μια νόσος κατά της ανθρωπότητας υπό την αιγίδα Κράτους - Κεφαλαίου

Βρισκόμαστε εν έτει 2020 κι η ανθρωπότητα καλείται να αντιμετωπίσει μια πρωτόγνωρη κρίση κάτω από τις ψεύτικες φτερούγες του Κράτους. Ψεύτικες, διότι όσο κι αν θέλει Κράτος-Κεφάλαιο να παρουσιάσει τον χαρακτήρα του και τη δομή του ως ανθρωποκεντρική, άλλο τόσο εμείς οι αναρχικοί πεισμώνουμε και παίρνουμε το βήμα και διαψεύδουμε τις φαυλότητες του, μέχρι και την ολική ανατροπή του συστήματος. Στην Ελλάδα, ο ιός της κορώνας, εμφανίζεται για πρώτη φορά ημέρα Τετάρτη στις 26/02. Μέσα στο διάστημα αυτού του ενός μήνα που υπάρχει στον ελλαδικό χώρο, ένα κλίμα τρομοκρατίας έχει καταφέρει να ενορχηστρωθεί από το ίδιο το Κράτος, υπό την άμεση και με όρους ευλάβειας υποστήριξη των ΜΜΕ. Ενώ, αναγνωρίζουμε την πανδημία ως πραγματική απειλή για το ανθρώπινο γένος, δεν μπορούμε να σιωπήσουμε και να μην καταδείξουμε το ρόλο του Κράτους και του Κεφαλαίου.

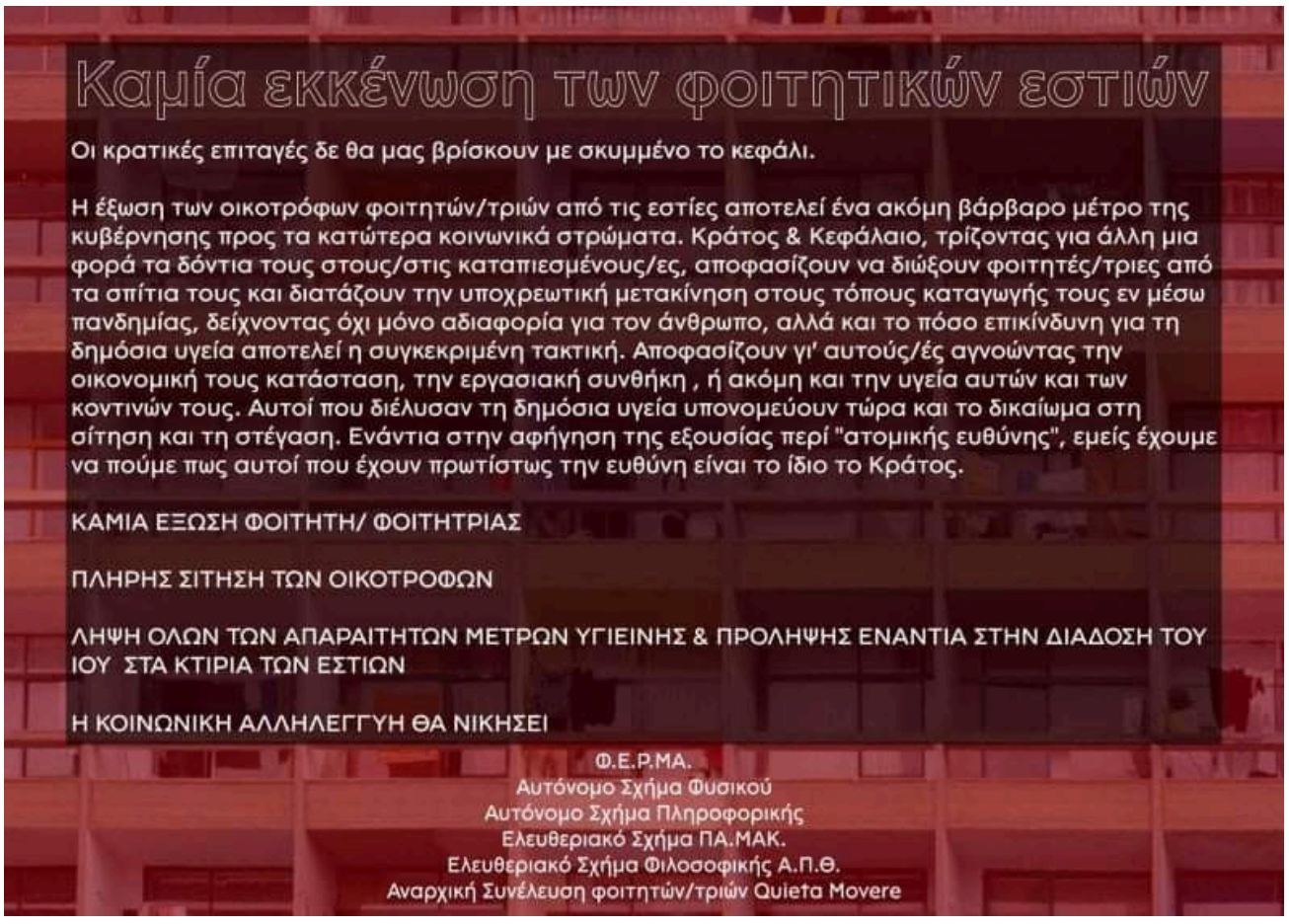

Να ζήσει το σύστημα μας, να πεθάνετε εσείς!

Αυτή είναι η ωμή αλήθεια των καθημερινών διαγγελμάτων της Κυβέρνησης, όσο κι αν προσπαθούν να την αποκρύψουν από τις ωραιοποιημένες λέξεις που συνθέτουν τις αποπροσανατολιστικές προτάσεις του Κυβερνήτη της χώρας ετούτης. Μιλάνε για «ατομική ευθύνη», προσπαθώντας να παρεισφρήσουν στην κοινωνική βάση πως είναι η ίδια που ευθύνεται για τη διασπορά του ιού, αποποιούμενοι τις δικές τους ευθύνες μιας και είναι οι κύριοι υπαίτιοι της κοινωνικοοικονομικής κρίσης που έχει προκληθεί. Και ποιο λογικό ανθρώπινο ον θα μπορούσε να αρνηθεί κάτι τέτοιο, όταν η ιστορία μας έχει αποδείξει πολλάκις ότι από τη σχέση του Κεφαλαίου με τη Φύση προκύπτουν αναπόφευκτες τραγωδίες και καταστροφές, οι οποίες - σε αντίθεση με την κυρίαρχη αφήγηση - δεν έχουν τίποτα το «φυσικό». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το τι συντέλεσε στην έξαρση της διασποράς του COVID-19. Τόσο στη περίπτωση της Κίνας, και πιο συγκεκριμένα στην πυκνοκατοικημένη επαρχία της Wuhan όπου εμφανίστηκε το πρώτο κρούσμα του «Ιού της Κορώνας», όσο και στην Λομβαρδία, στις επαρχίες του Μπέργκαμο και της Μπρέσια, εντοπίζεται ένα κοινό σημείο. Και οι δύο περιπτώσεις, αποτελούν τα κύρια βιομηχανικά κέντρα των δύο χωρών, με αποτέλεσμα στην περίπτωση της Wuhan υπερπληθυσμός σε ανθυγιεινούς και πυκνοκατοικημένους χώρους και έλλειψη μιας στοιχειώδους υγειονομικής κάλυψης, που δεν αναλάμβαναν οι επιχειρήσεις για να μην μειωθούν τα κέρδη τους, συνεισέφεραν στο περιβόητο πέρασμα στο ανθρώπινο είδος του Covid-19. Αντίστοιχα, στην Μπρέσια όταν έκδηλώθηκαν τα πρώτα κρούσματα και ήδη πέθαινε κόσμος, αν οι εργάτες δεν ξεσηκωνόντουσαν να διεκδικήσουν το αυτονόητο, δηλαδή την παύση εργασίας των εργοστασίων, λογικά οι νεκροί θα ήταν ακόμη περισσότεροι.

Δεν εμπιστευόμαστε κράτος και κεφάλαιο! Και πώς να το κάνουμε άλλωστε, όταν το μόνο που ξέρει να κάνει είναι να αφαιμάξει την ανθρώπινη ζωή. Πίσω από τις κίβδηλες δηλώσεις περί «συλλογικής υπευθυνότητας» και «κοινωνικής αλληλεγγύης», κρύβεται η θανατοπολιτική που φέρνει το άρμα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού πάνω στην κοινωνική βάση και στους καταπιεζόμενους. Για ποια συλλογική υπευθυνότητα ακριβώς μιλάτε; Ας πέσουν οι μάσκες λοιπόν κι ας ειπωθούν όλα ως έχουν. **Οι κύριοι υπεύθυνοι είστε εσείς!** Όσοι επί χρόνια ξεπουλούσαν και υποβάθμιζαν την δημόσια υγεία και τις παροχές της, έκλειναν νοσοκομεία και απέλυαν το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Οι ίδιοι που τώρα αγνοούν τους κινδύνους του ιού για την κοινωνική βάση, συνεχίζουν σκεπτόμενοι με οικονομίστικους όρους πάνω στις ανθρώπινες ζωές, όταν οι κλίνες των νοσοκομείων δεν επαρκούν για τους ασθενείς, το ιατρικό προσωπικό δεν μπορεί να καλύψει τις τεράστιες ανάγκες, τα τεστ και τα υλικά αυτοπροστασίας κοστίζουν και δεν παρέχονται σε όλους για την προσωπική και συλλογική τους υγεία. Από την άλλη, αντί της επίταξης των ιδιωτικών κλινικών και των κρεβατιών ΜΕΘ, αυτές ενισχύονται από δημόσιους πόρους και προσλαμβάνονται νέοι μπάτσοι – τοποτηρητές της «κοινωνικής ασφάλειας». Πρέπει, λοιπόν, να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα: **Ελεύθερη πρόσβαση σε όλους στην υγειονομική μέριμνα και στα μέσα αυτοπροστασίας.**

Νέα εργασιακή εκμετάλλευση επ' αφορμής πανδημίας

Η κατάσταση που επικρατεί λόγω της πανδημίας αποτελεί πρωτόγνωρη συνθήκη και για το καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο βιώνει μια κρίση και ενδέχεται με το πέρας της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης - καραντίνα να πληγεί ακόμη περισσότερο. Ήδη, το οικονομικό σύστημα υπολειτουργεί και τα μέτρα της εξουσίας στοχεύουν ακριβώς στην ανάκαμψη του κεφαλαίου. Έτσι, η μόνη «μέριμνα» για την κοινωνική βάση είναι το πάγωμα των συμβάσεων και οι απολύσεις μαζί με τις θολές εξαγγελίες για επιδόματα εργασίας στους δικαιούχους, αφήνοντας φυσικά από έξω όσους δουλεύουν υπό το βίαιο καθεστώς της μαύρης – αδήλωτης εργασίας. Οξύμωρο σχήμα αποτελούν τα αυστηρά μέτρα που λαμβάνονται για την προστασία των πολιτών, ενώ ταυτόχρονα εργαζόμενοι αναγκάζονται να δουλεύουν, θέτοντας σε κίνδυνο την ζωή αυτών και οικείων τους. Οι γιατροί και οι νοσηλευτές που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της αντιμετώπισης της πανδημίας, χωρίς σε πολλές περιπτώσεις, τον απαραίτητο υλικοτεχνικό εξοπλισμό. Ντελιβεράδες – take away, εργαζόμενοι/ες στα σούπερ μάρκετ και στις επιχειρήσεις που συνεχίζουν σε βάρος των εργαζομένων την λειτουργία τους και δουλεύουν σε εξουθενωτικά ωράρια. **Είναι αυτοί/ες με κάθε κόστος συνεχίζουν να προσφέρουν στην κοινωνία.**

Φοιτητική μέριμνα και πανεπιστημιακή λειτουργία στην ιδιότυπη συνθήκη του κορωνοϊού | εξώσεις εστιακών & τηλεμαθήματα

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας το κράτος απαξίωσε εκτός όλων των άλλων, όπως συνηθίζει, τη φοιτητική μέριμνα και τις ανάγκες των εστιακών φοιτητών/τριων. Πριν λίγες μέρες εκδόθηκε απόφαση κλεισίματος των φοιτητικών εστιών, δίνοντας ένα χρονικό περιθώριο στους φοιτητές να τις εγκαταλείψουν αυτοβούλως. Αυτή η εκβιαστική εντολή, εκτός του ότι εμπεριέχει υγειονομικούς κινδύνους σε μια τόσο τεταμένη περίοδο έξαρσης του υιού, αποτελεί και μία επίθεση στην τάξη μας. Το κράτος και το κεφάλαιο στην προσπάθεια περικοπής των εξόδων αντιλαμβάνεται τους εστιακούς ως ένα επιπλέον οικονομικό βάρος, απαξιώνοντας τις ανάγκες τους. Αγνοούν τους κινδύνους της μετακίνησης στους τόπους καταγωγής τους και την επαφή με τους οικείους τους και διώχνουν τους ιδίους από το πραγματικό τους σπίτι. Την στιγμή που το «μένουμε σπίτι» αποτελεί την γενική εντολή στην περίπτωση των εστιακών ισχύει το «έξωση από το σπίτι», πέρα από κάποια γελοία ημίμετρα για αξιοποίηση ορισμένων δυνατών τρόπων, όπως ξενοδοχειακές μονάδες ή άλλες δομές. **Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον αγώνα των εστιακών φοιτητών, οι οποίοι εν μέσω καραντίνας αγωνίζονται για το αυτονόητο δικαίωμα τους στην στέγαση και την υγειονομική τους κάλυψη.**

Στη «νέα έκτακτη πραγματικότητα» που βιώνουμε εν μέσω καραντίνας, εμφανίζονται νέοι τρόποι πραγμάτωσης των κοινωνικών λειτουργιών είτε αυτό είναι τηλεργασία, είτε τηλεμαθήματα στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Γεγονός που ενέχει πολλές αναγνώσεις αλλά ανοίγει και νέες προοπτικές σχετικά με την διαχείριση του πανεπιστημίου. Από ένα εξωτερικό πρίσμα, σίγουρα αναδεικνύεται ως αναγκαιότητα για την ομαλή διεξαγωγή των εκπαιδευτικών διαδικασιών. Εκ πρώτης όψης, δηλαδή, διακρίνεται ένας ιδιαίτερος ζήλος για την συνέχιση των μαθημάτων. Σε καμία περίπτωση, δεν μπορεί κάτι τέτοιο να αντικαταστήσει τόσο την δια ζώσης εκπαιδευτική διαδικασία όσο και την εν γένει επικοινωνία μεταξύ των συμμετεχόντων σε αυτήν. Παράλληλα, από μεριάς της πρυτανείας θεωρείται αυθαίρετα δεδομένο ότι όλοι/ες έχουν πρόσβαση στην αναγκαία τεχνολογική υποδομή. Από την άλλη, οφείλουμε να είμαστε επιφυλακτικοί σχετικά με τα παραπάνω μέτρα. Πιο συγκεκριμένα, εκτός από την εξατομικευμένη εκπαιδευτική λειτουργία που συντελείται ελλοχεύουν και νέες «ευκαιρίες» σχετικά με την «ομαλή λειτουργία» των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Κανείς δεν μας εξασφαλίζει ότι αυτό το μέτρο δεν θα λειτουργήσει ως προοπτική διεξαγωγής των μαθημάτων σε στιγμές που η δια ζώσης λειτουργία του πανεπιστημίου θα είναι αδύνατη για άλλους λόγους. Σε περιπτώσεις, απεργιών ή καταλήψεων θα μπορούσαν οι τηλεδιασκέψεις να αποτελέσουν ένα μέτρο αναπλήρωσης των εκπαιδευτικών λειτουργιών. Με λίγα λόγια, η νέα δυνατότητα της τηλεδιάσκεψης θα μπορούσε να ενισχύσει την βεντάλια των κατασταλτικών μέτρων κράτους και πρυτανείας. Ιδιαίτερα, όταν οι εξαγγελίες για ηλεκτρονικές αξιολογήσεις εργαζομένων και η αντικατάσταση των δια ζώσης συνδικαλιστικών διαδικασιών από διαδικτυακές (ηλεκτρονική ψηφοφορία) όπως και το φακέλωμα όσων συμμετέχουν σε αυτές είναι ήδη γνωστές από πριν. Συνεπώς, χωρίς καμία σκέψη καχυποψίας για τα παραπάνω, **πρέπει να έχουμε στραμμένο το βλέμμα και την σκέψη μας στον αγώνα. Ένας αγώνας που δεν διακόπτεται λόγω καραντίνας αλλά συνεχίζεται και προετοιμάζεται δυναμικά για την επόμενη μέρα που θα μας βρει στις σχολές, στις γενικές συνελεύσεις και στον δρόμο, γιατί αυτός άλλωστε είναι ο δεδομένος τόπος και χρόνος παρέμβασης μας.**

Μετανάστες, Έγκλειστοι, Αποκλεισμένοι & «Αόρατοι» | Οι συνθήκες «διαβίωσής τους εν μέσω πανδημίας

Απέναντι στο κράτος δεν είμαστε όλοι και όλες ίσοι/ες.

Για ακόμη μια φορά, η κρατική μέριμνα πέφτει σε αντιφάσεις και απροκάλυπτα εξαιρεί απ' τον χάρτη τους κολασμένους αυτής της γης. Ενώ, γίνεται λόγος για συλλογική ευθύνη και προστασία της ανθρώπινης ζωής, στα κολαστήρια της πραγματικής απομόνωσης και εγκλεισμού, (στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστ(ρι)ών, φυλακές, ψυχιατρικές κλινικές) όπου επικρατούν άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια εξακολουθεί να υποβιβάζεται και να τίθεται καθημερινά σε κίνδυνο. Είναι, άλλωστε, πάγια τακτική των κυβερνήσεων η εργαλειοποίηση της δημόσιας υγείας για την διαχείριση των καταπιεσμένων, και ακόμη περισσότερο των μεταναστών/ριών, όσο και για την προώθηση της ρατσιστικής ιδεολογίας και την νομιμοποίηση του κοινωνικού κανιβαλισμού. Η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμία απολύτως αξία, καθώς οι κολασμένοι αυτής της κοινωνίας στερούνται ακόμα και το ίδιο το δικαίωμα στη ζωή. Με την εμφάνιση του πρώτου κρούσματος κορωνοϊού στην Ελλάδα και με πρόσχημα τη διασφάλιση της δημόσιας υγείας, γίνεται λόγος για αύξηση των ελέγχων των συνόρων θαλάσσιων και χερσαίων και απαγόρευση «παράνομων» εισόδων στη χώρα με σφράγισμά τους. Ταυτόχρονα, χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστ(ρι)ες εξακολουθούν να στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς καμία δυνατότητα προστασίας απέναντι στην πανδημία. Χρησιμοποιεί, μάλιστα, τον κορωνοϊό για να συνηγορήσει υπέρ των κλειστών στρατοπέδων συγκέντρωσης, μακριά από τον αστικό ιστό. Οι συνθήκες κράτησής τους όχι μόνο τους καθιστούν ευάλωτους απέναντι στον ιό και σε οποιαδήποτε άλλη ασθένεια, αλλά τους οδηγούν στην εξόντωση καθώς, όντας

αποκλεισμένοι από το σύστημα υγείας, σε περίπτωση κρουσμάτων θα οδηγηθούν στον θάνατο. Οι διαδικασίες μάλιστα επισπεύθηκαν με την επίθεση κατά των μεταναστ(ρι)ών με τον διωγμό τους από την κατάληψη στέγης στο Γκίνη και τη βίαιη μεταφορά τους στο κέντρο κράτησης μεταναστ(ρι)ών στην Πέτρου Ράλλη. Την ίδια στιγμή, κρατούμενες/οι διεκδικούν την τήρηση των απαραίτητων υγειονομικών μέτρων ως προϋπόθεση για την εξασφάλιση της ίδιας τους της ζωής. Σε φυλακές, υπεράριθμες και χωρίς κανένα μέτρο πρόληψης και καταπολέμησης της πανδημίας , τα αιτήματα για αποσυμφόρηση και σεβασμό στην υγεία και την ζωή των κρατουμένων είναι παραπάνω από επίκαιρα. Ως απάντηση, στις φυλακές Χανίων, κλείνουν τα προαύλια, αγνοώντας τον κίνδυνο που διατρέχουν οι ευάλωτες ομάδες (γυναίκες σε εγκυμοσύνη, ηλικιωμένοι) και μη, καταδικάζοντάς τους σε θάνατο. Μια κίνηση παραδειγματισμού για όσες/όσους τολμούν να διεκδικούν αξιοπρεπείς συνθήκες κράτησης.

Παράλληλα, εν μέσω καραντίνας παρατηρείται έξαρση σε κρούσματα ενδοοικογενειακής βίας. Φαίνεται, όμως, πως η "κρατική μέριμνα" δεν θεωρεί την έμφυλη βία άξια κοινωνικής ευθύνης. Αντίθετα, απορρίπτει οποιαδήποτε κατάθεση κακοποίησης, κατά βάση γυναικών, ως παράπλευρη απώλεια του εγκλεισμού, αναγκάζοντάς τες να αναλάβουν την ατομική τους ευθύνη και να παραμείνουν στα σπίτια τους, απομονωμένες, με τους κακοποιητές τους. Από την άλλη, οι αμείλικτες επιταγές του κράτους για κατ' οίκον περιορισμό, παραβλέπουν το γεγονός ότι μια ακόμη μερίδα πληθυσμού (άστεγοι, άποροι, τοξικοεξαρτημένοι) δεν διαθέτει το προνόμιο να αυτο-περιοριστεί κάτω από μια στέγη. Οι πρακτικές αυτές δεν είναι συγκυριακές, αλλά απόλυτα συνυφασμένες με την λογική κράτους και κεφαλαίου, που δεν διστάζουν να θυσιάσουν την ίδια την ζωή στον βωμό του κέρδους και της κυριαρχίας.

Σε αυτούς του χαλεπούς καιρός που βιώνουμε, οφείλουμε να αναδείξουμε τις αξίες της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας. Να υπερασπιστούμε ακριβώς το δικαίωμα στην ζωή και την αξιοπρέπεια για όλους/ες. Να σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη ενάντια στην πανδημία. Προετοιμάζουμε τον αγώνα της επόμενης μέρας, την μάχη ενάντια στην πανδημία Κράτους – Κεφαλαίου και της θανατοπολιτικής τους.

ΔΗΜΟΣΙΑ & ΔΩΡΕΑΝ ΥΓΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΑΠΟΣΥΜΦΟΡΗΣΗ ΦΥΛΑΚΩΝ – ΑΠΕΓΚΛΩΒΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤ.ΡΙ.ΩΝ

ΔΥΝΑΜΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ/ΕΣ ΔΙΝΟΥΝ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΕΣ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ !

Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/τριων «Quieta Movere»

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!

Την περίοδο που διανύουμε, βρισκόμαστε εν μέσω μιας πρωτόγνωρης κρίσης και αντιμέτωποι με την πανδημία του covid-19. Η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία και ιδιαίτερα οι ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού έρχονται αντιμέτωπες με τον κίνδυνο της ασθένειας, με χιλιάδες νεκρούς σε ολόκληρο τον κόσμο, στερημένων των απαραίτητων μέσω προστασίας.

Γίνεται, πλέον, ακόμα πιο ορατή η εγκληματική φύση του κράτους και του κεφαλαίου. Η πολιτική και οικονομική ελίτ έρχεται να επιβάλλει νέους επαχθέστερους όρους εκμετάλλευσης στους από τα κάτω, στερώντας τους τους πόρους για την αντιμετώπιση αυτής της καταστροφής και διευρύνοντας την κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ το κράτος υπερασπίζεται την εξουσία του και την συσσώρευση του πλούτου στα χέρια του κεφαλαίου. Η πλήρης απαξίωση και εγκατάλειψη του δημόσιου συστήματος υγείας με τις τεράστιες ελλείψεις στις απαραίτητες ιατρικές υποδομές (προσωπικό, υλικό, νοσοκομεία) είναι αποτέλεσμα της δολοφονικής πολιτικής των κυρίαρχων, μέσα από τις συνεχείς αναδιαρθρώσεις. Το κρατικό- καπιταλιστικό σύστημα που μπροστά στα δικά του συμφέροντα δεν δίστασε να καταδικάσει εκατομμύρια ανθρώπους στο θάνατο από την πείνα, τις ασθένειες και τις πολεμικές επιχειρήσεις, τώρα στοχεύει στη διατήρηση των προνομίων του και όχι στην αντιμετώπιση της εξελισσόμενης πανδημίας.

Η σημερινή πολιτική διαχείριση γνωρίζοντας τις ελλείψεις του συστήματος υγείας, καθώς είναι απολύτως συνυπεύθυνη και η ίδια, από την μια επιβάλλει την απαγόρευση κυκλοφορίας και εντείνει τον έλεγχο και από την άλλη επιδίδεται σε συνεχείς προσπάθειες μετακύλισης των ευθυνών για την μετάδοση του ιού και την εξάπλωση της πανδημίας στην κοινωνική πλειοψηφία. Από την μεριά μας ως αναρχικοί οφείλουμε να δηλώσουμε πως τα μέτρα ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας και ο αυτοπεριορισμός μας στο σπίτι απορρέουν από την κοινωνική μας συνείδηση και την αλληλεγγύη και δεν συμβαδίζουν με τις διαθέσεις κράτους και αφεντικών που εξακολουθούν να εκμεταλλεύονται την κοινωνική βάση. Την μάχη απέναντι στην πανδημία την δίνουν οι από τα κάτω που αντιλαμβανόμενοι τον κίνδυνο για τους διπλανούς τους παίρνουν μέτρα προστασίας, δείχνουν την αλληλεγγύη τους παρέχοντας σε όσους έχουν ανάγκη όσα θα έπρεπε να είναι διαθέσιμα στο σύνολο του πληθυσμού και παλεύουν μέσα σε αυτή την κατάσταση κάτω από συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης, την ίδια ώρα που κράτος και κεφάλαιο συνεχίζουν να αναπαράγουν τον εαυτό τους.

Η μάχη της κοινωνικής και ταξικής βάσης απέναντι στην πανδημία είναι απαραίτητη για την ζωή, απαραίτητος όμως είναι και ο αγώνας ενάντια στα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά που έστρωσαν το έδαφος μέσα από τις πολιτικές τους ώστε να τίθενται σε κίνδυνο εκατομμύρια ζωές σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων, η αλληλοβοήθεια των από τα κάτω και ο αγώνας ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα δεν μπαίνει σε καραντίνα, δεν περιορίζεται, αλλά ανθίζει μέσα στους πιο δύσκολους καιρούς. Συνεχίζουμε να δίνουμε τις μάχες αυτές που θα οικοδομήσουν μια νέα κοινωνία ισότητας, δικαιοσύνης και ελευθερίας ως άνθρωποι, ως αντιστεκόμενοι απέναντι στους δυνάστες μας, στον θάνατο, στην εξαθλίωση και τον έλεγχο που μας έχουν επιβάλει... μέχρι να νικήσουμε!!

ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΕΓΚΛΩΒΙΣΜΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

ΕΠΙΤΑΞΗ ΑΔΕΙΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Για χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες το κράτος εντείνει την εγκληματική αντιμεταναστευτική πολιτική της φυλάκισης, του αποκλεισμού από την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, της απαγόρευσης μετακίνησης, της διακοπής των διαδικασιών ασύλου, αφήνοντάς τους απροστάτευτους, με τραγικές συνέπειες.

ΑΠΟΣΥΜΦΟΡΗΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ- ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΥΠΑΘΩΝ ΟΜΑΔΩΝ- ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Την ίδια στιγμή χιλιάδες κρατούμενοι/ες στις φυλακές ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς πρόσβαση σε βασικά μέσα αυτοπροστασίας, ενώ παράλληλα οι διεκδικήσεις και οι αγώνες τους αντιμετωπίζουν την ωμή κρατική βία. Στις 9/4 ξέσπασε εξέγερση στις γυναικείες φυλακές του Ελαιώνα στην Θήβα, όταν η κρατούμενη Αζιζέλ Ντενίρογλου πέθανε στο θάλαμό της, αβοήτη, χωρίς καμία ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αντιμετωπίζοντας καρδιολογικά προβλήματα και έχοντας υψηλό πυρετό, πόνο στο στήθος και δύσπνοια.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΥΣ

Στεκόμαστε δίπλα στους γιατρούς και του υγειονομικούς και απαιτούμε την άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων τους. Να γίνουν μαζικές προσλήψεις ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, να παρασχεθούν άμεσα όλοι οι απαιτούμενοι πόροι και τα μέσα, ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες του πληθυσμού σε περίθαλψη, να ασφαλιστούν με βαρέα και ανθυγιεινά και να παρασχεθεί πρόνοια στους υγειονομικούς που καθημερινά δίνουν μάχη ενάντια στην πανδημία.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΣ, ΑΝΕΡΓΟΣ, ΘΥΣΙΑΣΜΕΝΟΣ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΕΝΟΣ ΜΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ.

Απέναντι στις αντεργατικές και εξοντωτικές πολιτικές στην κοινωνική και ταξική βάση, που οδηγούν στη διόγκωση της ασυδοσίας των αφεντικών, με απολύσεις, με απλήρωτες υπερωρίες, εκ περιτροπής εργασία με μείωση μισθού, ελαστικοποίηση των ωραρίων και την απουσία μέριμνας για την απολύμανση των χώρων εργασίας και την παροχή μέσων προστασίας στους εργαζόμενους, απαιτούμε να κλείσουν οι χώροι εργασίας που δεν καλύπτουν βασικές κοινωνικές ανάγκες, να καταβληθούν οι μισθοί των εργαζόμενων, να αρθούν οι απολύσεις. Να υπάρξει προστασία της υγείας όσων συνεχίζουν και εργάζονται σε κρίσιμους τομείς καθώς και κάλυψη των άμεσων και επιτακτικών αναγκών αξιοπρεπούς διαβίωσης των ανέργων, των άπορων και των απολυμένων.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

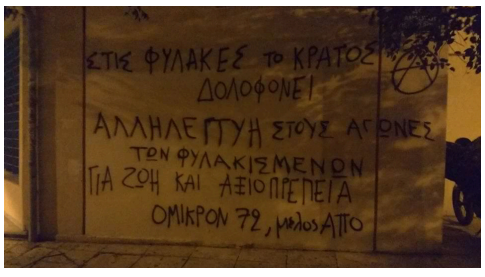

Την Πέμπτη 9 Απριλίου η 42χρονη κρατούμενη Αζιζέλ Ντενίρογλου πεθαίνει στο κελί της στην Ε' πτέρυγα των γυναικείων φυλακών του Ελαιώνα στη Θήβα, μπροστά στα μάτια των υπόλοιπων συγκρατούμενών της. Λίγες μέρες πριν από τον θάνατο της, η διεύθυνση της φυλακής, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες της λόγω καρδιολογικών και αναπνευστικών προβλημάτων αλλά και υψηλού πυρετού, αρνήθηκε τη μεταγωγή της στο νοσοκομείο και την απείλησε με πειθαρχικές κυρώσεις. Η συγκεκριμένη κρατική δολοφονία δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό. Ένα μήνα πριν πέθανε άλλη μια γυναίκα στην ίδια φυλακή, ως αποτέλεσμα της εγκληματικής αδιαφορίας του Κράτους για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των κρατουμένων αλλά και των ανύπαρκτων υγειονομικών μέτρων προστασίας. Οι δύο αυτοί θάνατοι υπογραμμίζουν τη διαρκή υποκρισία των θεσμών του Κράτους σε ό,τι αφορά τη βελτίωση των συνθηκών των κρατουμένων.

Ο θάνατος της 42χρονης φυλακισμένης πυροδότησε την εξέγερση των γυναικών-συγκρατούμενων της. Μία κινητοποίηση που εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα και στις υπόλοιπες πτέρυγες. Λίγες μόλις ώρες μετά τη λήξη της εξέγερσης οι δεσμοφύλακες του Κράτους ενεργώντας εκδικητικά προχωρώρησαν στην εκ των υστέρων βίαιη καταστολή των φυλακισμένων με την επέμβαση των Μ.Α.Τ, πνίγοντας στα δακρυγόνα τη φυλακή, τραυματίζοντας σοβαρά τις κρατούμενες και στέλνοντας πολλές από αυτές στο νοσοκομείο. Δεν έλειψε και η παραπομπή ορισμένων, την επόμενη μέρα, στον εισαγγελέα.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ - ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Εξαιτίας της παγκόσμιας πανδημίας του ϊού Covid-19, από τον οποίο έχουν υπάρξει εκατοντάδες χιλιάδες κρούσματα και χιλιάδες νεκροί, έχει ξεκινήσει μια σειρά κινητοποιήσεων από τους φυλακισμένους για την άμεση αποσυμφόρηση των φυλακών. Αίτημα δίκαιο, δεδομένου των άθλιων συνθηκών εντός των φυλακών και του υπερπληθυσμού που επικρατεί σε αυτές. Αν υπάρξει κρούσμα του ϊού η εξάπλωση θα είναι μεγάλη, θέτοντας σε κίνδυνο μαζικά ανθρώπινες ζωές. Από τις φυλακές της Λάρισας και του Κορυδαλλού μέχρι της γυναικείες φυλακές της Θήβας, του Άγιου Στέφανου στην Πάτρα και τα Χανιά οι κρατούμενοι/νες απαιτούν: να μειωθεί δραστικά ο πληθυσμός των φυλακών, δίνοντας προτεραιότητα στις ευπαθείς ομάδες και τους κρατούμενους με μικρές ποινές, να τηρούνται όλα τα μέτρα υγειονομικής προστασίας (παροχή σε μάσκες, αντισηπτικά, απολύμανση κ.α.) και να δημιουργηθεί κατάλληλος χώρος περίθαλψης για όσους νοσήσουν από τον κορονοϊό.

Απέναντι στους αγώνες των κρατουμένων και τα δίκαια αιτήματα τους, το ελληνικό Κράτος επιλέγει, εν μέσω πανδημίας: τους ξυλοδαρμούς των φυλακισμένων, την παραπομπή τους στον εισαγγελέα για την επιλογή τους να αντισταθούν στην περαιτέρω υποτίμηση και υποβάθμιση των ζωών τους. Επίσης, την απαγόρευση προαυλισμού σε όσους συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις και τη βίαιη και εκδικητική μεταγωγή αναρχικών αγωνιστών/στριών (Πόλα Ρούπα , Νίκος Μαζιώτης) ακόμη και την άρνηση παράδοσης μασκών προς του κρατούμενους, με τη δικαιολογία ότι αποτελεί πρώτη ύλη που θα χρησιμοποιήσουν σε μια ενδεχόμενη εξέγερση για να καλύψουν τα χαρακτηριστικά τους.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

Από τη δική μας πλευρά, δεν τρέφουμε αυταπάτες πως το κρατικό – καπιταλιστικό σύστημα, που ευθύνεται για τον εγκλεισμό δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων στις φυλακές σε απάνθρωπες συνθήκες και τους αντιμετωπίζει ως αόρατους και αναλώσιμους πληθυσμούς, μπορεί να αποτελεί τη λύση στην πανδημία παρά μόνο το εμπόδιο για την αντιμετώπιση της. Απαιτούμε την άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων των κρατουμένων και την αποσυμφόρηση των φυλακών. Απαιτούμε την αποφυλάκιση όσων ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες και τις μωρομάνες καθώς και την άμεση χορήγηση υγειονομικών μέσων για την προστασία τους από την πανδημία.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΗ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΜΕ ΟΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΣΕΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΝΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

αναρχική Συλλογικότητα Όμικρον 72, μέλος της ΑΠΟ-ΟΣ

Κείμενο των κρατουμένων των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού σχετικά με τα μέτρα πρόληψης και αντιμετώπισης στις φυλακές της πανδημίας του κορονοϊού

4/3/2020

Οι φυλακές είναι οι χώροι με το μεγαλύτερο συνωστισμό ανθρώπων. Πολλοί κρατούμενοι-ες συνωστίζονται σε κελιά και θαλάμους, σε κοινόχρηστους χώρους, ενώ υπάρχουν κοινά συσσίτια. Με την έναρξη της κρίσης του κορονοϊού, απαγορεύτηκαν τα ανοιχτά επισκεπτήρια με συγγενείς και δικηγόρους ενώ δεν μπορούμε να λαμβάνουμε πράγματα (ρούχα, τρόφιμα, βιβλία, τα πάντα). Δεν έχουμε αντιδράσει σε αυτά τα μέτρα, καθώς αντιλαμβανόμαστε τη σοβαρότητα της κατάστασης. Από μεριάς κρατουμένων υπάρχει μεγάλη υπευθυνότητα, όμως ζητάμε να υπάρχει υπευθυνότητα και μέριμνα μεγαλύτερη για τους κρατούμενους/ες και από το υπουργείο. Αν υπάρξει κρούσμα κορονοϊού σε φυλακή, δεδομένου και του υπερπληθυσμού που έχουν οι φυλακές στη χώρα, η εξάπλωση θα είναι μεγάλη και θα κινδυνέψουν μαζικά ανθρώπινες ζωές, αφού πολλές-οί κρατούμενες/οι είναι άρρωστες/οι καθώς & υπερήλικες/οι. Ένα μέτρο που ζητάμε και είναι αναγκαίο (το υπουργείο θα όφειλε να το έχει ήδη εφαρμόσει σε κάποιες τουλάχιστον περιπτώσεις) είναι η αποσυμφόρηση των φυλακών. Μπορεί να μειωθεί δραστικά ο πληθυσμός αν αποφυλακιστούν άμεσα όσοι-ες έχουν μικρές ποινές (κάτω των 5 ετών) και όσοι-ες έχουν μικρό υπόλοιπο ποινής. Επίσης, μπορεί να εφαρμοστεί το άρθρο 110Α του νέου ποινικού κώδικα σε ευρεία κλίμακα για πολλές περιπτώσεις κρατουμένων (με έξοδα του δημοσίου όπου χρειάζεται) για κατ' οίκον κράτηση με ηλεκτρονική επιτήρηση (βραχιολάκι), κυρίως υπερήλικες, άτομα με προβλήματα υγείας, έγκυες, μητέρες ανηλίκων. Το μέτρο αυτό θα μπορούσε να εφαρμοστεί ώστε να αποφευχθεί άνθρωποι να θέσουν σε κίνδυνο τη ζωή τους αν προσβληθούν. Επίσης, θα έπρεπε να εφαρμοστεί το άρθρο 105 Π.Κ. για έκτιση ποινής στην κατοικία σε όλες τις περιπτώσεις που προβλέπει το συγκεκριμένο άρθρο και δεν έχει εφαρμοστεί, πχ. μητέρες με ανήλικα έως 8 ετών ασχέτως ποινής, αλλά και σε άρρωστους που κινδυνεύει η ζωή τους. Τέλος θα μπορούσε να διαταχθεί διακοπή της προσωρινής κράτησης (με ή χωρίς κατ' οίκον περιορισμό, αναλόγως το κατηγορητήριο) μέχρι το δικαστήριο σε πολλές περιπτώσεις. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν πολλές- οι κρατούμενες/οι με ποινές μηνών, ακόμα και ημερών και είναι απαράδεκτο να κρατούνται σε συνθήκη πανδημίας και ενώ οι φυλακές είναι ασφυκτικά γεμάτες. Επίσης, υπάρχουν χιλιάδες που νοσούν, υπερήλικες και έγκυες που δεν μπορούν να ανταποκριθούν σε μια προσβολή από τον κορονοϊό ενώ λαμβάνονται αυστηρά μέτρα σε χώρους που συνωστίζονται άνθρωποι –και ορθώς γίνεται– (πχ. απολυμάνσεις), δεν γίνεται το ίδιο στις φυλακές. Δεν έχει γίνει καμία απολύμανση έως τώρα, δεν υπάρχει πρόσβαση σε αντισηπτικό κρατουμένων και φυσικά, ούτε μάσκες που θα είναι χρήσιμες για τις ευπαθείς ομάδες. Να λαμβάνουν μέτρα οι υπηρεσίες των φυλακών σύμφωνα με τις οδηγίες του ΕΟΔΥ ώστε όποιος υπάλληλος παρουσιάζει έστω και απλά συμπτώματα ενός κρυολογήματος να παραμένει στο σπίτι, αυτό δεν εφαρμόζεται σε υπαλλήλους καθώς δεν χορηγείται άδεια. Με απόφαση του υπουργείου προχωράνε στην χρησιμοποίηση παλιάς πτέρυγας στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού για να κρατηθούν όσοι/όσες νοσήσουν από τον κορονοϊό από όλες τις φυλακές της χώρας που βρίσκονται από τις φυλακές Δομοκού και νοτιότερα. Η εν λόγω πτέρυγα είναι ένα ερείπιο και μόνο τις προϋποθέσεις για χώρο κράτησης ανθρώπων που νοσούν από τον κορονοϊο δεν έχει. Δεδομένου ότι ο συγκεκριμένος ιός πλήττει το αναπνευστικό, ένας χώρος κατεστραμμένος, με μεγάλη υγρασία που προοριζόταν να γκρεμιστεί, χωρίς τις βασικές προϋποθέσεις παραμονής σε αυτόν, θα είναι η εγγύηση ότι όποιος άρρωστος κρατηθεί εκεί, θα επιδεινωθεί η υγεία του. Η χρήση αυτής της πτέρυγας (παλιά Γ΄) υπό τις υπάρχουσες συνθήκες που αυτή βρίσκεται, είναι μια "λύση" αποθήκευσης των νοσούντων κρατουμένων σε ένα ακατάλληλο περιβάλλον. Προσβάλλει την αξιοπρέπεια των κρατουμένων και θέτει σε επιπλέον κίνδυνο τη ζωή όσων νοσήσουν. Είμαστε βέβαιες πως αν ο συγκεκριμένος χώρος ελεγχθεί από κάποιο κλιμάκιο ιατρών, θα κριθεί ακατάλληλος για μια τέτοια χρήση, ενώ αν μπορούν να γίνουν τροποποιήσεις και βελτιώσεις, αυτές θα πρέπει να γίνουν με βάση ένα σχέδιο που θα εκπονήσουν ειδικοί ιατροί και επιδημιολόγοι και όχι υπάλληλοι των φυλακών και του υπουργείου. Επίσης, η συγκεκριμένη πτέρυγα δεν είναι τελείως ανεξάρτητη από την υπόλοιπη φυλακή. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι μπορεί να έχει διαφορετική είσοδο –έξοδο για αποκλειστική χρήση–, υπάρχουν σοβαρά ερωτήματα ως προς τη στεγανοποίηση χώρου και τον αποκλεισμό της πιθανότητας μετάδοσης του ιού στον υπόλοιπο πληθυσμό της φυλακής, συμπεριλαμβανομένου και του προσωπικού στις γυναικείες φυλακές. Ποιό θα είναι το προσωπικό που θα έρχεται σε επαφή με τους/τις νοσούντες και ποιά θα είναι τα μέτρα ασφαλείας τους; Ποιοί-ές θα φροντίζουν για την καθαριότητα του χώρου, δεδομένου ότι θα είναι άρρωστοι και δεν θα μπορούν να φροντίζουν οι ίδιοι/ες για αυτό; Θα πηγαίνουν κρατούμενες από τις γυναικείες;

Ποιοί/ές θα τους παρέχουν συσσίτιο, φάρμακα, προϊόντα από σούπερ μάρκετ; Πώς θα προφυλάσσονται αυτοί-ές και

πώς θα εξασφαλιστεί η μη μετάδοση του ιού σε άλλους μη νοσούντες; Θα είναι εν τέλει χώρος ανάρρωσης ή θα μετατραπεί σε υγειονομική βόμβα που θα συμπαρασύρει όσες-ους κρατούνται και εργάζονται στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού; Ή θα εγκαταλειφθούν απομονωμένοι άνθρωποι που θα νοσήσουν;

Ανακεφαλαιώνοντας ζητάμε:

- Άμεση αποσυμφόρηση των φυλακών με αποφυλάκιση όσων εκτίουν ποινές μικρότερες των 5 ετών και, όσων έχουν μικρό υπόλοιπο ποινής.
- Άμεση αποφυλάκιση των ευπαθών ομάδων με τη χρήση του άρθρου 110Α και 105 Π.Κ. • Επανεξέταση του χώρου κράτησης νοσούντων κρατουμένων με κορονοϊο από κλιμάκιο ειδικών επιστημόνων.
- Χορήγηση αδειών σε υπαλλήλους που παρουσιάζουν συμπτώματα (έστω και ελαφρά) ίωσης, όπως ισχύει για τον υπόλοιπο πληθυσμό.
- Απολύμανση στις φυλακές και πρόσβαση σε αντισηπτικά - μάσκες.
- Άμεση και αναλυτική ενημέρωση από ειδικούς ιατρούς των κρατουμένων για τα μέτρα που πρόκειται να ληφθούν. Επειδή είμαστε κρατούμενοι, δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε δικαίωμα στην ενημέρωση σχετικά με την αντιμετώπισή μας
- Να δοθεί προτεραιότητα σε κρατούμενες/ους και υπαλλήλους των φυλακών στην εξέταση για τη διάγνωση του κορονοϊού. Οι φυλακές αυτή τη στιγμή είναι οι πιο επικίνδυνοι χώροι στην Ελλάδα για τη διασπορά του ιού και κινδυνεύουν χιλιάδες άνθρωποι.

Υστερόγραφο: Το κείμενο έχει αποσταλεί ως υπόμνημα στο υπουργείο "Προστασίας του Πολίτη". Μέσω δικηγόρου απεστάλη σήμερα στο Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών, στον πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας, στην Ολομέλεια Δικηγορικών Συλλόγων Ελλάδας, στον Ιατρικό Σύλλογο της Αθήνας, στον Άρειο Πάγο.

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

«Σήμερα, 9 Απριλίου, η κρατούμενη Αζιζέλ Ντενίρογλου πέθανε στο θάλαμό της, αβοήθητη, ενώ αντιμετώπιζε κάποια καρδιολογικά προβλήματα, ενώ είχε και υψηλό πυρετό. Όλο το βράδυ εκλιπαρούσε για βοήθεια, είχε πόνους στο στήθος και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σύμφωνα με μαρτυρίες, δεν τη θερμομέτρησαν καν και αγνοούμε τα πραγματικά αίτια του θανάτου της. Η υπεύθυνη υπάλληλος βάρδιας υπηρεσίας την απείλησε με αναφορά, γιατί την ενοχλούσε. Το άψυχο σώμα της συγκρατούμενής μας το έσυραν έξω με σεντόνι, μπροστά στα σοκαρισμένα μάτια όλης της πτέρυγας. Το τραγικό γεγονός έγινε στην Ε΄ πτέρυγα, που στοιβάζονται περίπου 120 άτομα».

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

«Ο θάνατος της συγκρατούμενής μας Ντεμίρογλου Αζιζέλ ήταν καταλυτικός και οδήγησε στην εξέγερση των κρατουμένων. Η απάντηση στο θάνατο της συγκρατούμενής μας και τον εμπαιγμό του υπουργείου που ενώ έχει υποσχεθεί αποσυμφορήσεις στις φυλακές δεν το κάνει, ήταν η ωμή βία. Τα ΜΑΤ κατέστρεψαν αντικείμενα στη φυλακή, κυνήγησαν και χτύπησαν γυναίκες. Μια κρατούμενη με επιληψία που λαμβάνει ισχυρή φαρμακευτική αγωγή, χτυπήθηκε στο κεφάλι από τα ΜΑΤ και σε όλο της το σώμα ενώ την έσερναν και την πέταξαν στο θάλαμό της σαν σκουπίδι χτυπώντας και βρίζοντας την. Την στιγμή της εισβολής των ΜΑΤ η εξέγερση είχε ήδη λήξει. Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία των αγώνων στις φυλακές που διατάσσεται εισβολή ΜΑΤ για να καταστείλει βίαια μια ειρηνική διαμαρτυρία».

αποσπάσματα από τα λόγια των κρατουμένων γυναικών στις φυλακές Ελαιώνα Θήβας

ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ:

– Άμεση αποσυμφόρηση των φυλακών λόγω της πανδημίας του κορονοϊού.
– Να αποφυλακιστούν ΤΩΡΑ όλοι οι ασθενείς, οι ηλικιωμένοι, οι μωρομάνες με τα παιδιά τους και όσοι θεωρούνται ευπαθείς ομάδες, δηλαδή συνολικά το 1/3 των κρατουμένων.
– Να αποφυλακιστούν ΤΩΡΑ όλες/όλοι οι κρατούμενες/οι που έχουν εκτίσει τα 2/5 μικτής ποινής.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ, ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΜΕΝΟΥΜΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΕΣ!

ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ - ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ομάδα ενάντια στην πατριαρχία- Αναρχική Πολιτική Οργάνωση | Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

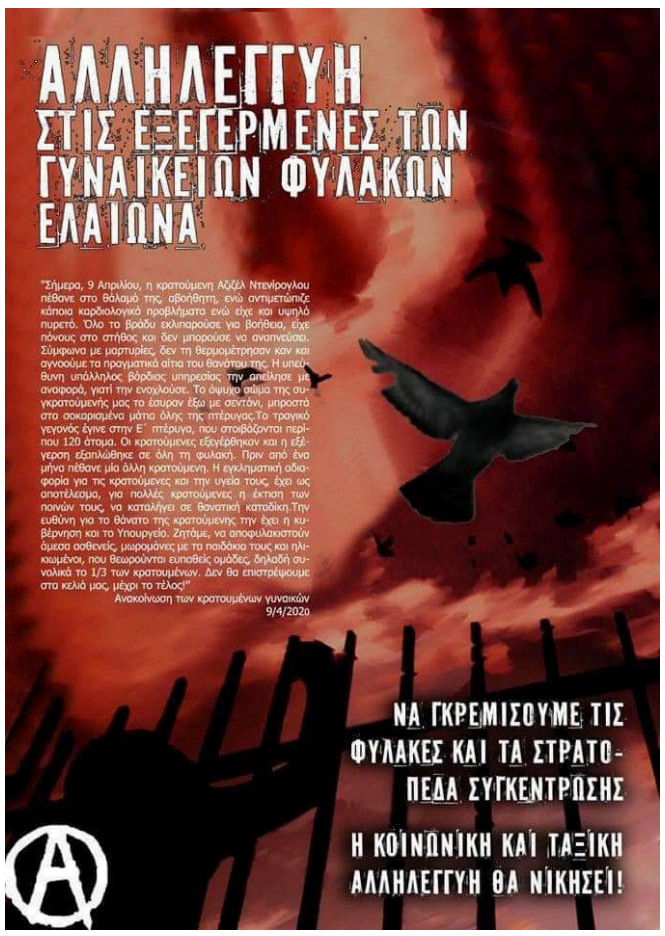

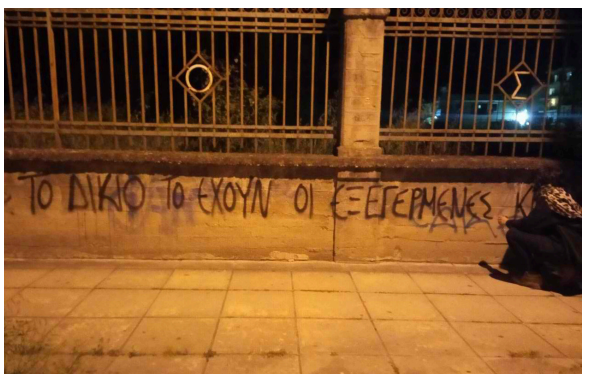

Δράσεις από συντρόφους και συντρόφισσες της Α.Π.Ο ενάντια στην κρατική δολοφονία της Αζιζέλ Ντενίρογλου στις φυλακές Ελαιώνα και σε αλληλεγγύη με τις κρατούμενες

Στην Αθήνα κρεμάστηκε πανό στο υπουργείο Δικαιοσύνης (Κατεχάκη), το οποίο έγραφε: "Αζιζελ Ντενιρόγλου: Νεκρή στις φυλακές Ελαιώνα Θήβας | Το κράτος δολοφονεί | Κάτω τα χέρια από τις κρατούμενες | Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων τους". Επίσης, πραγματοποιήθηκαν εξορμήσεις με πανό, τρικάκια, αυτοκόλλητα και σπρέι σε **Πάτρα, Θεσσαλονίκη και Αθήνα**, ενώ κολλήθηκε και η σχετική αφίσα της ομάδας ενάντια στην πατριαρχία της ΑΠΟ |ΟΣ.

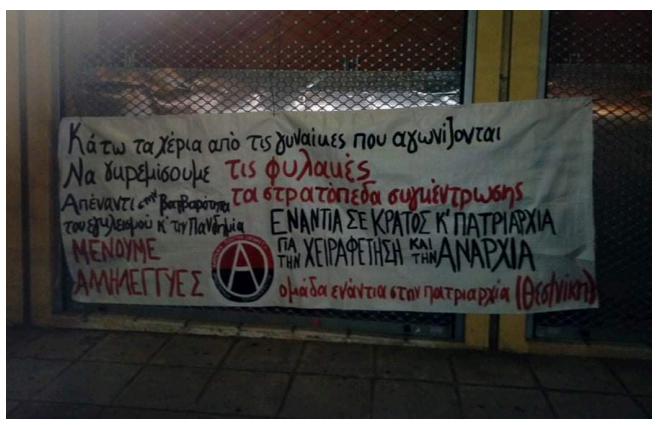

Η αλληλοβοήθεια δεν είναι μια κενή λέξη

Μεταφράσαμε και αναδημοσιεύουμε δύο ανακοινώσεις (η πρώτη στις 17/3 και η δεύτερη στις 19/3) της γαλλόφωνης Αναρχικής Ομοσπονδίας (Fédération anarchiste – IFA) σχετικά με την τρέχουσα συγκυρία, την πανδημία και το καθεστώς έκτακτης ανάγκης στη Γαλλία

Οι ανακοινώσεις μέτρων περιορισμού που έκανε χθες το βράδυ ο πρόεδρος της Γαλλίας είναι χρήσιμες και δεν θα το αρνηθούμε. Αντιθέτως, εμείς, οργανωμένοι στην Αναρχική Ομοσπονδία, γνωρίζουμε ότι μία από τις σημαντικότερες αξίες είναι η αλληλοβοήθεια. Η αλληλοβοήθεια σημαίνει επίσης φροντίδα για τους πιο αδύναμους και πιο ευπαθείς στην κοινωνία μας. Δεν υπάρχει πραγματική ελευθερία χωρίς να ληφθούν υπόψη οι άλλοι.

Δεν μπορούμε παρά μόνο να απορρίψουμε τη λογική ότι σήμερα μόνο η αστυνομία και ο στρατός θα είναι η λύση για την τήρηση των οδηγιών ενόψει αυτής της πανδημίας. Εάν, πριν από εβδομάδες, η γαλλική κυβέρνηση δεν είχε υποτιμήσει τα πράγματα, δεν είχε αρνηθεί να λάβει υπόψη της τις προειδοποιήσεις των υγειονομικών και των επιστημόνων, θα μπορούσαμε να έχουμε μια ισχυρή συλλογική συνείδηση από την αρχή της επιδημίας. Η μεγαλύτερη κοροϊδία είναι η διατήρηση των εκλογών. Όμως, όπως πάντα, οι επιχειρήσεις είναι πιο πάνω από τον άνθρωπο για το κράτος, το οποίο ασχολείται κυρίως με την προστασία των πλουσίων.

Ταυτόχρονα, απογοητευόμαστε με την εγωιστική και άρρωστη στάση εκείνων που λεπλάτησαν τα αποθέματα μασκών, αντισηπτικών ή ακόμα και τα σούπερ μάρκετ, μερικές φορές κινούμενοι από φόβο, συχνά από ένα αίσθημα ατομικής επιβίωσης. Στέρησαν από αυτούς που χρειάζονται το μεγαλύτερο μέρος των απαραίτητων μέσων προστασίας ή τροφίμων και αυτό δεν είναι αποδεκτό. Η αλληλεγγύη απαιτεί επίσης μια μορφή αυτοπειθαρχίας ενάντια στον κίνδυνο.

Η Αναρχική Ομοσπονδία τονίζει ότι υπάρχουν πάρα πολλά που έχουν ξεχαστεί σε όλα αυτά: οι φυλακισμένοι δεν προστατεύονται αποτελεσματικά, όπως και οι άνθρωποι χωρίς σταθερή κατοικία, χωρίς χαρτιά, σε περιστασιακές καταλήψεις κ.λπ. … Είναι εκατοντάδες χιλιάδες αυτοί που πρέπει να υπομείνουν τα μέτρα χωρίς να είναι σε θέση να προστατευθούν από μόνοι τους. Δυστυχώς, αυτή είναι μόνο η συνέχεια της κοινωνίας στην οποία ζούσαμε πριν από τον κοροναϊό. Είναι κάτι παραπάνω από απαράδεκτο για εμάς. Εξαρτάται επίσης από εμάς να προσφέρουμε αλληλοβοήθεια το συντομότερο δυνατό.

Δίνουμε την πλήρη υποστήριξή μας και ευχαριστούμε όσους/ες συνεχίζουν να εργάζονται επειδή η δουλειά τους είναι απαραίτητη: οι υγειονομικοί , όσοι βοηθούν στη διατήρηση των προμηθειών, οι εργαζόμενοι/ες στην καθαριότητα κ.λπ …. Είστε εκατοντάδες χιλιάδες που αναλαμβάνετε κινδύνους για να εγγυηθείτε ότι μπορούμε να ζήσουμε ήρεμα αυτήν την περίοδο. Ο κίνδυνος αυξήθηκε λόγω της ανικανότητας, της απροθυμίας των εργοδοτών (ιδιωτικών και κρατικών) να εγγυηθούν την ασφάλεια. Πόσες μάσκες για όλους εκείνους που αναφέρονται; Πόσα λίτρα αντισηπτικού; Πόσα μέτρα αποστασιοποίησης για την υγειονομική ασφάλεια; Πόσες αναδιοργανώσεις θέσεων; Θα είμαστε σε θέση να θυμόμαστε όλα τα αφεντικά που έκαναν τους ανθρώπους να εργάζονται σε μη απαραίτητες θέσεις, μόνο για να εγγυηθούν τα κέρδη τους, θέτοντας σε κίνδυνο τους υπαλλήλους και τους συγγενείς τους. Αλλά και εκείνους που διευθύνουν το κράτος και που έχουν υποτιμήσει τους κινδύνους αυτού του ιού, ώστε να μην επιβραδύνουν την καπιταλιστική μηχανή. Καλούμε όσους μπορούν να ασκήσουν το δικαίωμά της απεργίας το συντομότερο δυνατό! Μη πεθαίνετε για τους καπιταλιστές! Το λέμε ξανά, αυτή η πανδημία δεν είναι αστείο. Από τον Μεσαίωνα γνωρίζουμε ότι τα μέτρα απομόνωσης ήταν αποτελεσματικά στην παύση της εξέλιξης των ασθενειών. Ας εφαρμόσουμε την αλληλοβοήθεια: ας προστατεύσουμε τον εαυτό μας, ας προστατέψουμε τους αγαπημένους μας, τους γείτονές μας και βασικά να προστατευτούμε όλοι και όλες μας.

Θα έρθει η ώρα που θα περάσει αυτή η θανατηφόρος περίοδος και θα απαλλαγούμε από εκείνους που εδώ και χρόνια έχουν σκοτώσει την αλληλεγγύη, πουλώντας τα πάντα στον ιδιωτικό τομέα και υπονομεύοντας την κοινωνική και την υγειονομική προστασία. Θα τους διώξουμε με τον ίδιο τρόπο όπως και τον κορωνοϊό. Και θα είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί και σε επαγρύπνηση, μετά την κρίση, ενόψει των φιλελεύθερων και κατασταλτικών μέτρων, τα οποία, αναμφίβολα, θα παρουσιαστούν για άλλη μια φορά ως αναγκαία.

Αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και κουράγιο

Η Επιτροπή εξωτερικών σχέσεων της Αναρχικής Ομοσπονδίας (Fédération anarchiste – IFA) 17/3/2020

Υγειονομικό θέμα ή όχι, όχι στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης!

Όπως πάντα, σε τέτοιες περιόδους κρίσης, πολέμου, βίας ή πανδημίας, αποκαλύπτεται η αυταρχική βάση των κρατών. Αυτό που διευθύνει αυτή τη στιγμή ο Εμμανουήλ Μακρόν δεν αποτελεί εξαίρεση. Είναι μια περίοδος που ο πληθυσμός βρίσκεται υπό πίεση και προσπαθεί να συμμορφωθεί όσο το δυνατόν καλύτερα στα αιτήματα των επιδημιολόγων να περιορίσουν την εξάπλωση του κοροναϊού, που η γαλλική κυβέρνηση αποφάσισε να υποβάλει τη χώρα σε μια εκ νέου «κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Ο στόχος είναι σαφής: να δοθεί περισσότερη δύναμη στην εκτελεστική εξουσία! Ενώ δεν μπορεί να βοηθήσει τα αστέγους, ενώ κακομεταχειρίζεται τους έγκλειστους στις φυλακές και στα CRA (διοικητικό κέντρο κράτησης), ενώ αρνείται να παρέχει πόρους για την υγεία, θα πρέπει να χορηγήσει περισσότερη εξουσία στο γαλλικό κράτος; Εξάλλου, αυτό που επιδιώκει η εξουσία δεν είναι να μας αναγκάζει να μην πολεμήσουμε την καπιταλιστική μηχανή; Εργασία, κατανάλωση, περιορισμός; Ο αυτοπεριορισμός, χρήσιμος μεν, είναι μια δοκιμασία από μόνη της, απομονώνοντας ακόμη περισσότερο τους ανθρώπους.

Για όσους ονειρεύονται να είναι κύριοι της τάξης και της εξουσίας, τα μέτρα που είναι απαραίτητα για την αντιμετώπιση του ιού είναι τέχνασμα για κάτι άλλο: να σε δυσκολέψουν να διαδηλώσεις ενάντια σε αυτήν την κατάχρηση εξουσίας στη μέση μιας πανδημίας!

Τίποτα σήμερα δεν απαιτεί την καθιέρωση έκτακτης ανάγκης στην επικράτεια. Ακριβώς όπως τίποτα δεν το επέβαλε μετά τις επιθέσεις το 2015. Ωστόσο, κράτησε μέχρι το 2017. Εμείς, ως αναρχικοί, γνωρίζουμε πολύ καλά ποιος είναι ο στόχος: όπως έκανε η κυβέρνηση το 2017, ο Macron και τα τσιράκια του ονειρεύονται να συμπεριλάβουν στο ισχύον δίκαιο ακραία μέτρα.

Για μια ακόμη φορά μας λένε ότι «είναι για το καλό σας και αυτά τα μέτρα θα αρθούν μόλις τα πάντα επανέλθουν στο φυσιολογικό». Και πρέπει να τους πιστέψουμε; Αν μια φορά δεν τους πιστεύαμε πριν, τώρα δεν τους πιστεύουμε δέκα. Όχι, δεν ξεγελιόμαστε! Στην αλληλεγγύη χρησιμοποιούν τα γκλομπ, στην υγεία προτιμούν το κέρδος. Τίποτα νέο, τα κράτη είναι σάπια. Χθες, όπως σήμερα, αύριο, όπως σε εκατό χρόνια, θάνατος στα κράτη, θάνατος στα σύνορα, ζήτω η αλληλοβοήθεια και η ελευθερία! Πολεμάμε και οργανωνόμαστε για τον ιδανικό κόσμο μας!

Η Επιτροπή εξωτερικών σχέσεων της Αναρχικής Ομοσπονδίας (Fédération anarchiste – IFA) 19/3/2020

Η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη θα νικήσουν! Αφισοκολλήσεις και διανομή αγαθών σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη από την Οργάνωση DAF (Επαναστατική Αναρχική Δράση) στην Τουρκία

Αγωνιζόμενοι/ες ενάντια στον ιό, μετασχηματίζουμε την κοινωνία

Μεταφράσαμε και αναδημοσιεύουμε το κείμενο της έκτακτης συνδιάσκεψης της Union communiste libertaire σχετικά με την πανδημία που πλήττει την ανθρωπότητα

Από τότε που η επιδημία του κορωνοϊού έφθασε στη Γαλλία, η κυβέρνηση δεν σταμάτησε να ταλαντεύεται συνεχώς ανάμεσα σε μέτρα περιορισμού – τα οποία έχουν φτάσει στο ζενίθ και στην επιθυμία διατήρησης των εταιρικών κερδών, επιτρέποντας τη συνέχιση της λειτουργίας των επιχειρήσεων σε μη βασικούς τομείς.

Η Ελευθεριακή Κομμουνιστική Ένωση (UCL), που πραγματοποίησε έκτακτη συνδιάσκεψη στις 17 Μαρτίου, πιστεύει ότι είναι απαραίτητο να αντιστραφούν οι προτεραιότητες.

Η πανδημία απαιτεί τη λήψη μέτρων που εξ ανάγκης εναντιώνονται στους καπιταλιστές. Μέτρα που θα αποδείξουν ότι η κοινωνία και η οικονομία μπορούν να λειτουργήσουν με τρόπο ριζικά διαφορετικό.

Για να σταματήσει η επιδημία

Απαιτούνται μέτρα φραγμού που δεν είναι «ταξικά» μέτρα, σε αντίθεση με όσα συμβαίνουν σήμερα. Ο περιορισμός δεν μπορεί να είναι συνάρτηση της κοινωνικής ιεραρχίας, μέσα σε πλαίσιο τηλεργασίας και τους εργαζομένους να αναγκάζονται να πάνε στους χώρους παραγωγής. Ο περιορισμός δεν μπορεί να είναι συνάρτηση της κοινωνικής ιεραρχίας.

Ως εκ τούτου:

1. Κλείσιμο όλων των μη βασικών επιχειρήσεων και υπηρεσιών, με πλήρη διατήρηση εισοδήματος για τους εργαζόμενους με τεχνική ανεργία, συμπεριλαμβανομένων εκείνων σε επισφαλές καθεστώς (προσωρινά απασχολούμενοι, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, προσωρινά απασχολούμενοι κ.λπ.) •

2. Οι εργασίες πρέπει να διατηρούνται μόνο σε περιοχές ζωτικής σημασίας για τη φροντίδα, τον εφοδιασμό και την ενημέρωση του πληθυσμού. Αναφερόμαστε ιδιαίτερα στο σύστημα υγείας, στη γεωργία, στις μεταφορές, στη διανομή τροφίμων και υγείας, στα οπτικοακουστικά μέσα και στο Διαδίκτυο για να μεταδίδονται οι οδηγίες. Οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους τομείς βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Η προστασία του πληθυσμού στηρίζεται στους ώμους τους. Πρέπει να ανταμείβονται, να βοηθιούνται, να υποστηρίζονται, ξεκινώντας από τη φροντίδα των παιδιών τους, με προληπτικά και προστατευτικά μέτρα.

3. Ταυτόχρονα, τόσο για λόγους αποτελεσματικότητας όσο και για την αποτροπή των κερδοσκόπων της κρίσης, είναι απαραίτητο να επιταχθούν οι ιδιωτικές εταιρείες αυτών των τομέων και να ενσωματωθούν στις δημόσιες υπηρεσίες, θέτοντας τη λειτουργία τους υπό τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων. Είναι αυτοί που είναι σε θέση να αναδιοργανώσουν τις αλυσίδες παραγωγής καλύτερα, για να προστατευθούν από τον ιό, με κατάλληλα πρωτόκολλα πρόληψης.

4. Εκτός αυτού, πρέπει να αναδιοργανωθεί επειγόντως το σύνολο της παραγωγής και των υπηρεσιών. Η βιομηχανία και οι υπηρεσίες πρέπει να προσανατολίζονται πλήρως στην παραγωγή εξοπλισμού υγείας και προστασίας και στην παροχή μέσων διαβίωσης για όλους. Εάν το κράτος και τα αφεντικά δεν το θέλουν, τότε εναπόκειται στους εργαζόμενους να το επιβάλουν.

Για να αποφευχθεί η επανάληψη αυτού του χάους

1. Η τρέχουσα κατάσταση καταδεικνύει την ανάγκη να επιταχθεί και να κοινωνικοποιηθεί ολόκληρη η φαρμακευτική βιομηχανία. Αυτό θα επιτρέψει τη μετεγκατάσταση της παραγωγής φαρμάκων, σε μια εποχή που η Γαλλία εξαρτάται από τα εργοστάσια που είναι εγκατεστημένα στην Ινδία και την Κίνα για το 60 έως 80% των δραστικών συστατικών των βασικών φαρμάκων. Θα επαναπροσανατολίσει επίσης την έρευνα και την ανάπτυξη προς την κατεύθυνση της κάλυψης των πραγματικών αναγκών, αντί της κερδοσκοπικής παραγωγής που καταστρέφει την κοινωνική ασφάλιση.

2. Το σύστημα υγείας πρέπει επίσης να ανασυσταθεί ριζικά με την επίταξη ιδιωτικών κλινικών και την ένταξή τους στην δημόσια υπηρεσία. Μια δημόσια υπηρεσία ενισχυμένη με μαζικές προσλήψεις και δημιουργία χιλιάδων επιπλέον κλινών, με ανανεωμένο εδαφικό δίκτυο. Εδώ και πολλούς μήνες, το προσωπικό έκτακτης ανάγκης εξέφραζε την απελπισία του για τα ερειπωμένα δημόσια νοσοκομείο έπειτα από δεκαετίες νεοφιλελεύθερης κατεδάφισης. Οι σοσιαλιστές, οι γκωλιστές (στμ οπαδοί των πολιτικών του Charles de Gaulle) ή οι μακρονιστές πολιτικοί που ενορχήστρωσαν αυτή την καταστροφή θα έχουν αίμα στα χέρια τους και αυτό πρέπει να ειπωθεί δυνατά.

3. Οι μεγάλοι έμποροι λιανικής, οι οποίοι, από την Carrefour έως την Amazon, τρίβουν τα χέρια τους με την τρέχουσα κατάσταση και τα τεράστια κέρδη που αναμένουν να συγκεντρώσουν, πρέπει επίσης να απαγορευτούν και να τεθούν υπό τον έλεγχο των εργαζομένων τους. Αυτό θα τους επιτρέψει να περιοριστούν στη διανομή ζωτικών προϊόντων και να επανακαθορίσουν εξ ολοκλήρου την οργάνωση μιας εργασίας που παίρνει ολοένα και πιο απάνθρωπη μορφή μέσω του συνδυασμού του τεϋλορισμού και του ψηφιακού ελέγχου.

Τι μπορούν να κάνουν οι εργαζόμενοι

1. Το σύνθημα «δικαίωμα στη γενική απεργία» είναι το πιο ταιριαστό γι' αυτήν την περίοδο σε όλους τους μη βασικούς τομείς. Σήμερα, σε πολλές μεγάλες εταιρείες, πραγματοποιούνται παρεμβάσεις για την προστασία από τη μετάδοση. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να διστάζουν μπροστά στη μείωση μισθών λόγω απεργίας. Το δικαίωμα για απόσυρση από την εργασία λόγω «σοβαρού και επικείμενου κινδύνου» πρέπει να χρησιμοποιηθεί το συντομότερο δυνατόν.

2. Πρέπει να παρέχουμε αμοιβαία κοινωνική βοήθεια στο επίπεδο κάθε κτηρίου και κάθε γειτονιάς: ας σκεφτούμε τους πιο ευάλωτους γείτονές μας, τους ηλικιωμένους, τα άτομα με μειωμένη κινητικότητα, τους άρρωστους ... που δυσκολεύονται να μετακινηθούν να κάνουν τα ψώνια τους. Ας σκεφτούμε τους γείτονές μας που δουλεύουν σε βασικούς τομείς και που πρέπει να φροντίζουν τα παιδιά τους ... όλοι σεβόμενοι τα «απαγορευτικά μέτρα». Τηλέφωνο, Internet, εφαρμογές, μηνύματα που κολλιούνται στον κοινόχρηστο χώρο της πολυκατοικίας... υπάρχουν πολλά πράγματα να κάνουμε για να οργανώσουμε αυτή την αμοιβαία βοήθεια.

3. Ας προφυλαχτούμε από την ξενοφοβική δυσπιστία. Όχι, οι γείτονές μας με ασιατική καταγωγή δεν είναι επικίνδυνοι και σε κάθε περίπτωση κανείς δεν είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος. Η Ευρώπη, και όχι η Κίνα, είναι το παγκόσμιο επίκεντρο της πανδημίας σήμερα.

Για τον περιορισμό της κοινωνικής καταστροφής

Η πανδημία είναι ο προπομπός ενός χρηματιστηριακού κραχ και μιας χρηματοπιστωτικής κρίσης, αναμενόμενα από όλους τους σοβαρούς οικονομολόγους. Μετά την κρίση του 2008, τα κράτη είχαν όντως αντλήσει κολοσσιαία χρηματικά ποσά σε δημόσιους πόρους για να σώσουν τους εμπόρους και τις ιδιωτικές τράπεζες... οι οποίες στη συνέχεια δεν άλλαξαν τις πρακτικές τους. Για ακόμη μια φορά λοιπόν, η οικονομία-καζίνο θα καταρρεύσει και αναμφισβήτητα με πολύ χειρότερους όρους από ό, τι το 2008. Με μια σειρά απολύσεων και μέσα σε πλαίσια υποαπασχόλησης αυτή η κρίση θα πλήξει πρώτα τις κατώτερες τάξεις οι οποίες θα αντιμετωπίσουν αύξηση της ανεργίας, μερική απασχόληση, επισφαλείς θέσεις εργασίας... με αποτέλεσμα την πτώση του εισοδήματος. Για να περιορίσουμε αυτή την κοινωνική καταστροφή είναι αναγκαίο αφενός να ενισχύσουμε την κοινωνική προστασία για να αμβλυνθεί το σοκ, αφετέρου να κάνουμε το κεφάλαιο να πληρώσει.

Αυτό απαιτεί:

• την κατάργηση της μεταρρύθμισης για την ασφάλιση των ανέργων και όχι απλώς την αναστολή της,

• την κατάργηση της μεταρρύθμισης των συντάξεων, όχι μόνο την αναστολή.

• Την επιμήκυνση της περιόδου κατά την οποία μπορεί κάποια να κάνει εθελούσια άμβλωση, μετά το πέρας των μηνών που είναι έως τώρα νόμιμη, ώστε να αποτραπεί η συμφόρηση στα νοσοκομεία.

• δωρεάν μεταφορά στα ΜΜΜ για τη μείωση του συνωστισμού και την αποφυγή μόλυνσης.

• την απαγόρευση των απολύσεων κατά τη διάρκεια της απομόνωσης,

• τη διατήρηση των μισθών και των έκτακτων υπαλλήλων, των συμβάσεων ορισμένου χρόνου και των συγκεκαλυμμένων εργαζομένων (κυρίως αυτοαπασχολούμενων). Το κεφάλαιο θα πληρώσει: το 2019 και πάλι, 60 δισεκατομμύρια ευρώ εξαφανίστηκαν στις τσέπες διαφόρων μετόχων του CAC 40*[1]* (+ 12% σε σχέση με το προηγούμενο έτος)

• την επίταξη κενών διαμερισμάτων, Airbnb και παρόμοιων, δωματίων ξενοδοχείων, για τη στέγαση υπό συνθήκες αξιοπρεπούς υγειονομικής περίθαλψης οικογενειών άστεγων, μεταναστών και μεταναστριών που επιβιώνουν σε άθλια στρατόπεδα συγκέντρωσης ή είναι κλειδωμένοι/ες σε κέντρα κράτησης, εργαζόμενων χωρίς χαρτιά, οι οποίοι μερικές φορές είναι στοιβαγμένοι σε σπίτια ή σε καταλήψεις χωρίς την απαραίτητη υγιεινή.

• Ένα μορατόριουμ για τα ενοίκια και τους λογαριασμούς για ενέργεια, νερό, τηλέφωνο και το Διαδίκτυο για όσους έχουν χαμηλά εισοδήματα, την απαγόρευση των στεγαστικών εκκενώσεων μετά τις 28 Μαΐου.

Η κυβέρνηση βρίσκεται πίσω από τις εξελίξεις. Μπορούμε, λοιπόν, να επιβάλουμε πράγματα σε αυτή, αλλά μόνο εάν το κοινωνικό και συνδικαλιστικό κίνημα αναλάβει το βάρος και προσπαθήσει να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Είναι επομένως ζωτικής σημασίας όλοι οι συνειδητοί και αποφασισμένοι εργαζόμενοι να αδράξουν τα συνδικαλιστικά εργαλεία για να ανασυντάξουν τους συναδέλφους τους σε μια αλληλέγγυα και μαχητική βάση.

Η κοινωνία πρέπει να αλλάξει ριζικά

Ας είμαστε σαφείς: αυτά τα μέτρα έκτακτης ανάγκης είναι αποσπασματικά. Απαντούν στην ανάγκη να σταματήσει η επιδημία και να περιορίσει την κοινωνική καταστροφή. Αλλά δεν θα αποτρέψουν την οικονομική κρίση, διότι είναι το αποτέλεσμα του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς. Ο ιός ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Αντιμέτωπος με αυτή την άνευ προηγουμένου κατάσταση, ο καπιταλισμός απέδειξε την αποτυχία του, αλλά το κράτος θα επιδιώξει να διατηρήσει με κάθε τρόπο το ισχύον οικονομικό σύστημα, έστω κι αν σημαίνει προσωρινό έλεγχο όλων των οικονομικών δραστηριοτήτων, προχωρώντας με παρεμβατικό τρόπο στην οργάνωση της παραγωγής μέσω των επιτάξεων. Για την κυβέρνηση, αυτή θα είναι η μόνη εναλλακτική λύση στο χάος που θα οδηγούσε η λογική «ο καθένας για τον εαυτό του».

Για εμάς, τους ελευθεριακούς κομμουνιστές, τα μέτρα έκτακτης ανάγκης που προτείνουμε και οι ευθύνες που οι εργαζόμενοι θα επιβάλουν, αναλάβουν και ασκήσουν σήμερα, θα προτείνουν μια άλλη εναλλακτική λύση. Έχουμε ένα άλλο έργο για την υπεράσπιση: ένα έργο που βασίζεται στην αμοιβαία βοήθεια και την ισότητα, με μια αυστηρή και προγραμματισμένη οργάνωση της παραγωγής και της διανομής βασικών αγαθών αλλά υπό τον έλεγχο των εργαζομένων.

Πιστεύουμε ότι είναι καιρός να επανεξετάσουμε ριζικά τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η κοινωνία, να την προσαρμόσουμε στις δυνατότητες του καθενός να ανταποκριθεί στις ανάγκες του καθενός. Μπορούμε να καταργήσουμε αυτό το σύστημα, τοποθετώντας όλα τα μέσα παραγωγής και διανομής στα χέρια των εργαζομένων, αντικαθιστώντας την οικονομία της αγοράς με μια κοινωνικοποιημένη και αυτοδιαχειριζόμενη οικονομία καθώς και το κράτος με ένα ομοσπονδιακό και αυτοδιαχειριζόμενο σύστημα.

Ανακοίνωση που προέκυψε από τις συζητήσεις της έκτακτης συνδιάσκεψης της γαλλικής UCL (Ελευθεριακής Κομμουνιστικής Ένωσης) στις 17 Μαρτίου 2020

[1] ΣτΜ: Δείκτης του γαλλικού χρηματιστήριου.

Επιδημία; Κρατική σφαγή

Οι νεκροφόρες βρίσκονται παραταγμένες η μία πίσω από την άλλη μπροστά στο νεκροταφείο του Μπέργκαμο. Αυτή η εικόνα περισσότερο από πολλές άλλες, μας δείχνει την πραγματικότητα με όλη της τη σκληρότητα. Δεν μπορείς καν να αφήσεις ένα λουλούδι. Δεν μπορούν καν να τους συνοδεύσουν προς το τέλος. Πέθαναν μόνοι, χάνοντας την ανάσα τους αργά αργά.

Από τα παράθυρα, σε προκαθορισμένες ώρες, άνθρωποι φωνάζουν, τραγουδούν, χτυπούν τα πιάτα και συναντιούνται, μέσα σε ένα κλίμα εθνικής ανάτασης υποκινούμενο από τους πολιτικούς και τα μέσα ενημέρωσης. «Όλα θα πάνε καλά. Θα τα καταφέρουμε».

Η κυβέρνηση μέσα από τα **διατάγματα** που δημοσιεύτηκαν με φρενήρη ρυθμό το ένα μετά το άλλο ανέστειλε την συζήτηση, ακόμα και την αδύναμη δημοκρατική αντιπαράθεση, ακόμα και το εξαντλημένο τυπικό της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και **στρατολόγησε τους πάντες**. Εκείνος που δεν υπακούει είναι εγκληματίας, σχιζοφρενής.

Για να είμαστε σαφείς. **Καθένας από εμάς είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του. Εμείς οι αναρχικοί το γνωρίζουμε καλά αυτό: για εμάς, η ατομική ευθύνη του καθενός για τις πράξεις του είναι το θεμέλιο μιας κοινωνίας ελευθερίας και ισότητας.**

Η φροντίδα των αδύναμων, των ηλικιωμένων, εκείνων που περισσότερο από άλλους διακινδυνεύουν τη ζωή τους είναι ένα καθήκον που νιώθουμε με μεγάλη ένταση. Πάντα. Σήμερα περισσότερο από ποτέ.

Ένα εξίσου ισχυρό καθήκον είναι να λέει κανείς την **αλήθεια**, εκείνη την αλήθεια που δεν φιλτράρει σωστά κάποιος που βρίσκεται κλεισμένος στο σπίτι του μπροστά στην τηλεόραση. Που, ωστόσο, στο μεγαλύτερό της μέρος, είναι ορατή στον καθένα.

Εκείνοι που ψάχνουν για την κρυμμένη αλήθεια, για μια σκοτεινή συνωμοσία που έχει προκληθεί από τον αγαπημένο τους κακούργο, κλείνουν τα μάτια στην πραγματικότητα, διότι εκείνοι που τα έχουν ανοιχτά αγωνίζονται να αλλάξουν την άδικη, βίαιη, τυραννική και δολοφονική τάξη πραγμάτων.

Κάθε μέρα, ακόμα και σήμερα, ενώ οι άνθρωποι αρρωσταίνουν και πεθαίνουν, η ιταλική κυβέρνηση σπαταλά 70 εκατομμύρια ευρώ σε στρατιωτικές δαπάνες. Με τα χρήματα που ξοδεύονται σε μια από τις 366 ημέρες του δίσεκτου αυτού χρόνου, θα μπορούσαν να είχαν χτιστεί και εξοπλιστεί έξι νέα νοσοκομεία και ό,τι θα έμενε θα κάλυπτε την προμήθεια μασκών, εργαστηρίων, υλικών. Ένας αναπνευστήρας κοστίζει 4.000 ευρώ: επομένως 17.500 θα μπορούσαν να αγοράζονται κάθε μέρα. Πολλοί περισσότεροι από όσοι χρειάζονται τώρα.

Τα προηγούμενα χρόνια, **όλες οι κυβερνήσεις που διαδέχτηκαν η μία την άλλη αδιακρίτως μείωναν τις δαπάνες για την υγεία, την πρόληψη, για τις ζωές όλων μας**. Τον τελευταίο χρόνο, σύμφωνα με τις στατιστικές, το προσδοκώμενο ζωής μειώθηκε για πρώτη φορά. Πολλοί δεν έχουν χρήματα να πληρώσουν για φάρμακα, ιατρικές επισκέψεις και ειδικευμένες υπηρεσίες, διότι πρέπει να πληρώσουν το ενοίκιο, το φαγητό, την μετακίνηση.

Έκλεισαν τα μικρά νοσοκομεία, μείωσαν τον αριθμό των γιατρών και νοσηλευτών, των αριθμό των κλινών, ανάγκασαν τους εργαζόμενους την υγεία να δουλεύουν υπερωρίες, να καλύψουν τις τόσες τρύπες.

Σήμερα, με την επιδημία, δεν υπάρχουν ουρές, δεν υπάρχουν πια λίστες αναμονής μηνών και χρόνων για μια διαγνωστική εξέταση: ακυρώθηκαν οι επισκέψεις και οι εξετάσεις. Θα τις κάνουμε όταν περάσει η επιδημία. Πόσοι άνθρωποι θα αρρωστήσουν και θα πεθάνουν από διαγνώσιμους και θεραπεύσιμους όγκους, η υγεία πόσων ανθρώπων θα χειροτερεύσει, διότι έθεσαν σε καραντίνα ότι απέμεινε από τη δημόσια υγεία; Εν τω μεταξύ, οι κλινικές και οι ιδιωτικές κλινικές διαφημίζονται και πολλαπλασιάζουν τα ταμεία τους, καθώς οι πλούσιοι ποτέ δεν θα μείνουν χωρίς θεραπεία.

Π' αυτό η κυβέρνηση μας θέλει στα μπαλκόνια να τραγουδάμε «Είμαστε έτοιμοι για τον θάνατο. Η Ιταλία μας καλεί» (στμ. Στίχοι του εθνικού ύμνου της Ιταλίας). Ως καλοί στρατιώτες, ως κρέατα προς σφαγή, ως αναλώσιμοι, απαιτούν από εμάς σιγή και υποταγή. Έπειτα, όποιος απομείνει θα έχει ανοσία και θα είναι δυνατότερος. Μέχρι την επόμενη πανδημία.

Για αυτό τον λόγο, από τα μπαλκόνια μας, στους τοίχους των πόλεων, στις ουρές στα καταστήματα, λέμε με δυνατή φωνή, παρά τη μάσκα, πως αυτό που βιώνουμε είναι μια **κρατική σφαγή. Πόσοι θάνατοι θα μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί εάν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων είχαν κάνει κάτι για να προστατέψουν την υγεία μας;**

Δεν είναι λάθος εκτίμηση, αλλά μια εγκληματική επιλογή.

Μέσα σε αυτά τα χρόνια, οι ερευνητές που ασχολούνται με μολυσματικές ασθένειες προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο που διατρέχαμε, πως μια σοβαρή πανδημία ήταν πιθανή. Παρέμεναν φωνές βοώντων εν τη ερήμω.

Η λογική του κέρδους δεν επιτρέπει υποχωρήσεις. Όταν όλα τελειώσουν, οι φαρμακευτικές εταιρείες που δεν επενδύουν στην πρόληψη, θα κάνουν δουλειά. Θα βγάλουν χρήματα από τα φάρμακα που ανακαλύπτουν όλοι αυτοί οι ερευνητές που εργάζονται για την κοινότητα και όχι για να πλουτίζουν όσοι είναι ήδη πλούσιοι.

Μας έχουν κάνει να πιστεύουμε πως έχουμε ανοσία στις επιδημίες που πλήττουν τους φτωχούς, εκείνους που δεν έχουν τα μέσα να προστατεύσουν τον εαυτό τους, εκείνους που δεν έχουν καν πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Ο δάγγειος πυρετός, ο έμπολα, η ελονοσία, η φυματίωση είναι οι ασθένειες των φτωχών, των «οπισθοδρομικών», των «υποανάπτυκτων» πληθυσμών.

Έπειτα, μια μέρα, ο ιός έφτασε μέσω «διακεκριμένης θέσης» και άγγιξε την οικονομική «καρδιά» της Ιταλίας. Και τίποτα πια δεν είναι το ίδιο.

Όχι αμέσως όμως. Τα μίντια, οι ειδικοί και η κυβέρνηση μας έλεγαν πως η ασθένεια σκοτώνει μόνο τους ηλικιωμένους, τους ασθενείς, εκείνους που έχουν υποκείμενα νοσήματα. Τίποτα καινούργιο. Είναι ένα φυσιολογικό δεδομένο: δεν χρειάζεσαι πτυχίο ιατρικής για να το γνωρίζεις.

Οπότε, οι υπόλοιποι θεώρησαν ότι στην χειρότερη περίπτωση θα περάσουν μια ακόμα γρίπη. Αυτή η εγκληματική πληροφορία γέμισε τις πλατείες, τα μπαρ και τα πάρτυ. Δεν είναι αυτός ο λόγος που απέτυχε η ατομική ευθύνη, η οποία περνά μέσα από την ικανότητα να πληροφορείσαι και να κατανοείς, αλλά αφαίρεσε λίγο από το προσωπείο της αγιοσύνης που προσπαθεί να φέρει η κυβέρνηση, για να βγει απαλλαγμένη από τις ευθύνες της για την κρίση. Και ποιος ξέρει; Ίσως ακόμα δυνατότερη.

Μας λένε ότι το σπίτι μας είναι το μόνο ασφαλές μέρος. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Οι εργάτες που πρέπει κάθε μέρα να πάνε στο εργοστάσιο, χωρίς πραγματική προστασία, πέρα από τα λίγα που προσέφερε η Confindustria στα κρατικά συνδικάτα, επιστρέφουν σπίτι κάθε μέρα. Εκεί βρίσκονται ηλικιωμένοι συγγενείς, παιδιά, αδύναμοι άνθρωποι.

Μόνο ένα μικρό μέρος εκείνων που πηγαίνουν για ψώνια ή για να πάρουν λίγο αέρα έχουν μέσα προστασίας: μάσκες, γάντια, απολυμαντικά δεν είναι διαθέσιμα ούτε στα νοσοκομεία.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προστασία δεν είναι απαραίτητη αν είσαι υγιής: αυτό είναι ψέμα. Όσα μας λένε σχετικά με την εξάπλωση του ιού διαψεύδονται ξεκάθαρα. **Η αλήθεια είναι άλλη: δύο μήνες μετά το ξεκίνημα της επιδημίας στην Ιταλία, η κυβέρνηση δεν προμηθεύτηκε και δεν διένειμε τα απαραίτητα μέσα προστασίας για να ανακοπεί η μετάδοση του ιού.**

Κοστίζουν πολλά. Στο Πεδεμόντιο, οι γιατροί μιλούσαν τηλεφωνικά σε ανθρώπους με πυρετό, βήχα, πονόλαιμο, παροτρύνοντας τους να πάρουν αντιπυρετικά και να μείνουν σπίτι για πέντε μέρες. Εάν χειροτερεύσουν έπειτα να πάνε στο νοσοκομείο. Κανείς δεν πήγε να κάνει την εξέταση. Εκείνοι που ζουν με αυτούς τους ασθενείς βρίσκονται παγιδευμένοι: δεν μπορούν να εγκαταλείψουν μόνους τους εκείνους που υποφέρουν και χρειάζονται βοήθεια, ρισκάροντας να μολυνθούν εάν η αναπνευστική ασθένεια ήταν λόγω του κορονοιού. Πόσοι μολύνθηκαν χωρίς να το γνωρίζουν και έπειτα μετέδωσαν την ασθένεια σε άλλους, βγαίνοντας δίχως προστατευτικά μέσα;

Ο αποκλεισμός στο σπίτι δεν θα μας σώσει από την επιδημία. Μπορεί να συμβάλλει στην επιβράδυνση της μετάδοσης του ιού, δεν θα τον σταματήσει.

Η επιδημία μετατρέπεται σε ευκαιρία για να επιβληθούν εργασιακές συνθήκες, οι οποίες επιτρέπουν σε εταιρείες να ξοδεύουν λιγότερα και να κερδίσουν περισσότερα. Τα διατάγματα του Κόντε προώθησαν την «έξυπνη εργασία» όπου ήταν εφικτή. Οι εταιρείες τα εκμεταλλεύονται για να την επιβάλλουν στους εργαζόμενους. Μένεις σπίτι και δουλεύεις διαδικτυακά. Η τηλεργασία θεσπίστηκε από νόμο του 2017 που παρέχει στις εταιρείες το δικαίωμα να την προτείνουν αλλά όχι να την επιβάλουν. Θα έπρεπε, επομένως, να εφαρμοστεί στο πλαίσιο μιας συμφωνίας που θα έδινε στους εργαζόμενους εχέγγυα για τις ώρες εργασίας, τον έλεγχό της, το δικαίωμα κάλυψης του κόστους σύνδεσης, κάλυψη σε περίπτωση ατυχήματος. Σήμερα, έπειτα από το διάταγμα αντιμετώπισης της επιδημίας του Covid-19, που ψηφίστηκε από την κυβέρνηση Κόντε, οι εταιρείες μπορούν να επιβάλλουν την έξυπνη εργασία χωρίς συμφωνία ή διασφαλίσεις για τους εργαζόμενους. **Η επιδημία επομένως μετατρέπεται σε ευκαιρία για την επιβολή νέων μορφών εκμετάλλευσης δίχως να προβληθεί αντίσταση.**

Για τους σταθερά εργαζόμενους επιφυλάσσονται το ταμείο επανένταξης και τα επικουρικά ταμεία, για τους επισφαλώς εργαζόμενους, τους ελεύθερους επαγγελματίες και τους αυτοαπασχολούμενους δεν υπάρχει καμία κάλυψη, πέρα από λίγα ψίχουλα. Εκείνοι που είναι άνεργοι δεν έχουν κανένα εισόδημα.

Εκείνοι που τολμούν να ασκήσουν κριτική, εκείνοι που τολμούν να λένε

ενοχλητικές αλήθειες, δέχονται απειλές, καταστέλλονται, φιμώνονται.

Κανένα καθεστωτικό μέσο δεν έλαβε υπόψιν του τις καταγγελίες των δικηγόρων του συλλόγου των νοσηλευτών, ενός θεσμού που δεν έχει τίποτα το ανατρεπτικό. **Οι νοσηλευτές και οι νοσηλεύτριες περιγράφονται ως ήρωες, εφόσον αρρωστήσουν και πεθάνουν σιωπηλά, δίχως να πουν τι συμβαίνει στα νοσοκομεία. Οι νοσοκόμες που λένε την αλήθεια απειλούνται με απολύσεις.** Όσοι μολύνονται δεν αναγνωρίζονται ως εργατικά ατυχήματα, διότι το νοσοκομείο δεν είναι υποχρεωμένο να πληρώσει αποζημιώσεις σε εκείνους που εργάζονται κάθε μέρα δίχως προστασία ή με ελλιπή προστατευτικά μέσα.

Η αυτονομία των γυναικών δέχεται επίθεση από τον κυβερνητικό τρόπο διαχείρισης της επιδημίας.

Η φροντίδα των παιδιών τα οποία μένουν σπίτι διότι είναι κλειστά τα σχολεία, των ηλικιωμένων που βρίσκονται σε κίνδυνο, όσων έχουν αναπηρίες πέφτει στους ώμους των γυναικών, που είναι ήδη βαριά επιβαρυμένες λόγω της εργασιακής επισφάλειας.

Εν τω μεταξύ, σιωπηλά, οι κατοικίες μετατρέπονται σε χώρους καταναγκασμού, όπου οι γυναικοκτονίες πολλαπλασιάζονται.

Μέσα σε αυτή την εκκωφαντική σιωπή των πολλών, **15 κρατούμενοι πέθαναν κατά τη διάρκεια εξέγερσης στις φυλακές**. Τίποτα δεν διέρρευσε σχετικά με τον θάνατό τους, πέρα από τις αστυνομικές ανακοινώσεις. Κάποιοι, που βρίσκονται ήδη σε σοβαρή κατάσταση, δεν μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο αλλά φορτώθηκαν και μεταφέρθηκαν να πεθάνουν σε φυλακές εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. **Μια σφαγή, μια κρατική σφαγή**.

Οι υπόλοιποι μετακινήθηκαν αλλού. **Οι φυλακές είναι ασφυκτικά γεμάτες, δεν εγγυώνται την υγεία και την αξιοπρέπεια των κρατούμενων ακόμα και σε «κανονικές» συνθήκες, εάν θεωρηθεί κανονικό να κλειδώνεις ανθρώπους πίσω από κάγκελα.** Για να τους προστατεύσει, η κυβέρνηση δεν βρήκε τίποτα καλύτερο να κάνει από το να αναστείλουν τις συνομιλίες με τους συγγενείς, ενώ οι φύλακες μπορούν να πηγαινοέρχονται κάθε μέρα. Η εξέγερση των κρατούμενων ξέσπασε μπροστά στο πραγματικό ρίσκο της επέκτασης της μόλυνσης σε μέρη που ο υπερπληθυσμός είναι ο κανόνας. Όσοι υποστήριξαν τον αγώνα των κρατουμένων στοχοποιήθηκαν και κατηγορήθηκαν. Η καταπίεση, που λειτουργεί υποστηρικτικά στα περιοριστικά μέτρα των διαταγμάτων της κυβέρνησης, ήταν ιδιαίτερα σκληρή. Στο Τορίνο παρεμπόδισαν ακόμα και μια απλή συγκέντρωση συγγενών και αλληλέγγυων στην είσοδο της φυλακής, παρέταξαν τις δυνάμεις ασφαλείας σε κάθε σημείο πρόσβασης στους γειτονικούς δρόμους γύρω από την φυλακή Vallette.

Οι εργαζόμενοι που προχώρησαν **σε αυθόρμητες απεργίες** ενάντια στον κίνδυνο της μόλυνσης, με τη σειρά τους κατηγορήθηκαν ότι παραβίασαν τα κυβερνητικά διατάγματα, γιατί διαδήλωσαν στο δρόμο για την υγεία τους.

Τίποτα δεν θα πρέπει να σταματήσει την παραγωγή, ακόμα και αν αφορά την παραγωγή που θα μπορούσε να διακοπεί δίχως καμία συνέπεια για τη ζωή όλων μας. **Η λογική του κέρδους, της παραγωγής έρχεται πρώτη από όλα.**

Η κυβέρνηση φοβάται ότι, μετά την εξέγερση στις φυλακές, θα ξεσπάσουν και άλλα μέτωπα του κοινωνικού αγώνα.

Επομένως, ο αμείλικτος αστυνομικός έλεγχος, **η κινητοποίηση του στρατού**, στον οποίο για πρώτη φορά ανατίθενται λειτουργίες δημοσίου ελέγχου, δεν είναι αποκλειστικά για την υποστήριξη των αστυνομικών δυνάμεων. Ο στρατιωτικός μετατρέπεται σε αστυνομικό: η διαδικασία ώσμωσης που ξεκίνησε πριν κάποιες δεκαετίες φτάνει στο τέλος. Ο πόλεμος δεν σταματά. **Στρατιωτικές επιχειρήσεις, ασκήσεις, πεδία βολής βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη. Είναι ο πόλεμος εναντίον των φτωχών στον καιρό του Covid 19.**

Η κυβέρνηση απαγόρευσε κάθε μορφή δημόσιων διαδηλώσεων και πολιτικών συναντήσεων.

Το να διακινδυνεύεις τη ζωή σου για το αφεντικό σου ανάγεται σε κοινωνικό καθήκον, ενώ οι πολιτιστικές και πολιτικές δράσεις θεωρούνται εγκληματικές δραστηριότητες.

Πρόκειται για μια προσπάθεια, όχι τόσο προκαλυμμένη, να απαγορευτεί κάθε μορφή αντιπαράθεσης, συζήτησης, αγώνα, δημιουργίας δικτύων αλληλεγγύης που θα υποστήριζαν πραγματικά όσους βρίσκονται σε πιο δύσκολη θέση.

Η δημοκρατία έχει πήλινα πόδια. Η δημοκρατική αυταπάτη έχει λιώσει όπως το χιόνι στον ήλιο μπροστά στην επιδημία. Τα μέτρα από καθ'έδρας του πρωθυπουργού γίνονται αποδεκτά με ενθουσιασμό: καμία συζήτηση, καμία έγκριση από τον ναό της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, αλλά ένα απλό διάταγμα. Όποιος δεν το σέβεται είναι δολοφόνος, εγκληματίας και δεν αξίζει έλεος.

Με αυτόν τον τρόπο, **οι πραγματικοί ένοχοι, εκείνοι που περικόπτουν τις δαπάνες για την υγεία και μεγεθύνουν τις στρατιωτικές δαπάνες, εκείνοι που δεν διασφαλίζουν μάσκες ούτε για τους νοσηλευτές, εκείνοι που στρατιωτικοποιούν τα πάντα αλλά δεν προμηθεύουν υλικά γιατί «κοστίζουν 100 ευρώ» υπογράφουν την απαλλαγή με την έγκριση των κρατούμενων του τρόμου.**

Ο φόβος είναι ανθρώπινος. Δεν θα πρέπει να ντρεπόμαστε για αυτό, αλλά δεν θα πρέπει επίσης να επιτρέψουμε στους πολιτικούς επιχειρηματίες του φόβου να χρησιμοποιήσουν για να αποκτήσουν την συναίνεση στις εγκληματικές πολιτικές.

Παλέψαμε να εμποδίσουμε το κλείσιμο των μικρών νοσοκομείων, που θα εξαφάνιζαν πολύτιμες δομές υγείας για όλους. Ήμασταν στις πλατείες δίπλα στους εργαζόμενους τεσσάρων νοσοκομείων και σε πολλές άλλες γωνιές της περιφέρειάς μας.

Τον Νοέμβριο βρισκόμασταν στους δρόμους ενάντια στην έκθεση της αεροδιαστημικής πολεμικής βιομηχανίας. Παλεύουμε κάθε μέρα ενάντια στον μιλιταρισμό και τις πολεμικές δαπάνες. Είμαστε στον δρόμο του αγώνα NoTav, καθώς 1000 ώρες εντατικής θεραπείας πληρώνονται με ένα μέτρο του Tav.

Σήμερα βρισκόμαστε στο πλευρό όσων δεν θέλουν να πεθάνουν στη φυλακή, των εργαζόμενων που κατηγορούνται διότι διαμαρτύρονται ενάντια στην έλλειψη προστασίας απέναντι στην εξάπλωση του ιού, των νοσηλευτών που εργάζονται δίχως προστασία και διακινδυνεύουν τη δουλειά τους λέγοντας τι συμβαίνει στα νοσοκομεία.

Σήμερα, ένα μεγάλο μέρος των κινημάτων πολιτικής και κοινωνικής αντίστασης παραμένουν σιωπηλά, αδύναμα να αντιδράσουν, συντετριμμένα κάτω από την κοινωνική πίεση, η οποία εγκληματοποιεί εκείνους που δεν δέχονται ασυζητητί την κατάσταση του αυξανόμενου κινδύνου που προκλήθηκε από τις κυβερνητικές επιλογές του παρελθόντος και του παρόντος.

Ο περιορισμός των ταξιδιών και των επαφών είναι εύλογος, αλλά ακόμα πιο εύλογο είναι να παλέψεις για να μπορείς να το κάνεις με ασφάλεια. Πρέπει να βρούμε τους τρόπους και τους τόπους για να παλέψουμε την βία εκείνων που μας φυλακίζουν, επειδή δεν γνωρίζουν και δεν θέλουν να μας προστατέψουν.

Ως αναρχικοί, γνωρίζουμε πως η ελευθερία, η αλληλεγγύη, η ισότητα μέσα από την διαφορετικότητά μας κατακτιέται μέσα από τον αγώνα, δεν ανατίθεται σε κανένα, ακόμα λιγότερο στην κυβέρνηση, των οποίων η μόνη ηθική είναι η διατήρηση των θέσεων εξουσίας.

Όχι. Δεν είμαστε «έτοιμοι να πεθάνουμε». Δεν θέλουμε να πεθάνουμε και δεν θέλουμε κανείς να αρρωστήσει και να πεθάνει. Δεν θα καταταγούμε στις στρατιές που προορίζονται για σιωπηλή σφαγή. Είμαστε αποστάτες, εξεγερμένοι, παρτιζάνοι. Απαιτούμε το άδειασμα των φυλακών, απαιτούμε στέγη για όσους δεν έχουν, απαιτούμε να διακοπούν οι πολεμικές δαπάνες, να εγγυηθούν σε όλους κλινικές εξετάσεις και να παράσχουν σε όλους μέσα προστασίας από την επιδημία.

Δεν θέλουμε να επιβιώσουν μόνο οι δυνατότεροι, θέλουμε ακόμα και εκείνους που έχουν ζήσει για μεγάλο διάστημα να συνεχίσουν.

Θέλουμε εκείνους που είναι ασθενείς να έχουν κάποιον που να τους αγαπά και να τους φροντίζει: με μερικά F-35 μαχητικά-βομβαρδιστικά μπορούμε να έχουμε προστατευτικές στολές και όλα τα απαραίτητα μέσα ώστε κανείς να μην πεθάνει μόνος πιά.

Θα πάνε όλα καλά; Θα τα καταφέρουμε; Εξαρτάται από τον καθένα από εμάς.

Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της Αναρχικής Ομοσπονδίας του Τορίνο (Federazione Anarchica Torinese – FAI)
Συνέλευση της 15ης Μάρτη 2020

Υ.Γ. Αφιερώνουμε το κείμενό μας στη μνήμη του Ennio Carbone, ενός αναρχικού, ενός γιατρού που αφιέρωσε τη ζωή του στην επιστημονική έρευνα, προσπαθώντας να την απομακρύνει από τα άγρια χέρια της βιομηχανίας η οποία χρηματοδοτεί μόνο αυτό που θέλει.

Σε ανυποψίαστους χρόνους, μας είπε για τον κίνδυνο μιας πανδημίας όπως αυτή που βιώνουμε σήμερα.

Η φωνή του και η εμπειρία του λείπουν στις δύσκολες αυτές ημέρες.

Η αλληλεγγύη δεν θα μπει σε καραντίνα

Άρθρο του συντρόφου Dario Antonelli που δημοσιεύτηκε στην Umanità Nova, εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας

Τις τελευταίες εβδομάδες πολλοί από εμάς αναρωτιόμαστε πώς να συνεχίσουμε την πολιτική και συνδικαλιστική μας δραστηριότητα. Έχουμε ήδη βρεθεί στη θέση να παίρνουμε δύσκολες αποφάσεις, να ακυρώνουμε πρωτοβουλίες, διαδηλώσεις, απεργίες, συγκεντρώσεις, συνελεύσεις και δημόσιες συναντήσεις, ακόμη και υπό την απειλή της πιθανής απαγόρευσης από τις αρχές. Αυτό που συμβαίνει μπορεί να έχει σημαντικό αντίκτυπο στην πραγματικότητα που ζούμε. Παράλληλα με τους πραγματικούς κινδύνους για την υγεία, η συνεχιζόμενη συνθήκη έκτακτης ανάγκης γύρω από το ζήτημα του κορωνοϊού εγείρει πολύ σημαντικά ερωτήματα από πολιτική άποψη.

Από τα πρώτα νέα σχετικά με την εξάπλωση του ιού στην Κίνα, οι κύριοι εκπρόσωποι των κομμάτων που βρίσκονται στο ιταλικό κοινοβούλιο, εκμεταλλεύτηκαν την επείγουσα κατάσταση, εργαλειοποιώντας την. Αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο. Ονομάζεται «καθεστώς έκτακτης ανάγκης» και είναι η συμπύκνωση της πολιτικής αντιπαράθεσης γύρω από επείγοντα θέματα που κυριαρχούν στις εφημερίδες και δημιουργούν τα πιο δημοφιλή hashtags, με εντυπώσεις, με βίαιη γλώσσα που προτείνει ολοκληρωτικές και απίθανες λύσεις. Ο δημόσιος διάλογος κινείται από την μια συνθήκη έκτακτης ανάγκης στην άλλη, καθώς υπάρχει εκείνη του σεισμού και εκείνη της ασφάλειας, υπάρχει η έκτακτη ανάγκη λόγω του παγετού και εκείνη των σκουπιδιών, η έκτακτη ανάγκη της λακκούβας στο δρόμο και τελικά εκείνη του κορωνοϊού. Μερικές φορές πρόκειται για πραγματικά προβλήματα, άλλες για κατασκευασμένα, αλλά αυτό δεν έχει σημασία επειδή οι πολιτικοί σίγουρα δεν θέλουν να λύσουν πραγματικά τα προβλήματα των ανθρώπων. Αντιθέτως, θέλουν να δημιουργήσουν φλέγοντα θέματα για να νικήσουν τους αντιπάλους τους και να εξασφαλίζουν την κοινωνική συναίνεση. Αλλά προσέξτε, δεν είναι θέμα τεχνάσματος, ανικανότητας ή άγνοιας, είναι ένας αγώνας για εξουσία.

Κι αυτό γιατί η επικοινωνία είναι συχνά απλά ένα πεδίο μάχης και η κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ειδικά όταν δεν λέγεται απλώς αλλά αναγνωρίζεται και επίσημα από το νόμο, όπως στην περίπτωση των πλημμυρών, των σεισμών, των καταστροφών και των υγειονομικών κρίσεων, δημιουργεί μεγάλες «ευκαιρίες». Με έκτακτες επιτροπές, προμήθειες, διαβουλεύσεις, χρηματοδότηση, εξορθολογισμό διαδικασιών, φορολογικά μέτρα, μπόνους, «μαξιλάρια» κοινωνικής ασφάλισης, δημιουργούνται πολύ ελκυστικές θέσεις εξουσίας σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Κάθε κατάσταση έκτακτης ανάγκης απαιτεί μεγαλύτερη συγκέντρωση εξουσίας και για το λόγο αυτό συνοδεύεται από εντατικοποίηση του αγώνα για την εξουσία και τον επιμερισμό της.

Μόλις τις τελευταίες εβδομάδες υπήρξε μια σκληρή αντιπαράθεση μεταξύ της κεντρικής κυβέρνησης και των περιφερειών που ελέγχονται από την κεντροδεξιά, οι οποίες είχαν εφαρμόσει αμέσως δραστικά μέτρα. Μια σύγκρουση εντός των θεσμικών οργάνων του κράτους σχετικά με τη δικαιοδοσία, τις αρχές και την επιβολή μέτρων, η οποία άγγιξε και πτυχές του συντάγματος. Στις 24 Φεβρουαρίου, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου των Υπουργών Giuseppe Conte – ο πρωθυπουργός –έφτασε στο σημείο να δηλώσει ότι ήταν διατεθειμένος να αφαιρέσει τις αρμοδιότητες των περιφερειών στον τομέα της υγείας, κάτι που ήταν δυνατό μόνο σε έκτακτες περιπτώσεις βάσει του άρθρου 120 του Συντάγματος. Την επόμενη μέρα, οι εντάσεις είχαν κορυφωθεί στην «αίθουσα ελέγχου» μεταξύ κυβέρνησης και περιφερειών. Σε αυτό το πλαίσιο, ενώ οι εφημερίδες μιλούσαν για πιθανή κυβέρνηση εθνικής ενότητας από τους Salvini και Renzi (δεξιό κόμμα της Lega και πρώην μέλη του κεντροαριστερού Δημοκρατικού Κόμματος), ο ίδιος ο Salvini πήγε στις 27 Φεβρουαρίου για να συναντηθεί με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Mattarella και να ζητήσει την παρέμβασή του. Ήδη την επομένη, ο Renzi αρνήθηκε αυτή την προοπτική. Προφανώς, κάποια πολιτική συμφωνία είχε επιτευχθεί για την αντιμετώπιση αυτής της πρώτης φάσης. Αυτό το μικρό θέατρο, με τις βομβιστικές δηλώσεις, τα δρακόντεια μέτρα, τις εκκλήσεις για ενότητα, φαίνεται να καθοδηγείται περισσότερο από πολιτικές επιδιώξεις παρά να υπαγορεύεται από τις ανάγκες της υγείας.

Από την επόμενη εβδομάδα, στις 4 Μαρτίου, σημειώθηκε ουσιαστική αύξηση του αριθμού των κρουσμάτων και η μετάδοση του ιού εξαπλώθηκε και εκτός των περιφερειών της βόρειας Ιταλίας. Ο Conte άρχισε να εκδίδει μια σειρά διαταγμάτων τα οποία, μέσα σε λίγες μέρες, έθεσαν αυστηρούς περιορισμούς, προφανώς επηρεάζοντας την ελευθερία της διαδήλωσης και του συνέρχεσθαι. Με διάταγμα του πρόεδρου του υπουργικού συμβουλίου της 4ης Μαρτίου 2020 προβλέπεται η αναστολή της λειτουργίας των σχολείων, των πανεπιστημίων και κάθε άλλης διδακτικής δραστηριότητας και περιοριστικά μέτρα που ισχύουν για ολόκληρο το εθνικό έδαφος μέχρι τις 3 Απριλίου. Το διάταγμα αυτό αναστέλλει επίσης «διαδηλώσεις, εκδηλώσεις και παραστάσεις κάθε είδους, συμπεριλαμβανομένων των κινηματογραφικών και θεατρικών, που διεξάγονται σε οποιοδήποτε μέρος, τόσο δημόσιο όσο και ιδιωτικό, οι οποίες συνεπάγονται τη συγκέντρωση ανθρώπωνμε τέτοιο τρόπο ώστε να μην τηρείται ο σεβασμός της διαπροσωπικής απόστασης ασφάλειας του ενός μέτρου κατ'ελάχιστον».

Η διάταξη αυτή ακολουθεί δύο ανακοινώσεις της Επιτροπής Εγγυήσεων Απεργίας (κρατικής αρχής που ελέγχει την εφαρμογή των απεργιακών νόμων), οι οποίες αναστέλλουν εκ των πραγμάτων το δικαίωμα απεργίας εξαιτίας της κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Η πρώτη ανακοίνωση της 24ης Φεβρουαρίου είναι μια γενική πρόσκληση για την αναστολή των απεργιών από τις 25 Φεβρουαρίου έως τις 31 Μαρτίου, που προκάλεσε την οργή για την αναστολή των αναμενόμενων σχολικών απεργιών της 6ης Μαρτίου. Η δεύτερη, στις 28 Φεβρουαρίου, ζήτησε ρητά να ανασταλούν οι γενικές απεργίες που συγκλήθηκαν για τις 9 Μαρτίου σχετικά με τις παγκόσμιες ημέρες του φεμινιστικού αγώνα στις 8 και 9 Μαρτίου. Αυτό ήταν στην πραγματικότητα μια στοχευμένη απαγόρευση της απεργίας για τις 9 Μαρτίου, η οποία ανάγκασε τα περισσότερα συνδικάτα να αποσύρουν το κάλεσμά τους, εκτός από το Slai Cobas (στμ. ιταλικά συνδικάτα βάσης) τα οποία διατήρησαν την απεργία με κίνδυνο να επιβληθούν μεγάλες ποινές στο συνδικάτο και τους απεργούς.

Τη νύχτα της 7ης προς 8η Μαρτίου, εκδίδεται με άμεση ισχύ ένα νέο Προεδρικό Διάταγμα της 8ης Μαρτίου 2020 που προβλέπει πολύ αυστηρά μέτρα. Το άρθρο 1 επεκτείνει τη λεγόμενη «Κόκκινη Ζώνη», η οποία προβλέπει επίσης την απαγόρευση εισόδου-εξόδου και μετακίνησης -εκτός από έκτακτες καταστάσεις και προφανώς για εργασία- στο έδαφος ολόκληρης της περιφέρειας της Λομβαρδίας και σε 14 επαρχίες του Piemonte, της Emilia Romagna, του Veneto και του Marche. Το άρθρο 2 αυξάνει τα περιοριστικά μέτρα στην εθνική επικράτεια, απαγορεύοντας εντελώς τις διαδηλώσεις: «Αναστέλλονται οι διαδηλώσεις, εκδηλώσεις και παραστάσεις οποιουδήποτε είδους, συμπεριλαμβανομένου του κινηματογράφου και του θεάτρου, σε οποιοδήποτε μέρος, δημόσιο και ιδιωτικό».

Τέλος, μεταξύ 9 και 10 Μαρτίου, εκδόθηκε ένα νέο διάταγμα, το πρωτόκολλο της 9ης Μαρτίου, το οποίο επέκτεινε σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια, συμπεριλαμβανομένων των νησιών, όλους τους περιορισμούς, συμπεριλαμβανομένων των περιορισμών στις μετακινήσεις και την έξοδο από τα σπίτια, επιτρέποντας την για λόγους εργασίας, καθώς και έκτακτες περιστάσεις για την υγεία ή άλλη αναγκαιότητα. Επιπλέον, «όλες οι μορφές συνάθροισης ατόμων σε δημόσιο χώρο ή ανοικτές στο κοινό απαγορεύονται σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια».

[Το νέο διάταγμα που εκδόθηκε στις 11 Μαρτίου προέβλεπε το κλείσιμο πολλών τύπων καταστημάτων και δραστηριοτήτων, όπως εστιατόρια, καφετέριες, μπαρ. Το διάταγμα προβλέπει ότι όλοι οι εργοδότες πρέπει να διασφαλίζουν τους εργαζόμενους μεμέσα υγειονομικής προστασίαςκαι να οργανώνουν το χώρο εργασίας για την αποφυγή μόλυνσης, αλλά αυτό δεν τηρείται στις περισσότερες περιπτώσεις].

Ενώ με το διάταγμα της 4ης Μαρτίου ήμασταν κυριολεκτικά ένα μέτρο μακριά από την αναστολή της ελευθερίας του συνέρχεσθαι και της διαδήλωσης, θέτοντας στη τη διακριτική ευχέρεια των αρχών να απαγορεύουν όλες τις σχετικές πρωτοβουλίες, με αυτό της 9ης Μαρτίου φτάσαμε στην πλήρη απαγόρευση όλων των μορφών συνάθροισης μέχρι τις 3 Απριλίου. Η διφορούμενη διατύπωση («συγκέντρωση» αντί «διαδήλωσης») του διατάγματος αφήνει αρκετή εξουσία ερμηνείας στις αρχές που είναι επιφορτισμένες με την τήρηση της δημόσιας τάξης. Επιπλέον, μετά από δεκαετίες αντι-απεργιακών μέτρων, έχουμε φτάσει στην οριστική αναστολή του δικαιώματος στην απεργία. Αυτά τα διατάγματα είχαν αμέσως καταστροφικές συνέπειες, ήδη από το πρώτο στις 4 Μαρτίου, λίγες μέρες πριν από τις διαδηλώσεις για τις 8 Μαρτίου που οργανώθηκαν σε πολλές πόλεις από τους τοπικούς σχηματισμούς της NonUnaDiMeno (μτφ Ούτε μία λιγότερη) και άλλες φεμινιστικές ομάδες δημιούργησανμεγάλη σύγχυση. Σε πολλές πόλεις, σε μια κατάσταση που ήδη χαρακτηριζόταν από τονφόβο που τροφοδοτούνταν από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης γύρω από την έκρηξη του κορωνοϊού και από πραγματικούς φόβους για τους υγειονομικούς κινδύνους, η συμμετοχή στις εκδηλώσεις κατέστη ιδιαίτερα δύσκολη, ενώ το κυβερνητικό μέτρο οδήγησε τις τοπικές συνελεύσεις να ακυρώσουν πολλές διαδηλώσεις στους δρόμους. Ωστόσο, σε πολλά μέρη, ακόμη και αν δεν ήταν δυνατόν να κρατηθούν οι διαδηλώσεις οργανώθηκαν κάποιεςσυγκεντρώσεις και εκδηλώσεις στις πλατείες, ώστε με κάποιο τρόπο να υπάρξει αντίστασηστα μέτρα και τον φόβο.

Οι κανόνες αυτοί θα μπορούσαν ήδη να αλλάξουν τις επόμενες ώρες, να ενισχυθούν περαιτέρω ή να συνοδευτούν από νέα μέτρα, η κατάσταση εξακολουθεί να είναι αρκετά συγκεχυμένη, ωστόσο μέχρι στιγμής, ως τις 3 Απριλίου, απαγορεύονται αυθαίρετα όλες οι μορφές διαδηλώσεων και συναντήσεων, με τη δικαιολόγηση της δημόσιας υγείας και όλες οι κινήσεις, ακόμα και οι ατομικές που θεωρούνται περιττές, τιμωρούνται. Τί θα συμβεί σε πολλούς εδαφικοποιημένους αγώνες, στις εργασιακές αντιπαραθέσεις, στις τοπικές διαμαρτυρίες, στις πιο ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις, εάν τα μέτρα αυτά είχαν ήδη τόσο ισχυρή επίδραση στις διαδηλώσεις της 8ης Μαρτίου, σε μια μέρα κινητοποίησης σε διεθνές επίπεδο που τα τελευταία χρόνια έχει κερδίσει τη νομιμοποίηση της; Πώς είναι δυνατόν σε ένα τέτοιο πλαίσιο εκείνοι που πρέπει να συνεχίσουν να εργάζονται, εκείνοι που είναι έγκλειστοι στις φυλακές, εκείνοι που χρειάζονται ιατρική περίθαλψη για άλλους λόγους, εκείνοι που είναι άστεγοι ή δεν έχουν πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας, εκείνοι που ζουν σε ανθυγιεινές και επισφαλείς κατοικίες, εκείνοι που υποφέρουν από την αλαζονεία και τον εκβιασμό

των κερδοσκόπων να οργανωθούν, να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, να αποκτήσουν αξιοπρεπείς συνθήκες, να δημιουργήσουν μορφές αλληλεγγύης; Βρισκόμαστε σε μια συνθήκη όπου η κατάσταση έκτακτης ανάγκης δίνει στην κυβέρνηση περισσότερη εξουσία, στην οποία ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας απαιτεί «πειθαρχία» και «ευθύνη», στην οποία οι διαδηλώσεις και οι συγκεντρώσεις μπορούν να απαγορευθούν σχεδόν αυθαίρετα, όπου το δικαίωμα στην απεργία διακόπτεται. Αυτή είναι μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση.

Απλά σκεφτείτε τη στρατιωτική προσέγγιση που έχει επιλεγεί για την αντιμετώπιση της κατάστασης στις φυλακές.Οι εξεγέρσεις που έχουν ξεσπάσει σε 27 φυλακές σε όλη την Ιταλία καθιστούν σαφές ότι ένα μέρος του πληθυσμού της χώρας αυτής, σχεδόν 61.000 άνθρωποι ζουνσε συνθήκες υπερπληθυσμού και υγειονομικής καταστροφής. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ζητούν μόνο ένα πράγμα σε αυτή την κατάσταση, την ελευθερία, μέσω χάριτος ή αμνηστίας. Προς το παρόν, το κράτος έχει απαντήσει με τις ομάδες καταστολής, τις διαβόητες GOMs[ειδικές κατασταλτικές ομάδες της αστυνομίας των φυλακών] και τον στρατό. Προς το παρόν υπάρχουν 11 θάνατοι [τώρα 15] μεταξύ των κρατουμένων σε Modena και Rieti, για λόγους που πρέπει να εξακριβωθούν, αλλά για τους οποίους είναι εμφανής η ευθύνη του κράτους και των μηχανισμών του. Εκτός των φυλακών υπήρχαν επίσης συγγενείς των φυλακισμένων και ομάδες αλληλεγγύης που περικυκλώθηκαν από την αστυνομία. Αυτή η απλή παρουσία έξω από τις φυλακές, μπορεί να θεωρηθεί παράνομη εξαιτίας των διαταγμάτων έκτακτης ανάγκης.

Πρέπει να σημειωθεί ότι από τις πρώτες εβδομάδες της έκτακτης ανάγκης έχει γίνει λόγος για ύφεση, για οικονομική κρίση. Στην πραγματικότητα, πολλοί κλάδοι παραγωγής στην Ιταλία και σε όλο τον κόσμο επηρεάζονται από τις συνέπειες της έκτακτης ανάγκης από τον κορωνοϊό και τώρα ορισμένοι τοπικοί διοικητικοί υπάλληλοι προτείνουν προσωρινή παύση των παραγωγικών δραστηριοτήτων. Αλλά γνωρίζουμε πολύ καλά ποιο είναι το αποτέλεσμα της ύφεσης για εκατομμύρια εργαζομένους. Έχουν ήδη ξεκινήσει απολύσεις, δεν θα ανανεωθούν πολλές συμβάσεις εργασίας για επισφαλείς εργαζόμενους, όσοι εργάζονται σε σύμβαση έργου ή σε καθεστώς μαύρης εργασίας δεν λαμβάνουν μισθό, απαιτούνται θυσίες, επιβάλλονται άδειες στην καλύτερη των περιπτώσεων με διατήρηση κάποιων παροχών αλλά χωρίς να καταβάλλεται ο πλήρης μισθός. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχουν και όλοι εκείνοι που είναι πραγματικά ευχαριστημένοι με αυτήν την κατάσταση και θα ήθελαν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για μεγαλύτερη παρέμβαση στις εργασιακές σχέσεις, με «πειράματα» που αποσκοπούν στον περιορισμό των δικαιωμάτων και της ελευθερίας όσων εργάζονται. Σε άρθρο που δημοσίευσε η εφημερίδα Repubblica στις 24 Φεβρουαρίου, ο κ. Mariano Corso, επικεφαλής του Παρατηρητηρίου για την Έξυπνη Εργασία στο Πολυτεχνείοτου Milano, λέει: «Εκτός από τον κορωνοϊό, πρέπει επίσης να εξαλείψουμε τον ιό της ανικανότητάς μας να εργαστούμε αποτελεσματικά, ξεπερνώντας τη σκέψη ότι μόνο η παρουσία στο γραφείο μπορεί να εγγυηθεί αποτελέσματα». Ως εκ τούτου, ενώ οι απεργίες και οι διαδηλώσεις αναστέλλονται, οι απολύσεις και η εκμετάλλευσησίγουρα δεν αναστέλλονται, το ίδιο και οι απαιτήσεις των διευθυντικών στελεχών. Αντίθετα, μπορούν να ισχυριστούν ότι «το Μιλάνο δεν σταματάει» [θέλοντας να πουν ότι η οικονομία δεν μπορεί να σταματήσει] ενώ ζητάνε περισσότερο δημόσιο χρήμα και αφήνουν μερικές χιλιάδες επισφαλείς εργαζόμενους στο σπίτι.

Ακριβώς με την ίδια δικαιολογία της ύφεσης, λιγότερο από δέκα χρόνια πριν, η κυβέρνηση με επικεφαλής τον Monti αποφάσισε μία από τις σκληρότερες περικοπές στη χρηματοδότηση της δημόσιας υγείας τις τελευταίες δεκαετίες και σε 10 χρόνια έχουν αφαιρεθεί 37 δισεκατομμύρια ευρώ από το Εθνικό Σύστημα Υγείας. Υπάρχει πραγματικός κίνδυνος η οικονομική κρίση που συνδέεται με την κατάσταση έκτακτης ανάγκης από κορωνοϊούς να οδηγήσει σε μια νέα εποχή «θυσιών».

Όταν μας ζητούν να κάνουμε ένα βήμα πίσω στο όνομα της συλλογικής ευθύνης, μόνο μας κοροϊδεύουν. Ποιος είναι υπεύθυνος για τηδιάλυση της δημόσιας υγείας, στην οποία εκτός από την εξάλειψη πολλών από τις δομές που είναι αρμόδιες για την πρόληψη, έχει μειωθεί δραστικά ο αριθμός των κλινών στα νοσοκομεία και έχουν οδηγηθεί ακόμη και στο κλείσιμο κλινικές υγείας και νοσοκομεία; Ποιος είναι υπεύθυνος για την εξάπλωση των αναπνευστικών ασθενειών που προκαλούνται από τη σοβαρή ατμοσφαιρική ρύπανση, την επιβλαβή παραγωγή και τις ανθυγιεινές συνθήκες διαβίωσης και εργασίας; Ποιος είναι υπεύθυνος για το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι που θεωρούνται ευάλωτοι στον κορωνοϊό εξακολουθούν να αναγκάζονται να εργαστούν και δεν μπορούν να συνταξιοδοτηθούν;

Είναι οι θεσμοί, τα κόμματα και οι βιομήχανοι που έχουν καταστρέψει τις υπηρεσίες υγείας, που έχουν προκαλέσει αύξηση των χρόνιων αναπνευστικών παθήσεων, που μας υποχρεώνουν στην ανεργία ή μας κρατούν καθηλωμένους στην εργασία ως τα γηρατειά, είναι αυτοί που τώρα μας ζητούν να είμαστε υπεύθυνοι, να κάνουμε κι άλλες θυσίες και να μην διαμαρτυρόμαστε.

Μια άλλη πτυχή αυτής της έκτακτης ανάγκης που πρέπει να εξετάσουμε είναι η πληγή που θα αφήσει στην κοινωνία. Ξαφνικά η Ιταλία βυθίζεται σε ένα κλίμα «πολέμου». Όχι μόνο και όχι τόσο λόγω της στρατιωτικοποίησης των χώρων που βρίσκονται σε καραντίνα, αλλά για τον επικοινωνιακό βομβαρδισμό από τους πολιτικούς και τα μέσα ενημέρωσης που από τις πρώτες μέρες έχουν πολώσει την προσοχή ολόκληρης της επικράτειας. Τα καθημερινά απογευματινά δελτία που παρουσιάζουν τον αριθμό των νεκρών, των νέων κρουσμάτων και όσων έχουν θεραπευτεί σε ημερήσιο επίπεδο έγιναν ρουτίνα, συνοδευόμενα από ειδήσεις σχετικά με κυβερνητικά μέτρα και εκκλήσεις για πειθαρχία, σεβασμό στις συστάσεις υγιεινήςκαι τηλεφωνικούς αριθμούς για την αναφορά πιθανών κρουσμάτων. Ενώ ορισμένες από τις συνέπειες αυτής της περιόδου θα γίνουν ορατές αργότερα, άλλες συνέπειες είναι ήδη εμφανείς. Σε αυτό το πλαίσιο, το κράτος φαίνεται να είναι ο μόνος εγγυητής υπέρ της δημόσιας υγείας, κατά της μόλυνσης, του θανάτου, του χάους. Αυτή η εικόνα τονίζεται ακόμη περισσότερο από εκείνους που προωθούν το κινεζικό μοντέλο ή ακόμα και ανασύρουν τον Χόμπς για να προβάλλουν, αν όχι μια δικτατορία, τότε ένα πανίσχυρο Κράτος ως τη μόνη λύση. Στην πραγματικότητα, το κράτος επέβαλλε τη διάλυση της δημόσιας υγείας και από την ίδια του τη φύση ενδιαφέρεται περισσότερο για την ικανοποίηση των απαιτήσεων των βιομηχάνων και των μεγάλων ιδιοκτητών παρά για την προστασία της υγείας των πολιτών. Επιπλέον, πέρα από το ζήτημα της πραγματικής αποτελεσματικότητας των περιοριστικών μέτρων που αποσκοπούν στον περιορισμό των λοιμώξεων, για τα οποία δεν έχω αρμοδιότητα να σχολιάσω, η αυταρχική προσέγγιση που εφαρμόστηκε με τη λήψη δραστικών μέτρων που εφαρμόζονται τυφλά και χωρίς κριτική, μπορεί να είναι καταστροφική σε περίπτωση σφαλμάτων αξιολόγησης. Ταυτόχρονα, η διαρκώς επαναλαμβανόμενη προτροπή «μείνε σπίτι και άσε εμάς να λύσουμε το πρόβλημα» προκαλεί μια πολύ επικίνδυνη διαδικασία αποβολής της ευθύνης και νηπιοποίησης της κοινωνίας. Το αίσθημα της αδυναμίας και της ανικανότητας επιρροής είναι πολύ υψηλό μπροστά σε αυτή την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και καθιστά αμελητέα τη σημασία των μεμονωμένων και συλλογικών επιλογών και πρωτοβουλιών της βάσης. Τα μέτρα αυτά μπορούν να συμβάλουν στην περαιτέρω αποσύνθεση των κοινωνικών σχέσεων, καταστρέφοντας όλες τις μορφές ατομικής και συλλογικής αυτοάμυνας, καθιστώντας τους ανθρώπους να χάνουν κάθε εμπιστοσύνη στην ικανότητά τους να αντιδράσουν σε κοινωνικό επίπεδο. Η αυταρχικότητα δεν μπορεί να αντικαταστήσει την αλληλεγγύη, την ευαισθητοποίηση, την ατομική συνείδηση, τη συλλογική σύγκρουση, που σε αυτές τις περιπτώσεις μπορούν να αποτελέσουν απαραίτητες μορφές πρόληψης. Απλώς σκεφτείτε το γεγονός ότι μορφές αυτοοργάνωσης που αναδύονται σε πολλές πόλεις μπορούν επίσης να θεωρηθούν παράνομες, όπως μορφές αλληλεγγύης για την παράδοση τροφίμων, για την υποστήριξη σε εκείνους που χάνουν τη δουλειά τους ή δεν λαμβάνουν τους μισθούς τους, ή για άλλες απλές, αλλά σημαντικές, δραστηριότητες της επιβίωσης.

Η ευθύνη που μας επιβάλλεται επί του παρόντος δεν είναι να περιμένουμε με πειθαρχία, να κλειστούμε στον εαυτό μας, για να μπορέσει η κυβέρνηση να επιλύσει τα πάντα, ίσως και πηγαίνοντας ούτως ή άλλως στη δουλειά επειδή η ύφεση καραδοκεί. Η δική μας ευθύνη είναι να διατηρήσουμε ζωντανά και να ενισχύσουμε τα δίκτυα αλληλεγγύης ώστε να αποτελέσουν εργαλεία για όλους τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους σε αυτή τη συνθήκη, σε υγειονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Είναι σημαντικό να συζητήσουμε και να προβληματιστούμε για την κατάσταση, τόσο για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε συλλογικά, συνειδητά και αλληλέγγυα τον κίνδυνο για την υγεία, όσο και για να εμποδίσουμε το κράτος και τα αφεντικά να επωφεληθούν από την κατάσταση έκτακτης ανάγκης φιμώνοντας πραγματικά οποιαδήποτε μορφή αντιπολίτευσης στους δρόμους και κάθε μορφή της συνδικαλιστικής δραστηριότητας στους χώρους εργασίας. Σε εποχές όπως αυτές, είναι σημαντικό διατηρήσουμε την ελευθερία να απεργούμε, να διαδηλώνουμε και να συγκεντρωνόμαστε ενάντια στα κατασταλτικά μέτρα της κυβέρνησης. Επειδή είναι σημαντικό, χωρίς να παραμελούνται οι κίνδυνοι για την υγεία, να διατηρηθούν οι χώροι ελευθερίας και πολιτικής ύπαρξης και να ενισχυθούν τα υπάρχοντα δίκτυα αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Επίσης, για να διασφαλίσουμε ότι, όταν όλα αυτά τελειώσουν, δεν θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε μια χειρότερη πραγματικότητα από τον ίδιο τον ιό.

Dario Antonelli
10 Μάρτη 2020

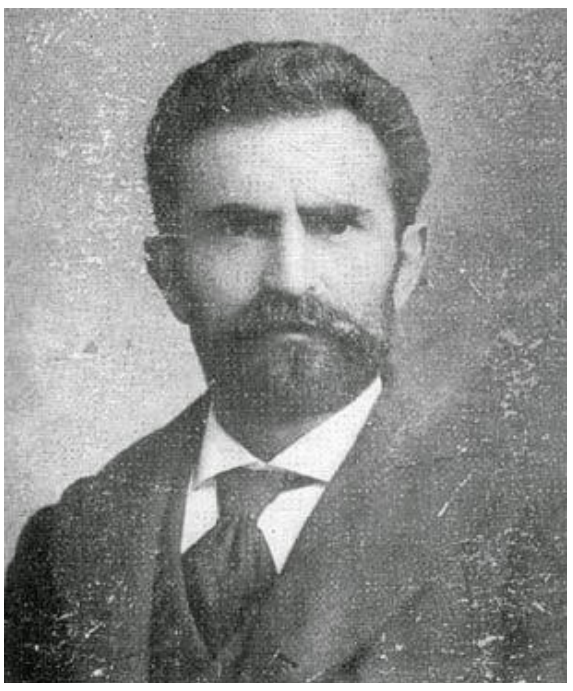

Στις αρχές του φθινοπώρου του 1884, ο Μαλατέστα και άλλοι αναρχικοί πήγαν στη Νάπολη, όπου στα μέσα Αυγούστου είχε ξεσπάσει χολέρα. *Να σημειωθεί ότι ο Μαλατέστα είχε μόλις καταδικαστεί στη Ρώμη σε τρία χρόνια φυλακή για «συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση» (επειδή αμέσως μετά την αποφυλάκισή του για την έκδοση της αναρχικής κομμουνιστικής εφημερίδας "Il Popolo," ξεκίνησε την έκδοση της εφημερίδας "Questione Sociale"). Θα μπορούσε να είχε φύγει από την Ιταλία για να γλυτώσει μια εκ νέου φυλάκιση. Αντ' αυτού όμως, επέλεξε όχι απλώς να παραμείνει στη χώρα αλλά να μεταβεί στη Νάπολη, που βρισκόταν σε καραντίνα λόγω της χολέρας, για να εργαστεί στα εκεί νοσοκομεία. Δύο από τους αναρχικούς συντρόφους που πήγαν μαζί του, ο Rocco Lombardo (πρώην εκδότης της εφημερίδας "Proximus Tuns"), και ο Antonio Valdre πέθαναν από τη χολέρα. Τον Μαλατέστα είχε συντροφεύσει στη Νάπολη ο γνωστός αναρχικός Galileo Palla, που διακρίθηκε για την ανιδιοτέλεια, την ενεργητικότητα και την αυτοθυσία του. Σημαντική ήταν και η συνεισφορά της αγγλικής καταγωγής αναρχικής και εθελόντριας νοσοκόμας Florentine Lombard. Οι ασθενείς που ανατέθηκαν στον Μαλατέστα για να τους κουράρει, ως πρώην φοιτητής ιατρικής, είχαν από τα υψηλότερα ποσοστά ανάρρωσης, με συνέπεια ο Δήμος της Νάπολης να διαθέτει στον Μαλατέστα όσα τρόφιμα και φάρμακα ζητούσε, για να τα διαχειρίζεται κατά βούληση. Έφτασαν στο σημείο να του προτείνουν τιμητική βράβευση [beneme'rito], την οποία αρνήθηκε. Όταν η επιδημία υποχώρησε οι αναρχικοί εθελοντές που επέζησαν αποχώρησαν και συνέταξαν ένα μανιφέστο όπου ανέφεραν ότι «η πραγματική αιτία της χολέρας ήταν οι άθλιες συνθήκες ζωής και η πραγματική της θεραπεία η κοινωνική επανάσταση». Έχοντας φύγει από τη Νάπολη και λίγο πριν συλληφθούν για την ποινή τους που εκκρεμούσε, ο Μαλατέστα και οι σύντροφοί του διέφυγαν στη Λατινική Αμερική.*

Κορονοϊός και Έκτακτη Κατάσταση: δεν ξεχνάμε σε ποια πλευρά του οδοφράγματος βρισκόμαστε

Ενώπιον της κρίσης που έχει ξεσπάσει, το κράτος και το κεφάλαιο αποδεικνύουν, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, τους τεράστιους περιορισμούς τους και τη δομική τους ανικανότητα να μεριμνήσουν για τις ανάγκες και την υγεία της κοινωνίας.

Στην Ιταλία, οι πολιτικές επιλογές των κυβερνήσεων οδήγησαν αδιάλειπτα σε περικοπές στη δημόσια υγεία (η οποία είναι πολύ περισσότερο κρατική). Μέρος των ήδη περιορισμένων πόρων διοχετεύθηκαν στην ιδιωτική υγεία, ακόμη και κατά τη διάρκεια της τρέχουσας κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Η πρόσφατη "περιφερειοποίηση", σύμφωνα με ένα καπιταλιστικό επιχειρηματικό μοντέλο, έχει κάνει αυτή την υπηρεσία (η οποία θεωρητικά θα έπρεπε να είναι καθολική) διαφέρει αρκετά μεταξύ των περιφερειών, μεταξύ πλούσιων και φτωχών περιοχών.

Οι ασθενείς έχουν μετατραπεί σε πελάτες και η ιατρική περίθαλψη κοστολογείται βάσει ενός πλαισίου ανταγωνισμού και κέρδους.

Αυτή η αντίληψη σχετικά με τις υπηρεσίες υγείας και περίθαλψης, αποκαλύπτει σε αυτήν τη δραματική στιγμή το πραγματικό του πρόσωπο, αφήνοντας όλους εμάς στο έλεος της φιλοσοφίας του, η οποία δεν είναι εκείνη της ανθρώπινης συμπόνοιας και του να αναγνωρίζουμε τους άλλους ως συνανθρώπους μας. Αντίθετα, είναι ζήτημα υπολογισμού των ελάχιστων υλικών απαιτήσεων για την μεγιστοποίηση του κέρδους, η οποία τώρα μεταφράζεται σε έλλειψη εγκαταστάσεων, προσωπικού και αναλώσιμων υλικών σε αποθήκες.

Το αποτέλεσμα είναι ότι με όλο και πιο περιορισμένα κονδύλια και προσωπικό, το οποίο ήδη έχουν εκμεταλλευτεί στο μέγιστο βαθμό σε περιόδους κανονικότητας, δεν δίνουν καμία δυνατότητα σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Εκτός από το να παραδεχτούμε ότι η εντατικές κλινικές εκλείπουν, το προσωπικό σπανίζει, οι αναπνευστήρες δεν υπάρχουν και πως είναι απαραίτητο να γίνει επιλογή σχετικά με το ποιοι θα θεραπευτούν, διότι δεν μπορούν να θεραπευτούν όλοι. Και όλα αυτά όταν το κράτος ξοδεύει 70 εκατομμύρια ευρώ την ημέρα για στρατιωτικές δαπάνες. Με τα 70 εκατομμύρια να δαπανούνται σε μία μόνο από τις 366 ημέρες αυτού του δίσεκτου έτους, έξι νέα νοσοκομεία θα μπορούσαν να κατασκευαστούν και να εξοπλιστούν, ενώ θα έμεναν λίγα ακόμα για μάσκες, εργαστήρια δοκιμών, και διαγνωστικών τεστ, ώστε να γίνει σωστός έλεγχος. Ένας αναπνευστήρας κοστίζει 4.000 ευρώ, επομένως θα μπορούσαν να αγοραστούν 17.500 αναπνευστήρες την ημέρα, πολύ περισσότερους από ότι χρειάζονται τώρα.

Τις τελευταίες εβδομάδες, γίναμε μάρτυρες του εμπαιγμού της πολιτικής τάξης στην αντιμετώπιση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, με τους εκπροσώπους όλων των πολιτικών κομμάτων που έχουν αναιρέσει όλα όσα είπαν, καλώντας σε αποκλεισμό και άνοιγμα, ανάλογα με το τι ζητούσε ο αντίπαλος. Είδαμε την κυβέρνηση να αντιτίθεται στο κλείσιμο των σχολείων από την διοκητική περιφέρεια Marches, και έπειτα να κλείνει ολόκληρη τη χώρα λίγες μέρες αργότερα, είδαμε αποκρουστικούς καιροσκοπισμούς και τώρα γινόμαστε μάρτυρες τη ρητορική του "θα τα καταφέρουμε".

Αν τα καταφέρουμε, δεν θα οφείλεται στις εθνικές και περιφερειακές κυβερνήσεις. Δεν θα οφείλεται στη μαζική στρατιωτικοποίηση των πόλεων και των συνόρων. Δεν θα οφείλεται στις εταιρείες, οι οποίες μέσω της Ιταλικής Βιομηχανικής Ομοσπονδίας (ένωσης βιομηχάνων) έχουν ρίξει πλέον τις μάσκες επιλέγοντας ρητά το κέρδος. Το είπαν καθαρά και ξάστερα χωρίς ντροπή: δεν πρόκειται να κλείσουμε, η παραγωγή πρέπει να συνεχιστεί. Αυτό έχει οδηγήσει σε αυθόρμητες απεργίες σε πολλές εταιρείες, με τις μεγάλες συνδικαλιστικές ενώσεις να κυνηγούν τους αγώνες των εργαζομένων που δεν ήθελαν να ενδώσουν στις απαιτήσεις των εργοδοτών. Οι διώξεις των καθεστωτικών συνδικαλιστικών οργανώσεων του καθεστώτος πέτυχαν τον σκοπό τους με την υπογραφή του γελοίου πρωτόκολλου στις 14 Μαρτίου, το οποίο περιέχει υποχρεώσεις μόνο για τους εργάτες και μόνο συστάσεις για τις εταιρίες.

Αυτός ο απδιαστικός κυνισμός, αυτή η δίψα για κέρδος σε συνδυασμό με την περιφρόνηση για την υγεία

όσων εργάζονται, ακριβώς επειδή εκφράζονται σε μια τόσο κομβική στιγμή, δεν πρέπει να περάσει και πρέπει να λογοδοτήσουν.

Το τίμημα αυτής της κρίσης πληρώνεται πρωτίστως από όλους αυτούς που εργάζονται στον τομέα της υγείας, κάτω από τη συνεχή πίεση λόγω των εξουθενωτικών βαρδιών τους και των ολοένα αυξανόμενων περιπτώσεων μολύνσης και θανάτου ανάμεσα στο ίδιο το προσωπικό.

Κανένα καθεστωτικό ΜΜΕ δεν έχει αναφέρει τις καταγγελίες των δικηγόρων του σωματείου των νοσηλευτών, ενός θεσμού που δεν έχει τίποτα ανατρεπτικό. Στην κυρίαρχη αφήγηση, οι νοσοκόμοι και οι νοσοκόμες απεικονίζονται ως ήρωες, αρκεί να αρρωστήσουν και να πεθάνουν σιωπηλά, χωρίς να πουν τι συμβαίνει στα νοσοκομεία. Οι νοσοκόμες που λένε την αλήθεια απειλούνται με απόλυση. Όσοι έχουν μολυνθεί δεν αναγνωρίζονται ως εργατικά ατυχήματα, διότι η διοίκηση των νοσοκομείων δεν είναι υποχρεωμένη να καταβάλει αποζημίωση σε όσους εργάζονται σε καθημερινή βάση χωρίς προστασία ή με εντελώς ανεπαρκή προστατευτικό εξοπλισμό.

Η κρίση αυτή πληρώνεται από όσους έχουν προσωρινές ή επισφαλείς θέσεις εργασίας, επί του παρόντος χωρίς εισόδημα και χωρίς καμία βεβαιότητα ότι θα επιστρέψουν στη δουλειά τους μετά την επιδημία.

Πληρώνεται από όσους δουλεύουν στο σπίτι μέσω της τηλεργασίας και απαιτείται να συμβιβάσουν μια συχνά πολύ περίπλοκη οικιακή παρουσία με παιδιά ή άτομα χρίζουν φροντίδας με ταυτόχρονες παραγωγικές υποχρεώσεις.

Πληρώνεται από όσους αναγκάζονται να πάνε στις δουλειές τους χωρίς καμία υγειονομική πρόβλεψη.

Από τους φτωχούς, τους άστεγους, όσους ζουν στο δρόμο ή σε στρατόπεδα συγκέντρωσης

Την πληρώνουν οι εργαζόμενοι. Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν αυθόρμητες απεργίες ενάντια στον κίνδυνο μετάδοσης και έχουν κατηγορηθεί για παραβίαση των διαταγμάτων της κυβέρνησης, καθώς διαδήλωναν στους δρόμους για την υγεία τους.

Πληρώνεται από κρατούμενους στις φυλακές του δημοκρατικού κράτους, οι οποίοι έχουν εξεγερθεί σε 30 φυλακές για την υπεράσπιση της υγείας τους. Δεκατέσσερις άνθρωποι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων. Δεκατέσσερις άνθρωποι που — μας λένε – θα είχαν όλοι πεθάνει από υπερβολική δόση από ναρκωτικά που χορηγούσαν οι ίδιοι στους εαυτούς τους. Δεκατέσσερις άνθρωποι που βρίσκονται υπό την ευθύνη ενός συστήματος το οποίο δεν φαινόταν να είναι σε θέση να εφαρμόσει άλλα μέτρα περιορισμού με σιδηρά πυγμή, όχι όσον αφορά τη μόλυνση, αλλά τους ίδιους τους κρατουμένους.

Μέσα σε μια εκρηκτική κατάσταση λόγω των απάνθρωπων συνθηκών ζωής μέσα στις φυλακές για χρόνια -δομικά και όχι κατ' εξαίρεση- η κυβέρνηση θεώρησε σωστό να εμποδίσει οποιαδήποτε επίσκεψη χωρίς να λάβει αποτελεσματικά μέτρα προστασίας της υγείας των κρατουμένων.

Δυστυχώς, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι όταν τελειώσει αυτή η φάση έκτακτης ανάγκης, θα είναι πάντα οι ίδιοι άνθρωποι που θα υποστούν τις απώλειες λόγω της εξαθλίωσης και της περαιτέρω εκμετάλλευσης. Γιατί ακόμα και αν κανείς από εμάς δεν έχει ικανότητες να βλέπει το μέλλον, μπορούμε ήδη να προβλέψουμε ότι θα χρησιμοποιήσουν τη δικαιολογία της "ανάκαμψης", της "οικονομικής ανάπτυξης", και του "ξεπεράσματος της κρίσης", για να συμπιέσουν όλο και περισσότερο τα πεδία αγώνα, στους χώρους της δουλειάς και τις πολιτικές και ιδεολογικές ελευθερίες. Δεν θα εκπλήξει κανέναν το γεγονός ότι η ρητορική της "ευθύνης" θα χρησιμοποιηθεί για την περαιτέρω τελειοποίηση των μηχανισμών πειθαρχικού και κοινωνικού ελέγχου, για τον περαιτέρω περιορισμό της ελεύθερης μετακίνησης, για τον περαιτέρω περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία και στη διαδήλωση, η οποία τώρα ουσιαστικά αναστέλλεται. Ήδη τώρα, ο αριθμός των καταγγελιών για παραβίαση διαταγμάτων υπερβαίνει τον αριθμό όσων έχουν μολυνθεί. Για αυτό, θα κληθούμε να το παρακολουθήσουμε αυτό και να δράσουμε χωρίς δισταγμούς.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι με όλους εκείνους που διακινδυνεύουν τη ζωή τους αυτή τη στιγμή για να σώσουν άλλους, με όλο το προσωπικό στα νοσοκομεία, εκείνους που εργάζονται και απεργούν για να διασφαλίσουν συνθήκες ασφάλειας για τους ίδιους και για τους άλλους, με όλους εκείνους που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να #μείνουν σπίτι επειδή δεν έχουν σπίτι. Είμαστε αλληλέγγυοι με εκείνους που φοβούνται επειδή φοβούνται για τους εαυτούς τους και τους αγαπημένους τους. Συμπάσχουμε με όλους εκείνους που αρρώστησαν και αποσπάστηκαν από τα σπίτια τους χωρίς να έχουν πρόσβαση στους αγαπημένους τους λόγω της έλλειψης προστατευτικού εξοπλισμού, συμπάσχουμε με όλους εκείνους που πεθαίνουν με παρηγορητική αγωγή, λόγω της έλλειψης επαρκών εγκαταστάσεων εντατικής θεραπείας, με εκείνους που έπρεπε να λάβουν αποφάσεις για τις ζωές των άλλων σχετικά με το με ποιον διασώζουν σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ελαχιστοποιήσουν τις απώλειες, όταν αυτές είναι βέβαιες.

Δεν θα ξεχάσουμε ποιος είναι υπεύθυνος για αυτό που συμβαίνει σήμερα: Είναι οι κυβερνήσεις και τα κράτη που θυσίασαν την υγεία όλων μας επιλέγοντας το κέρδος, τον πόλεμο και την ενίσχυση της εξουσίας τους.

Αλλά ας μην τρέφουν αυταπάτες: Ο αγώνας δεν μπαίνει σε καραντίνα

Επιτροπή Επικοινωνίας της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας – FAI

20 Μαρτίου, 2020

ιταλικό κείμενο εδώ
https://www.umanitanova.org/?p=11756

Ο EZLN ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΑ ΚΑΡΑΚΟΛ ΛΟΓΩ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ – ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

ΜΕΞΙΚΟ

16 Μαρτίου 2020
Προς το λαό του Μεξικού:
Προς τους λαούς του κόσμου:
Προς το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο – Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης:
Προς την εγχώρια και διεθνή Έκτη:
Προς τα Δίκτυα Αντίστασης και Εξέγερσης:

Αδελφές, αδελφοί, αδελφοίες:
Σύντροφοι, συντρόφισσες, συντροφόισσες:
Σας ανακοινώνουμε ότι:

Λαμβάνοντας υπόψιν την πραγματική, επιστημονικά αποδεδειγμένη, απειλή κατά της ανθρώπινης ζωής , από τη μετάδοση του COVID-19, γνωστού και ως «κορωνοϊού».

Λαμβάνοντας υπόψιν την επιπόλαιη ανευθυνότητα και την έλλειψη σοβαρότητας των κακών κυβερνήσεων και της πολιτικής τάξης στο σύνολό της οι οποίες, αντί να λάβουν τα απαραίτητα μέτρα για να αντιμετωπίσουν αυτόν τον κίνδυνο που απειλεί την ζωή όλων, ανεξαρτήτως εθνικότητας, φύλου, φυλής, γλώσσας, θρησκευτικών πεποιθήσεων, πολιτικής στράτευσης, κοινωνικής τάξης και ιστορίας, χρησιμοποιούν αυτό το ανθρωπιστικό πρόβλημα για να αλληλοκατηγορηθούν.

Λαμβάνοντας υπόψιν την έλλειψη σωστής και έγκαιρης πληροφόρησης σχετικά με το μέγεθος και τη σοβαρότητα της εξάπλωσης του ιού, καθώς και την απουσία ενός πραγματικού σχεδίου για την αντιμετώπιση της απειλής.

Δεδομένης της δέσμευσης μας ως ζαπατίστας να αγωνιστούμε για τη ζωή.

Αποφασίσαμε:

Πρώτον: Να κηρύξουμε κόκκινο συναγερμό στους λαούς, στις κοινότητες και στους οικισμούς μας καθώς και σε όλες τις ζαπατιστικές οργανωτικές βαθμίδες.

Δεύτερον: Να προτείνουμε στα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης και στους Αυτόνομους Εξεγερμένους Ζαπατιστικούς Δήμους το ολικό και άμεσο κλείσιμο των Καρακόλ και των Κέντρων Αντίστασης και Εξέγερσης.

Τρίτον: Να προτείνουμε στις Βάσεις Στήριξης του EZLN και σε ολόκληρη την οργανωτική δομή μας την υιοθέτηση μιας σειράς συστάσεων και έκτακτων μέτρων υγιεινής που θα διαβιβαστούν στις κοινότητες, στους λαούς και στους ζαπατιστικούς οικισμούς.

Τέταρτον: Λόγω της ανυπαρξίας των κακών κυβερνήσεων, σας προτρέπουμε όλες, όλους, όλουες στο Μεξικό και στον κόσμο, να πάρετε τα αναγκαία επιστημονικά μέτρα υγιεινής που θα σας επιτρέψουν να ξεπεράσετε και να επιβιώσετε από αυτή την πανδημία.

Πέμπτον: Σας ζητάμε να μην εγκαταλείψουμε τον αγώνα ενάντια στη γυναικοκτόνο βία, να συνεχίσουμε τον αγώνα για την υπεράσπιση του εδάφους και της Μάνας Γης, να κρατήσουμε ζωντανό των αγώνα για τις/τους εξαφανισμένες/ους, τις/τους δολοφονημένες/ους, τις/τους φυλακισμένες/ους. Και να σηκώσουμε πολύ ψηλά τη σημαία του αγώνα για την ανθρωπότητα!

Έκτον: Σας ζητάμε να μην χάσουμε την ανθρώπινη επαφή αλλά να αλλάξουμε προσωρινά τους τρόπους που συνδεόμαστε ως, συντρόφισσες, σύντροφοι, συντροφόισσες, ως αδελφές, αδελφοί, αδελφοίες.

Ο λόγος, το αυτί και η καρδιά, έχουν πολλά μονοπάτια, πολλούς τρόπους, πολλά ημερολόγια και πολλές γεωγραφίες για να συναντηθούν. Και αυτός ο αγώνας για τη ζωή μπορεί να είναι ένας από αυτούς τους δρόμους.

Αυτά είναι όλα όσα θέλουμε να πούμε.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Εκ μέρους της Παράνομης Επαναστατικής Ιθαγενικής Επιτροπής – Γενικής Διοίκησης του Zαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés
Μεξικό, Μάρτιος 2020

Κείμενο Μαπούτσε πολιτικών κρατουμένων σχετικά με τον κορωνοϊό στις φυλακές

“Στο Χιλιετές Έθνος μας, στους Γηγενείς Λαούς του κόσμου που Αντιστέκονται και αγωνίζονται για την Επιβίωση και την Απελευθέρωση τους, στους Καταπιεσμένους Λαούς γενικά, δηλώνουμε τα παρακάτω:

Στο πλαίσιο της πανδημίας του κορωνοϊού, ανεξαρτήτως του εάν είναι μία φυσική απάντηση στη μόνιμη Ύβρη της ανθρωπότητας ή προϊόν συνωμοσιών των ισχυρών, ο ιός ήδη υπάρχει και η καταστροφή συνεχίζει να εξαπλώνεται. Όσοι έχουμε αληθινή και βαθιά Πίστη, καταλαβαίνουμε ότι θα γίνει αυτό που πρέπει να γίνει για την επιβίωση διαφόρων τομέων της ανθρωπότητας και ακόμα και για τον ίδιο το λαό μας.Ίσως όμως οφείλουμε και να συλλογιστούμε τη φανερή διαφορά ανάμεσα σε όσους βρίσκονται σε ελεύθερους χώρους και σε εμάς που είμαστε φυλακισμένοι, σε ό,τι αφορά τα μέσα προστασίας και επιβίωσης, με τον κίνδυνο μετάδοσης του ιού να είναι διαρκής, με την ολική κατάρρευση του συστήματος των φυλακών και τις τραγικές του συνέπειες.

Από αυτήν την άποψη, η αποσυμφόρηση του υπερκορεσμένου σωφρονιστικού συστήματος αποτελεί επείγουσα ανάγκη υψίστης σημασίας με ανθρωπιστικούς όρους, τόσο για όλους τους κρατούμενους, όσο και για τους ίδιους τους υπαλλήλους. Πρωτίστως ως Μαπούτσε πολιτικοί κρατούμενοι και ως πολιτικοί δρώντες του κινήματος μαπούτσε που αγωνίζεται για τη συνολική ανασύνταξη και απελευθέρωση μας, επαναλαμβάνουμε ότι η μετάδοση και ο θάνατος εξαιτίας του ιού και η άσχημη τροπή που έχει λάβει μέσα στο ποινικό, κοινωνικό και πολιτικό σύστημα, από ψυχολογική άποψη έχουν για εμάς επιπτώσεις πολλαπλές και πολύ επικίνδυνες, όπως και για τους υπόλοιπους Πολιτικούς Κρατούμενους που ανησυχούν για τον κοινωνικό μετασχηματισμό των λαών τους.

Για το λόγο αυτό, κάνουμε ευρεία έκκληση στο λαό μας, στις περιοχές και τις οργανώσεις μας, να απαιτήσουν την Απελευθέρωση όλων των Μαπούτσε Πολιτικών Κρατουμένων ως βασικό αίτημα.

Μέχρι τώρα έχουν απελευθερωθεί μόνο εγκληματίες κατά της ανθρωπότητας και πολέμιοι των Μαπούτσε όπως ο μπάτσος δολοφόνος του Κατριγιάνκα και οι καταστροφικοί υπαίτιοι της επιχείρησης “Τυφώνας”, που βρήκαν καταφύγιο στη δικαιολογία της πανδημίας, ωστόσο, οι Μαπούτσε πολιτικοί κρατούμενοι είμαστε κλειδωμένοι στα μπουντρούμια του καταπιεστή, παρόλο που πληρούμε όλες τις προϋποθέσεις και έχουμε υποβάλει αναρίθμητα αιτήματα για το Κέντρο Σπουδών και Εργασίας (CET) και άλλα ευεργετικά μέτρα για τη μείωση της ποινής και την πρόσβαση στην υπό όρους ελευθερία και παρόλο που υπάρχουν ανάμεσα μας ασθενείς με χρόνια νοσήματα που εντάσσονται στις ευπαθείς ομάδες.

Το τωρινό σκηνικό μας υποχρεώνει να προετοιμαστούμε για μελλοντικές κινητοποιήσεις και να είμαστε διατεθειμένοι να δώσουμε αξιοπρεπώς τη ζωή μας όπως οι παππούδες μας. Το Κράτος και οι θεσμοί του θα είναι υπεύθυνοι για οποιαδήποτε έκβαση ή για οποιαδήποτε τραγωδία μπορεί να μας συμβεί.

Επιπλέον, κάνουμε έκκληση στο λαό μας να ενδυναμώσει και να κάνει σκληρότερες όλες τις μορφές αγώνα, κυρίως ενάντια στις εταιρίες υλοτομίας και το εξορυκτικό κεφάλαιο, το οποίο αυξάνει τον κίνδυνο καταστροφών στην ανθρωπότητα, κάνοντας ολοένα και πιο κοντινή την πιθανότητα ξηρασίας, πολέμων για το νερό, έλλειψης βασικών αγαθών και κοινωνικού χάους χωρίς προοπτική σε αυτή την επείγουσα και αναγκαία αντιπαράθεση. Αφού δυναμώσουμε και ξανασυναντηθούμε με τον κόσμο μας σε μία συνολική ανασύνταξη δεν πρέπει να φοβόμαστε να χρησιμοποιήσουμε όλα τα μέσα και τους απαραίτητους πόρους για την οριστική εκδίωξη τους.

Γη, Αυτονομία, Αντίσταση, Ανασύνταξη και Απελευθέρωση...!

Πολιτικοί Κρατούμενοι Κοινοτήτων Μαπούτσε Σωφρονιστικό Κατάστημα του Τεμούκο.

Υπογράφουν οι:
Celestino Córdova Transito
Benito Trangol Galindo
Pablo Trangol Galindo
Jorge Cayupan Ñiripil
Daniel Canio Tralcal
Juan Cheuqueta Cheuquepil
José Cáceres Salamanca
Facundo Jones Huala.

Τεμούκο, 20 Απριλίου 2020

Γη και Ελευθερία - Tierra y Libertad

Η αυτοοργάνωση του συστήματος υγείας κατά την διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης

Σήμερα, στην εποχή της πανδημίας του covid 19 και εν μέσω μιας ανυπολόγιστης ανθρωπιστικής καταστροφής και κοινωνικής κρίσης, όπου με τραγικό τρόπο αναδεικνύονται οι γιγαντιαίες αντιφάσεις της πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας και εντέλει η εγκληματική και δολοφονική φύση του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος για την πλειοψηφία της κοινωνίας, γίνεται όλο και πιο επιτακτική η ανάγκη ριζικής κοινωνικής ανατροπής, αλλά και ειδικά αναδιοργάνωσης του τομέα της υγείας και δημιουργίας ενός συστήματος δημόσιας υγείας, το οποίο να εμφορείται από μια κοινωνική αντίληψη της ιατρικής και να διαθέτει προς όφελος των κοινωνικών αναγκών όλες τις διαθέσιμες επιστημονικές γνώσεις και τεχνολογικές επιτυχίες.

Επιχειρώντας τη διερεύνηση ελευθεριακών μεθόδων για την κοινωνικοποίηση των δομών υγείας, ανατρέξαμε στο κορυφαίο ιστορικό παράδειγμα ελευθεριακής κοινωνικής επανάστασης της Ισπανίας 1936-39. Έτσι, δημοσιεύουμε ένα απόσπασμα του Γκαστόν Λεβάλ που περιλαμβάνεται στο βιβλίο Αναρχικές Κολεκτίβεςκαθώς και τη μετάφραση της μπροσούρας που κυκλοφόρησε στις αρχές της δεκαετίας του 1980 από ελευθεριακούς εργαζόμενους στην Υγεία από την Αυστραλία σχετικά με την αυτοοργάνωση του συστήματος υγείας κατά την διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης.

Η Κολεκτιβοποίηση των Υγειονομικών Υπηρεσιών *[1]*

Απο τον Γκαστόν Λεβάλ

Η κολεκτιβοποίηση των υγειονομικών υπηρεσιών ήταν ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της επανάστασης. Για να εκτιμηθούν οι προσπάθειες των συντρόφων μας πρέπει να έχουμε υπόψη οτι αποκατάστησαν τις υπηρεσίες υγείας σ' ολόκληρη την Καταλονία, μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα από την 19η Ιούλη. Η επανάσταση στηρίχτηκε στη συνεργασία ενός αριθμού αφοσιωμένων γιατρών, οί οποίοι δεν φρόντιζαν να συσσωρεύσουν πλούτο, αλλά να εξυπηρετήσουν τους φτωχούς και τους μη προνομιούχους.

Το «Συνδικάτο Εργατών Υγιεινής» ιδρύθηκε το Σεπτέμβρη του 1936. Σύμφωνα με την τάση να ενωθούν όλες οι διαφορετικές κατηγορίες, απασχολήσεως και υπηρεσιών, που εξυπηρετούσαν μια συγκεκριμένη βιομηχανία, όλοι οι εργάτες υγιεινής, από τους πορτιέρηδες μέχρι τους γιατρούς και τα διοικητικά στελέχη, οργανώθηκαν σε ένα μεγάλο «Συνδικάτο Εργατών Υγιεινής».

Πέντε μήνες μετά την επανάσταση, 8.000 εργάτες υγιεινής προσχώρησαν στο συνδικάτο (εκτός από τους μασέρ και τους φυσιοθεραπευτές για τους οποίους δεν διαθέτουμε στοιχεία). Και η UCT οργάνωσε ένα συνδικάτο, πολύ κατώτερο αριθμητικά από το δικό μας, 100 γιατροί έναντι 1.020 δικών μας. Ιδού ένας αποσπασματικός κατάλογος: 1020 γιατροί, 330 μαίες, 3.206 νοσοκόμοι, 133 οδοντογιατροί, 203 ασκούμενοι (σπουδαστές Ιατρικής), 180 φαρμακοποιοί και 66 βοηθοί φαρμακοποιών, 153 βοτανολόγοι, 353 αποστειρωτές, 71 ακτινολόγοι και 200 κτηνίατροι.

Τα συνδικάτα όμως δεν αρκέστηκαν στη στρατολογία νέων μελών. Η επιθυμία για την αναδημιουργία του συστήματος υγιεινής ήταν μεγαλύτερη ανάμεσα σε γιατρούς, που δεν είχαν κάνει τίποτε πρός αυτή την κατεύθυνση πρίν από την επανάσταση. Αυτοί ακριβώς οι γιατροί έγιναν και οι πιο αφοσιωμένοι επαναστάτες. Θα μπορούσα να φέρω πολλά παραδείγματα. Η παιδική θνησιμότητα ήταν από τις μεγαλύτερες στην Ευρώπη, παρ' όλο που η Ισπανία έχει υγιεινό και γενικά ξηρό κλίμα. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στη φτώχεια και στην έλλειψη υγειονομικού εξοπλισμού, αλλά και σε μια σπείρα γιατρών, οι οποίοι εκμεταλλευόμενοι την κατάσταση και την ανικανότητα της κυβέρνησης, φρόντιζαν να πλουτίζουν. Οι σύντροφοί μας ηγήθηκαν στην ίδρυση ενός νέου συστήματος υγιεινής. Η νέα ιατρική υπηρεσία κάλυπτε ολόκληρη την Καταλονία. Σχηματίστηκε ένας μεγάλος μηχανισμός, του οποίου τα μέρη ήταν γεωγραφικά κατανεμημένα, σύμφωνα με τις ανάγκες και το γενικό πρόγραμμα. Η Καταλωνία διαιρέθηκε σε 9 ζώνες: Βαρκελώνη, Ταραγόνα. Λερίντα, Ρέους, Μπορυγκίντα, Ριπόλ καί Άνω Πυρηναία.Ολα τα γειτονικά χωριά και οι κωμοπόλεις εξυπηρετούνταν απ' αυτά τα κέντρα.

Σε 27 κωμοπόλεις της Καταλωνίας υπήρχαν 36 κέντρα υγιεινής που παρείχαν υπηρεσίες σε τέτοιο βαθμό,ώστε κάθε χωριό, κάθε συνοικισμός, κάθε απομονωμένος χωρικός στα βουνά, κάθε γυναίκα, κάθε παιδί, παντού είχε αρκετή καί σύγχρονη ιατρική περίθαλψη. Σε κάθε μία από τίς 9 ζώνες υπήρχε ένα κεντρικό συνδικάτο και μια έπιτροπή ελέγχου, με έδρα τη Βαρκελώνη. Κάθε ζώνη ήταν αύτόνομη μέσα στή σφαίρα τής δραστηριότητάς της. Αυτή όμως η αύτονομία δεν ταυτιζόταν με την απομόνωση. Τα μέλη της «Κεντρικής Επιτροπής της Βαρκελώνης», εκλεγμένα απ' όλα τα τμήματα συναντιόνταν κάθε βδομάδα με έναν αντιπρόσωπο κάθε τμήματος, για να συζητήσουν κοινά προβλήματα και να βελτιώσουν το γενικό πρόγραμμα.

Ο λαός επωφελήθηκε από τα σχέδια του συνδικάτου υγιεινής. Το συνδικάτο διαχειριζόταν όλα τα νοσοκομεία και τις κλινικές. Έξι νοσοκομεία άνοιξαν στη Βαρκελώνη. Οχτώ νέα σανατόρια εγκαταστάθηκαν σε σπίτια πολυτελείας, που βρίσκονταν στα βουνά και στα δάση.Ήταν πολύ εύκολη η μετατροπή αυτών των σπιτιών σε νοσοκομεία και ο εφοδιασμός τους με τον κατάλληλο εξοπλισμό.Ένα απ' αυτά, για τη θεραπεία της φυματίωσης, εθεωρείτο ένα από τα καλύτερα του είδους.

Οργανώθηκαν πολυκλινικές για παροχή ειδικευμένων υπηρεσιών για όλες τις ασθένειες. Ενώ κάτω από τον καπιταλισμό υπήρχε τεχνητό πλεόνασμα γιατρών, τώρα, με το κοινωνικοποιημένο ιατρικό σύστημα, υπήρχε έλλειψη γιατρών, για την εξυπηρέτηση των μαζών, οι οποίες ουδέποτε είχαν σωστή ιατρική περίθαλψη.

Όταν οι κάτοικοι μιας τοποθεσίας ζητούσαν τις υπηρεσίες ενός γιατρού, το συνδικάτο, εκτιμώντας τις ανάγκες τους, υποδείκνυε ένα γιατρό του οποίου η εκπαίδευση θα εξυπηρετούσε καλύτερα τούς ασθενείς. Άν ο γιατρός αρνιόταν να πάει, έπρεπε να παρουσιάσει ένα ισχυρό επιχείρημα. Χωρίς επιχείρημα έχανε τή θέση του. Οι νοσοκομειακές δαπάνες πληρώνονταν από την Καταλανική κυβέρνηση και το δημαρχείο. Οι πολυκλινικές ιδρύονταν κάτω από την ευθύνη των συνδικάτων και τών δήμων. Όλες οι υπηρεσίες υγιεινής δεν είχαν κοινωνικοποιηθεί στήν Καταλωνία, αλλά οι περισσότερες από τις οδοντιατρικές κλινικές ελέγχονταν από τα συνδικάτα, καθώς και όλα τα νοσοκομεία, οι κλινικές και τα σανατόρια.Έτειναν πρός την αντικατάσταση του ιδιωτικού τομέα με την κοινωνικοποιημένη οργάνωση της Ιατρικής. Υπήρχαν ακόμη ιδιώτες γιατροί, αλλά οι περισσότερες απάτες είχαν εξαφανιστεί. Το κόστος της περίθαλψης ελεγχόταν. Οι πληρωμές των γιατρών γίνονταν μέσω των συνδικάτων[2].

1937: Η αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση CNT μετατρέπει εκκλησίες σε νοσοκομεία για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών

Η χειρουργική επέμβαση και η εξαγωγή δοντιών γίνονταν δωρεάν. Ο αριθμός των ψυχοπαθών που πήγαιναν για θεραπεία στα άσυλα ήταν πολύ μεγαλύτερος από πρώτα. Οι πιό προνομιούχοι γιατροί αντέδρασαν σ' αυτές τις αλλαγές, αλλά οι νεότεροι και λιγότερο προνομιούχοι συνεργάστηκαν εθελοντικά με τη νέα οργάνωση. Οι νέοι γιατροί ήταν ενθουσιασμένοι. Κάτω από το παλιό καθεστώς θα δούλευαν χρόνια ολόκληρα με ελάχιστο ή χωρίς μισθό και έπρεπε να περιμένουν το θάνατο των ηλικιωμένων γιατρών για να πάρουν τη θέση τους.

Όλοι οι νοσοκομειακοί γιατροί έπαιρναν 500 πεσέτες το μήνα, για τρεις ώρες δουλειά την ημέρα. Δεν επιτρεπόταν σ' αυτούς η ιδιωτική άσκηση του επαγγέλματός τους. Ο αναγνώστης μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του αν σκεφτεί ότι ο ειδικευμένος εργάτης έπαιρνε 350-400 πεσέτες το μήνα, για εφτά ώρες δουλειάς τήν ημέρα[3].

Με τις οικονομίες από την εξίσωση των μισθών, πληρώνονταν άλλα έξοδα. Δεν υπήρχαν πλέον γιατροί με τεράστια εισοδήματα και άλλοι σε κακή οικονομική κατάσταση. Περισσότεροι από τους μισούς γιατρούς δούλευαν δωρεάν, μετά το κανονικό ωράριό τους. Καμιά πίεση δεν ασκήθηκε πάνω τους. Παραχωρούσαν ευχάριστα τον ελεύθερο χρόνο τους χωρίς κανέναν καταναγκασμό.

«Ολα είναι θαύμα», έλεγε ο γραμματέας του ιατρικού τμήματος, ένας Βάσκος, για τον όποιο η ακούραστη άσκηση του επαγγέλματός του αποτελούσε ηθική επιταγή. «Ο φημισμένος γιατρός, ο οποίος καταδεχόταν να επισκέπτεται μια φορά τη βδομάδα το εξωτερικό ιατρείο, έχει χαθεί. Το αξιόλογο πρόσωπο, το οποίο επιθεωρούσε τις πτέρυγες του νοσοκομείου συνοδευόμενος από μισή ντουζίνα υποταχτικούς γιατρούς κατώτερους ιεραρχικώς, από τους οποίους ο ένας κρατούσε μιά λεκάνη, ο άλλος την τσάντα του και οι άλλοι σαν τιμητική συνοδεία, είναι τώρα ευτυχώς εικόνα του παρελθόντος. Τώρα είμαστε όλοι ίσοι σύντροφοι, εργαζόμαστε μαζί, εκτιμάμε και σεβόμαστε ο ένας τον άλλον».

Σημειώσεις

[1] Το παρόν κείμενο περιλαμβάνεται στο βιβλίο του Sam Dolgoff «Αναρχικές κολλεκτίβες, η εργατική αυτοδιεύθυνση στην Ισπανική Επανάσταση», σελίδες 172-176, εκδόσεις «Διεθνής Βιβλιοθήκη». Πρόκειται για απόσπασμα από το βιβλίο του Γκαστόν Λεβάλ «Ούτε Φράνκο, ούτε Στάλιν» σελ. 122-127.

[2] Έτσι, ο γιατρός δεν μπορούσε να ζητήσει υπερβολική αποζημίωση για τις υπηρεσίες του.

[3] Για το βαθμό εξίσωσης των μισθών και τις προηγούμενες μεγάλες διαφορές στα εισοδήματα.

Η αυτοοργάνωση του συστήματος υγείας κατά την διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης*[1]*

-Η κοινωνικοποίηση των υπηρεσιών υγείας και το συνδικάτο εργαζομένων στην υγεία[2] .

-Το υπόβαθρο της ισπανικής επανάστασης (1936-39) και με ποιόν τρόπο οργανώθηκε το σύστημα υγείας στις περιοχές που ελέγχονταν από τους αναρχικούς (ελευθεριακούς κομμουνιστές) κατά την διάρκεια της περιόδου αυτής.

Μια από τις σημαντικότερες ερωτήσεις που τίθενται από τους εργαζομένους στην υγεία οι οποίοι έρχονται σε επαφή με τις ιδέες της αυτοοργάνωσης είναι: Μπορούν αυτές οι ιδέες να εφαρμοστούν στην πράξη; Έχουν ποτέ εφαρμοστεί στο παρελθόν; Αυτό το φυλλάδιο προσπαθεί να σκιαγραφήσει το υπόβαθρο της ισπανικής επανάστασης (1936-39) και τον τρόπο με τον οποίο το σύστημα υγείας οργανώθηκε στις αναρχικές

(ελευθεριακές κομμουνιστικές) περιοχέ. Η αυτοοργάνωση του συστήματος υγείας κατά την διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης 1937: Η αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση CNT μετατρέπει εκκλησίες σε νοσοκομεία για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών κατά την περίοδο αυτή.

Το υπόβαθρο

Η ισπανική επανάσταση του 1936 αποτέλεσε την κορύφωση μιας πολιτικής δραστηριότητας και προπαγάνδας από τον ισπανικό λαό που λάμβανε χώρα για πάνω από 60 χρόνια

Οι κύριοι φορείς που εμπλέκονταν στην διαδικασία αυτή ήταν : 1) Η Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας -CNT (Η αναρχοσυνδικαλιστική εργατική οργάνωση, η οποίο είχε ως προγραμματικό της στόχο τον ελευθεριακό κομμουνισμό), 2) Η Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία -FAI – η μαχητική αναρχική οργάνωση στην οποία συμμετείχαν αφοσιωμένοι ελευθεριακοί κομμουνιστές, 3)Η Γενική Ένωση Εργατών- UGT (ρεφορμιστική εργατική ένωση που ήταν συνδεδεμένη με το Σοσιαλιστικό Κόμμα, 4) Το Ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, 5) Το Κόμμα του Φράνκο, οι Φαλλαγίτες (μεγάλες επιχειρήσεις, στρατός και εκκλησία). Οι τελευταίοι έλαβαν βοήθεια, σε στρατό και εξοπλισμό, από τη Ναζιστική Γερμανία και τη Φασιστική Ιταλία.

Οι αναρχικές ιδέες πρωτοεμφανίστηκαν στην Ισπανία στις αρχές της δεκαετίας του 1870. Τα επόμενα 60 χρόνια, όλο και περισσότεροι ενστερνίστηκαν την πολιτική φιλοσοφία της CNT/FAI - τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Στις αρχές του εμφυλίου πολέμου, το 1936, περισσότεροι από δύο εκατομμύρια εργαζόμενοι και οι οικογένειές τους ήταν αναρχικοί (ελευθεριακοί κομμουνιστές).

Στο παρόν φυλλάδιο δεν μπορούμε να καταπιαστούμε με τα γεγονότα που οδήγησαν στον πόλεμο στην Ισπανία ή με το πώς οι δεξιές δυνάμεις, με τη βοήθεια της Ναζιστικής Γερμανίας και της Φασιστικής Ιταλίας, συνέτριψαν τις αριστερές δυνάμεις αλλά ούτε και με τον τρόπο με τον οποίο η εξουσιαστική αριστερά (η UGT και το Ισπανικό κομμουνιστικό κόμμα)υπονόμευσαν και κατέστρεψαν τις προσπάθειες των συμμάχων τους, των ελευθεριακών. Αυτό που θα προσπαθήσουμε να κάνουμε είναι να αναδείξουμε τον τρόπο με τον οποίο οι αναρχικοί οργάνωσαν το σύστημα υγείας στις περιοχές που βρίσκονταν υπό τον έλεγχό τους (πάνω από το 25% του πληθυσμού ήταν αναρχικοί και πάνω από το 25% της Ισπανικής επικράτειας ελεγχόταν από αυτούς).

Η αυτοοργάνωση του συστήματος υγείας στην ελευθεριακή Ισπανία κατά τη διάρκεια της Ισπανικής επανάστασης.

Η κοινωνικοποίηση των υπηρεσιών υγείας ήταν ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα της Ισπανικής Επανάστασης. Το «Συνδικάτο Εργαζομένων στην Υγεία» ιδρύθηκε τον Σεπτέμβρη του 1936. Σύμφωνα με την τάση να ενωθούν όλες οι διαφορετικές κατηγορίες απασχολήσεως και υπηρεσιών που εξυπηρετούν μια δεδομένη βιομηχανία, όλοι οι εργαζόμενοι στην υγεία από τους φύλακες μέχρι του γιατρούς και τα διοικητικά στελέχη οργανώθηκαν σε ένα μεγάλο συνδικάτο «Εργατών Υγιεινής». Μέχρι το 1937, το συνδικάτο εργαζομένων στην υγεία, που ήταν τμήμα της CNT, είχε 40.000 μέλη.Είναι αυτονόητο ότι τόσο μεγάλοι αριθμοί δεν θα μπορούσαν να έχουν συγκεντρωθεί τόσο γρήγορα εάν κάποιοι δεν είχαν δείξει τον δρόμο μέσα στα (προηγούμενα) χρόνια.

Το Συνδικάτο Εργαζομένων στην Υγεία δεν περιορίστηκε αποκλειστικά στην εγγραφή νέων μελών. Προσπάθησε να αναδιαμορφώσει το σύστημα υγείας στην κατεύθυνση του ελευθεριακού κομμουνισμού στις περιοχές που βρίσκονταν υπό τον έλεγχό του (Ανδαλουσία,Λεβάντε,Καταλονία). Στην Ανδαλουσία και στο Λεβάντε η προσπάθεια αυτή συνετρίβη εξαιτίας της κατάληψης των περιοχών αυτών από τις εθνικιστικές δυνάμεις, στην Καταλωνία όμως η προσπάθεια στέφθηκε με εξαιρετική επιτυχία[3].

Η αυτοοργάνωση του συστήματος υγείας στην Καταλονία

Οι αναρχικοί εργάτες στην υγεία έθεσαν τα θεμέλια ενός νέου συστήματος υγείας στην Καταλονία.Οι νέες υπηρεσίες υγείας επεκτάθηκαν σε όλη την Καταλονία και αποτέλεσαν έναν μεγάλο οργανισμό του οποίου τα τμήματα ήταν γεωγραφικά κατανεμημένα σύμφωνα με διαφορετικές ανάγκες. Στην Καταλονία, η περιοχή πρώτα απ' όλα χωρίστηκε σε εννέα μεγάλους τομείς – Βαρκελώνη, Ταραγόνα, Λερίδα, Χιρόνα, Τορτόζα, Ρέους, Μπεργεδά, Ριπόλ και ζώνη των Πυρηναίων. Γύρω από αυτά τα 9 κέντρα δημιουργήθηκαν είκοσιέξι δευτερεύοντα κέντρα. Συνολικά, τριάντα πέντε κέντρα μεγαλύτερης ή μικρότερης σημασίας κάλυψαν το σύνολο των τεσσάρων επαρχιών με τέτοιο τρόπο ώστε κανένα χωριό ή χωριουδάκι, γυναίκα ή παιδί δεν έμεινε χωρίς επαρκή υγειονομική περίθαλψη. (Ο πληθυσμός της Καταλωνίας τότε ήταν 2.5 εκατομμύρια).

Κάθε κέντρο ήταν αυτόνομο όσο αφορά τη μέθοδο οργάνωσής του στη σφαίρα της δραστηριότητάς του, αλλά αυτή η αυτονομία δεν συνεπαγόταν μια απόλυτη ανεξαρτησία. Κάθεκύριο κέντρο ερχόταν σε επαφή με εκπροσώπους από τα δευτερεύοντα κέντρα που συνδέονταν με αυτό, με σκοπό να συντονίσουν τη δράση εντός του τομέα,αλλά και με εκπροσώπους από κάθε τομέα, έτσι ώστε να συντονίσουν την οργάνωση του συστήματος υγείας στην Καταλονία[4].

Κοινωνική και Προληπτική Ιατρική

Όταν ξέσπασε ο εμφύλιος πόλεμος δεν υπήρχαν ειδικά οργανωμένες ενώσεις εργαζομένων στον χώρο της υγείας, αλλά όταν έφτασε η ώρα ξεπήδησαν πολλές ιδέες και πρωτοβουλίες που σχετίζονταν με την υγειονομική περίθαλψη. Αυτό συνέβη κυρίως για δύο λόγους : Α) Τα ζητήματα υγείας τίθονταν συνεχώς στον ελευθεριακό τύπο. Πάρα πολλοί ελευθεριακοί αγωνιστές είχαν επίγνωση για προβλήματα υγείας όπως τα αφροδίσια νοσήματα, η φυματίωση, η βρεφική και μητρική θνησιμότητα κ.λ.π, Β) Οι υπηρεσίες υγείας διευθύνονταν από το εκκλησιαστικό προσωπικό πριν από τον εμφύλιο πόλεμο. Με το ξέσπασμα του πολέμου αυτό το προσωπικό εξαφανίστηκε μέσα σε μια νύχτα.

Αυτοί οι λόγοι οδήγησαν τους ελευθεριακούς να σχεδιάσουν νέες μεθόδους οργάνωσης και να δημιουργήσουν νέα νοσηλευτικά ιδρύματα όχι μόνο για να παρέχουν τις παραδοσιακές ιατρικές υπηρεσίες αλλά επίσης για να χειριστούν, να φροντίσουν και να θεραπεύσουν τους τραυματίες από τον εμφύλιο πόλεμο που έρχονταν όλη την ώρα.

Μέχρι το τέλος του χρόνου το συνδικάτο εργατών υγιεινής δεν είχε καταφέρει να εξαλείψει την ιδιωτική άσκηση της ιατρικής, αλλά ήδη είχε καταφέρει να απαλλαγεί από τις απάτες οι οποίες προηγουμένως ήταν πολύ συχνές. Είχε, επίσης, καθορίσει τα τέλη για τις ιατρικές επισκέψεις και τις ιδιωτικές δραστηριότητες. (Οι γιατροί πληρώνονταν από το συνδικάτο και όχι από τους ασθενείς).

Ίσοι μισθοί

Ένας από τους κύριους στόχους του ελευθεριακού κομμουνισμού είναι η ίση κατανομή του πλούτου μεταξύ κάθε ατόμου (ίσοι μισθοί). Υπό το καινούργιο σύστημα όλοι οι νοσοκομειακοί ιατροί λάμβαναν 500 πεσέτες τον μήνα (ο μέσος μισθός στη Βαρκελώνη αυτήν την εποχή ήταν 400 πεσέτες τον μήνα). Οι νοσοκομειακοί ιατροί, επίσης, επιτρεπόταν να βλέπουν και ιδιωτικά ασθενείς. Αυτό μπορεί να μην ήταν (απόλυτη) οικονομική ισότητα ήταν όμως σίγουρα ένα εξαιρετικά σημαντικό βήμα πρός αυτή την κατεύθυνση.

Η φαρμακευτική βιομηχανία

Η φαρμακευτική βιομηχανία αναδιοργανώθηκε από τους ελευθεριακούς εργαζομένους. Η βιομηχανία χωρίστηκε σε τέσσερεις τομείς : 1) Τομέας εργαστηρίου και έρευνας, 2) Τομέας παρασκευής, 3)Τομέας διανομής μεγάλης κλίμακας και 4) διανομή στον καταναλωτή.

Το ερευνητικο εργαστήριο ήταν το κέντρο γύρω από το οποίο θα αναπτύσσονταν οι γενικές πρωτοβουλίες. Το κατασκευαστικό κέντρο συντόνιζε τις δραστηριότητες των εργαστηρίων και των εργοστασίων. Οι γενικές αποθήκες χρησιμοποιήθηκαν για τον έλεγχο της διανομής των προμηθειών, ενώ το διανεμητικό κέντρο επιχείρησε να δημιουργήσει τοπική διανομή σύμφωνα με τις ανάγκες των ανθρώπων.

Συνέδριο της Ομοσπονδίας των εργαζομένων στην υγεία – 1937

Τον Φεβρουάριο του 1937 διοργανώθηκε στην Βαλένθια το συνέδριο της Ομοσπονδίας των Συνδικάτων στον Τομέα της Υγείας-CNT (Το συνδικάτο εργατών υγιεινής ήταν κομμάτι της ομοσπονδίας αυτής). Αυτό το συνέδριο αντιπροσώπευε 40.000 εργαζομένους στον τομέα της υγείας σε όλη την ελευθεριακή Ισπανία.Ένας μεγάλος αριθμός εργασιών και πρωτοβουλιών αναλήφθηκε κατά την περίοδο αυτή του δημιουργικού αναβρασμού.

Σε αυτό το συνέδριο αναπτύχθηκε ένα υγειονομικό σχέδιο για την ελευθεριακή Ισπανία. Το σχέδιο αυτό βασίστηκε σε προτάσεις που εγκρίθηκαν σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο. Η υγειονομική περίθαλψη χωρίστηκε σε τέσσερεις διαφορετικούς τομείς από το συνέδριο : α) Γενική ιατρική περίθαλψη, β) Κοινωνική και προληπτική ιατρική, γ) Κοινωνική πρόνοια, δ) Υγιεινή. Συζητήθηκαν πρότζεκτ και σχέδια που αφορούσαν συγκεκριμένες ασθένειες, απώλειες πολέμου και την παροχή υγειονομικής περίθαλψης. Ανταλλάχθηκαν ιδέες και οι αντιπρόσωποι που ήταν στο συνέδριο ξεκίνησαν (και ανέλαβαν) έναν μεγάλο αριθμό καθηκόντων. Το συνέδριο των εργαζομένων στην υγεία και οι πρωτοβουλίες που βγήκαν από αυτό αποτέλεσαν ένα από τα πιο αξιοσημείωτα κατορθώματα της Ισπανικής Επανάστασης.

Η Ισπανική Επανάσταση

Η Ισπανική Επανάσταση δεν ήταν απλά μια περίοδος αξιοσημείωτης οικονομικής ανάπτυξης αλλά ήταν επίσης μια περίοδος αλλαγών εις βάθος που αφορούσαν : α) τις σχέσεις των ανθρώπων, β) τις παραδοσιακές αξίες, γ) την οργάνωση της κοινωνίας, δ) την ικανότητα των ανθρώπων να ελέγχουν την ίδια τους τη ζωή.

Η επανάσταση έχει μεγάλη αξία εξαιτίας του στόχου των ελευθεριακών – την (ολική) χειραφέτηση του ανθρώπου παρά την οικονομική ή εθνική απελευθέρωση. Για πρώτη φορά στην ιστορία οι άνθρωποι ήταν σε θέση να ρυθμίζουν τις ζωές τουςστη βάση των ισότιμα λαμβανώμενων αποφάσεων με τους συνανθρώπους τους.Όταν συνειδητοποίησαν ότι είχαν τον έλεγχο της καθημερινής τους ζωής–η αυτοπεποίθηση,η δημιουργικότητα, η ενέργεια, το ενδιαφέρον τους για τη ζωή και οι σχέσεις τους με τους άλλους βελτιώθηκαν πάρα πολύ επειδή κατάλαβαν ότι θα είναι αυτοί οι ίδιοι που θα επωφεληθούν από τις προσπάθειές τους. Για έναν μεγάλο αριθμό αναρχικών στην ελευθεριακή Ισπανία , η ισπανική επανάσταση δεν ήταν απλά μια περίοδος απαράμιλλης οικονομικής ανάπτυξης. Γι αυτούς τους ανθρώπους ήταν μια αναγέννηση – η απαρχή μιας νέας εποχής στην οποία κάθε άνθρωπος θα μπορούσε να εκπληρώσει τις δυνατότητές του. Μια εποχή ισότητας, δικαιοσύνης και ευημερίας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο (αν και βρίσκονταν εν μέσω ενός από τους πιο βάρβαρους εμφυλίους πολέμους που έγιναν αυτον τον αιώνα)οι ισπανοί αναρχικοί κατάφεραν να αρχίσουν την ανοικοδόμηση της κοινωνίας.

Η κατάσταση στην Αυστραλία

Η Αυστραλία έχει μια μακρά ιστορία οργανωμένης σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής πολιτικής δραστηριότητας αλλά δεν έχει ιστορία ενός οργανωμένου ελευθεριακού κινήματος. Η εμφανής αποτυχία των σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών ιδεών να αλλάξουν την ζωή των ανθρώπων, οδήγησε στην ανάπτυξη μικρών ελευθεριακών ομάδων στην χώρα τα τελευταία πέντε χρόνια (μιλάμε δηλαδή για τη δεκαετία του ΄80).

Αυτές οι ομάδες είναι οργανωμένες με βάση την ιδέα της αυτοοργάνωσης και αρχίζουν να έχουν μια επίδραση στην τρέχουσα πολιτική κατάσταση της χώρας.

Οι «Ελευθεριακοί εργαζόμενοι στον χώρο της υγείας" είναι μόνο μια μικρή μειοψηφία μεταξύ αυτών των οργανωμένων ελευθεριακών ομάδων στην Αυστραλία. Στο Κουίνσλαντ, η ομάδα αυτή δουλεύει με οργανωμένο τρόπο μόλις τρία χρόνια. Μέσα σε αυτό το διάστημα έχουμε αναπτύξει τις ιδέες μας για το σύστημα υγείας,έχουμε εκδώσει πάνω από μια ντουζίνα φυλλάδια και μπροσούρες για την υγειονομική περίθαλψη και έχουμε μοιράσει περισσότερα από 100.000 από αυτά. Έχουμε,επίσης, έρθει σε επαφή με άλλους εργαζομένους στον χώρο της υγείας εντός και εκτός της χώρας.

Είναι μόνο τους τελευταίους δώδεκα μήνες που έχουμε ανακαλύψει την ιστορία του ισπανικού ελευθεριακού ιατρικού κινήματος. Σε αυτό το στάδιο της αναπτυξής μας αυξανόμαστε και οι ιδέες μας για την οργάνωση της υγειονομικής περίθαλψης, οι οποίες έχουν μάλιστα εφαρμοστεί στο παρελθόν με μεγάλη επιτυχία, είναι καλά ανεπτυγμένες.

Μετάφραση: Αντρέας Κ.

Σημειώσεις:

[1] Το παρόν φυλλάδιο γράφτηκε και εκδόθηκε από την ομάδα "Libertarian Health Workers" στην πόλη Μπρισμπέϊν της Αυστραλίας, εργαζομένων στον τομέα της υγείας στις αρχές της δεκαετίας του '80. Το κείμενο είναι δημοσιευμένο στα Αγγλικά στην ιστοσελίδα https://www.anarkismo.net/article/1564?fbclid=IwAR3gXD_NNw%20wI7rQsykYGCGgMdvOfJpWuRVpI9%20CQUhcdqHpsaCNOOM από όπου έγινε και η μετάφραση.

[2] Σ.τ.Μ: Health Workers Union στα αγγλικά. Στα ελληνικά αναφέρεται είτε ως «Συνδικάτο Εργατών Υγιεινής», είτε ως «Συνδικάτο Εργαζομένων στην Υγεία».

[3] Σ.τ.Μ: Ενδεικτικό για την επιτυχία του αναδιοργανωμένου συστήματος υγείας από τους αναρχικούς στην Καταλωνία είναι ότι, μόλις κάποιους μήνες μετά την επανάσταση του 1936, δημιουργήθηκαν: έξι νέα νοσοκομεία στη Βαρκελώνη, οχτώ νέα σανατόρια, πολυκλινικές. Επίσης, κανένα χωριό, όσο μικρό και εάν ήταν, δεν έμεινε χωρίς πλήρη υγειονομική περίθαλψη. (βλέπε το βιβλίο του Sam Dolgoff «Αναρχικές Κολλεκτίβες, η εργατική αυτοδιεύθυνση στην ισπανική επανάσταση»).

ΤΑ JUMBO ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΡΓΙΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ

ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

Εμείς οι εργαζόμενοι στα JUMBO, που εργαζόμαστε με τους πιο στυγνούς όρους εκμετάλλευσης, ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ να χαρίσουμε τις ΚΥΡΙΑΚΕΣ μας στην εργοδοσία. Αφού μας ανάγκασαν στην 6ημερη εργασία που προστέθηκε στους χαμηλούς μισθούς, την ημιαπασχόληση, τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, την εντατικοποίηση και τα ανύπαρκτα μέτρα υγείας και ασφάλειας... και όλα αυτά βέβαια αξιοποιώντας τους νόμους που έχει εξασφαλίσει η εργοδοσία από όλες τις κυβερνήσεις για να αυξήσει τα κέρδη της, έρχεται σήμερα ο εργοδότης μας και ανοίγει και τις 52 Κυριακές σε Πρέβεζα-Κατερίνη, δηλώνοντας ότι θα εφαρμοστεί αυτό το μέτρο σε όλα τα καταστήματα. Δηλαδή δουλειά με τους χειρότερους όρους αμοιβής και συνθηκών, 7 μερες την εβδομάδα, με ότι αυτό συνεπάγεται για τη ζωή μας, την υγεία μας και τις οικογένειες μας. Ήδη έχουμε κάνει τα πρώτα βήματα οργάνωσης μέσα από επιτροπές αγώνες και σωματεία.

Επιστολή εργαζομένων στα Jumbo

Πριν μερικές εβδομάδες η εργοδοσία των Jumbo σε Κατερίνη και Πρέβεζα ανακοίνωσε το «σπάσιμο» της Κυριακάτικης αργίας, με το άνοιγμα των καταστημάτων κάθε Κυριακή. Μάλιστα, λίγο καιρό πριν, η εν λόγω εταιρεία επιχείρησε να επιβάλει την 6ημερη εργασία στους εργαζόμενους, όπως έχουν καταγγείλει αρκετά εργατικά σωματεία. Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη αλλά και τις προκλητικές δηλώσεις του ιδιοκτήτη των Jumbo που χαρακτήρισε ως πολυτέλεια την Κυριακάτικη αργία, οι εργαζόμενοι έχουν προχωρήσει σε απεργιακές κινητοποιήσεις και σε αποκλεισμό των Jumbo στην Πρέβεζα. Αρνούνται να αποδεχθούν τους επαχθείς για αυτούς όρους εργασίας που επιβάλλει η εργοδοσία. Αρνούνται να αποδεχτούν τις συνθήκες εργασιακής γαλέρας που επιβάλλονται από τα αφεντικά με το νομοθετικό προκάλυμμα του κράτους. Αρνούνται να χαρίσουν τις κατακτήσεις αγώνων και να βλέπουν τα δικαιώματα τους να καταστρατηγούνται ένα ένα.

Η σταδιακή αρχικά και έπειτα η ολοκληρωτική κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας επιχειρείται συστηματικά και μεθοδευμένα από μια σειρά κυβερνήσεων τα τελευταία χρόνια καθώς αποτελεί κεντρικό διακύβευμα για το κράτος και τα αφεντικά. Το χτύπημα της Κυριακάτικης αργίας αποτελεί κομβικό σημείο της συνολικής επίθεσης που έχουν εξαπολύσει το κράτος και τα αφεντικά πάνω σε κατακτήσεις, δικαιώματα, ελευθερίες.

Τα εργατικά «ατυχήματα», τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας, ο διαρκής εκβιασμός της ανεργίας με στρατιές ανέργων και υποαπασχολούμενων που ζουν σε συνθήκες ανέχειας και κοινωνικού αποκλεισμού, οι απολύσεις, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, οι μειώσεις μισθών και συντάξεων, τα χαμηλά μεροκάματα και οι μισθοί πείνας, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, οι εξοντωτικές συνθήκες εργασίας και τα εξοντωτικά ωράρια είναι παράγοντες που συνθέτουν τη σημερινή πραγματικότητα εργασιακού μεσαίωνα. Μια πραγματικότητα που συμπληρώνεται από την απροκάλυπτη καταπάτηση οποιουδήποτε εργατικού και κοινωνικού κεκτημένου. Η μανιώδης επίθεση σε οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης και διεκδίκησης συμβάλλει προς αυτή την κατεύθυνση.

Απέναντι στο χτύπημα της Κυριακάτικης αργίας, τις μειώσεις των μισθών και των συντάξεων, τις απολύσεις, του αγωνιστικού κεκτημένου της απεργίας, στην ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και κάθε μορφής αγώνα, απέναντι στην προσπάθεια απαξίωσης και απονοηματοδότησης της απεργίας να παλέψουμε έτσι ώστε η ταξική διεκδίκηση και δράση να γίνει κτήμα των εργαζομένων και η απεργία να γίνει ξανά όπλο στα χέρια των εργατών. Απέναντι στην απαξίωση του συνδικαλισμού ως μορφή αγώνα, να παλέψουμε ώστε να τον κάνουμε ξανά επικίνδυνο. Απέναντι στη γενικευμένη τρομοκρατία και καταστολή, στις συνθήκες σκλαβιάς και εξαθλίωσης που επιβάλλουν το κράτος και τα αφεντικά στους χώρους δουλειάς, υπάρχει κι άλλος δρόμος. Ο δρόμος της οργάνωσης των εργαζομένων, της αντίστασης, της διεκδίκησης και του κοινωνικού-ταξικού αγώνα. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νεολαίοι, ντόπιοι και μετανάστες, γνωρίζοντας τις πραγματικές μας ανάγκες, πρέπει να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας, να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε, συλλογικά, αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα, σε κάθε κοινωνικό και εργασιακό χώρο, στα σχολεία και τις σχολές, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και στους δρόμους. Με ταξικά σωματεία και πρωτοβουλίες εργαζομένων να διαμορφώσουμε τον μαχητικό συνδικαλισμό της βάσης και να διεκδικήσουμε ότι μας ανήκει, μακριά από τις συνδικαλιστικές ελίτ οι οποίες έχουν συμπληρωματικό ρόλο ως προς την εργοδοσία.

Παρόλο που αυτή η επιλογή μπορεί να φαντάζει δύσκολη, ειδικά στις σημερινές συνθήκες, είναι η μόνη που μπορεί να δώσει προοπτική στους αγώνες μας και να τους κάνει νικηφόρους, σπάζοντας το ευρύτερο κλίμα της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και ασυδοσίας. Να αναζωπυρώσουμε και να συνδέσουμε και τις επιμέρους κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις για μόνιμη και σταθερή εργασία, για καλύτερο μισθό και καλύτερες συνθήκες εργασίας, για πρόσβαση στα κοινωνικά αγαθά της στέγασης, της περίθαλψης, της ασφάλισης, της εκπαίδευσης, για την υπεράσπιση εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, για την προστασία της φύσης, με το συνολικό και επίκαιρο κοινωνικό και πολιτικό αίτημα για ανατροπή του κόσμου της εξουσίας και τον ελευθεριακό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΡΓΙΑ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ
Η ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

αναρχική ομάδα "δυσήνιος ίππος" και συντρόφισσες-οι

18 Φλεβάρη, Πάτρα

18 Φλεβάρη, Θεσσαλονίκη

18 Φλεβάρη, Αθήνα

Σε Αθήνα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη οι συλλογικότητες της Α.Π.Ο. κάλεσαν στις απεργιακές διαδηλώσεις στις 18 Φλεβάρη

ΕΝΑΝΤΙΑ:

- ΣΤΟ ΝΕΟ ΓΥΡΟ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ ΣΕ ΜΙΣΘΟΥΣ, ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ

- ΣΤΗ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗΣ ΑΡΓΙΑΣ

- ΣΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ «ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ» ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

- ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

- ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ, ΤΟΝ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΕ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ, ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ "ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ" ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ...

Οχι άλλες θυσίες στο βρώμικο βωμό...

Στα τέλη του Γενάρη γίναμε μάρτυρες ενός ακόμη εγκλήματος εργοδοτικής αδιαφορίας. Συγκεκριμένα, στις 30/1/20 στις 22.30 στις εγκαταστάσεις διυλιστηρίων της MOTOROIL στην Κόρινθο –ιδιοκτησία Βαρδινογιάννη– προκλήθηκε έκρηξη σε χώρο που χρησιμοποιείται ως βοηθητικό ιατρείο και είχε ως αποτέλεσμα να τραυματιστούν βαριά τέσσερις εργαζόμενοι και να διακομιστούν σε σοβαρή κατάσταση στο Νοσοκομείο Κορίνθου. Θύματα του ατυχήματος είναι ο νοσοκόμος υπηρεσίας και τρεις εργάτες. Οι δύο φέρουν σοβαρά εγκαύματα σε όλο το σώμα και νοσηλεύονται διασωληνωμένοι στη ΜΕΘ Εγκαυμάτων στο «Γεννηματάς» και είναι σε κρίσιμη κατάσταση, ενώ οι άλλοι 2 βρίσκονται στο «Θριάσιο» και είναι εκτός ΜΕΘ λόγω ανεπάρκειας σε κρεβάτια, με αποτέλεσμα να νοσηλεύονται σε Μονάδα Αυξημένης Φροντίδας (ΜΑΦ), η οποία όμως δεν ανταποκρίνεται στη βαρύτητα των περιστατικών. Οι αιτίες του ατυχήματος παραμένουν αδιευκρίνιστες, ενώ καμία ενημέρωση δεν υπάρχει για την υγεία τους από τα ΜΜΕ. Αυτό, δυστυχώς, δεν αποτελεί ούτε κάποιο μεμονωμένο περιστατικό ούτε μια νέα συνθήκη για εργαζόμενους και εργαζόμενες σε αυτό τον κλάδο, αλλά την επικίνδυνη καθημερινότητά τους. Στις 24 Γενάρη στην ΛΑΡΚΟ ένας ακόμη εργαζόμενος άφησε την τελευταία του πνοή, εν ώρα εργασίας, στο εργοστάσιο στη Λάρυμνα. Στο συγκεκριμένο εργοστάσιο απαριθμούμε 75 νεκρούς εργάτες στα 43 χρόνια λειτουργίας του. Για τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων οι εργάτες και οι εργάτριες γίνονται καθημερινά θύματα στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, για ένα μεροκάματο που το όνειρο σκοτώνει. Νεκροί και τραυματίες, εργάτες σε εργοστάσια και χωράφια, ντελιβεράδες, ντόπιοι και μετανάστες, τα πληβειακά στρώματα δολοφονούνται στο όνομα της κρατικής και καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Τα εργατικά ατυχήματα στα εργοστάσια της ΛΑΡΚΟ και της Motor Oil μας επιβεβαιώνουν την σκληρή πραγματικότητα και τις συνθήκες γαλέρας που επικρατούν σε αυτά, καθώς και την στάση της εργοδοσίας που δεν είναι άλλη από την εξασφάλιση του κέρδους. Η συχνότητα με την οποία συμβαίνουν, φανερώνει την μηδενική συντήρηση των μηχανών και των εγκαταστάσεων αλλά και τα λειψά μέτρα προστασίας . Τα εργατικά "ατυχήματα", η εντατικοποίηση της ίδιας της εργασίας, η έλλειψη μέτρων υγιεινής και ασφαλείας, οι μειώσεις μισθών κ συντάξεων, η αύξηση του ωραρίου υπό αντίξοες συνθήκες, οι εκδικητικές απολύσεις σε όσους αγωνίζονται για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας και η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας περιγράφουν την εργασιακή πραγματικότητα. Μια εργασιακή πραγματικότητα που έχει προκαλέσει τον θάνατο 13 ανθρώπων μέσα στο 2019, ενώ τα νούμερα των τραυματιών φτάνουν κάθε χρόνο τετραψήφιους αριθμούς. Από το 2015 μέχρι σήμερα, ο αριθμός των θυμάτων θανατηφόρων εργατικών ατυχημάτων ανέρχεται σε 150. Η καθημερινότητα στους χώρους εργασίας γίνεται όλο και πιο σκληρή. Συνεχώς περισσότερα νέα μέτρα και νέες συνθήκες έρχονται να μας επιβληθούν και να κάνουν τις ζωές των εργαζόμενων ανυπόφορες, εντείνοντας την ανασφάλεια, τη φτωχοποίηση, την εντατικοποίηση.

Η σημερινή νεοφιλελεύθερη διαχείριση από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έρχεται να υλοποιήσει με τους σκληρότερους όρους την οικονομική και κοινωνική αναδιάρθρωση που επιχειρείται καθ'όλη τη διάρκεια της κρίσης. Η κατασταλτική εκστρατεία που είχε ανακοινωθεί προεκλογικά και ξεκίνησε με την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και τις εκκενώσεις καταλήψεων και δομών του αναρχικού κινήματος, τον εγκλεισμό προσφύγων και μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης εντελώς απομονωμένους από τον κοινωνικό ιστό και σε απάνθρωπες συνθήκες, τον αστυνομικό στρατό κατοχής στη γειτονιά των Εξαρχείων, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και της απεργίας μέσα από το νέο "αναπτυξιακό" νομοσχέδιο και τις διακηρύξεις για τον έλεγχο και τον περιορισμό των διαδηλώσεων έχει ως σαφή στόχο το χτίσιμο ενός καθεστώτος τρομοκρατίας, την επιβολή μιας κοινωνικής συνθήκης που θα κυριαρχεί η σιωπή, ο φόβος και η υποταγή. Αυτός ο κοινωνικός μετασχηματισμός, η αλλαγή της κοινωνικής συνείδησης, η εξουδετέρωση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων είναι οι προϋποθέσεις για την όξυνση της επίθεσης κράτους και κεφαλαίου απέναντι στην κοινωνία.

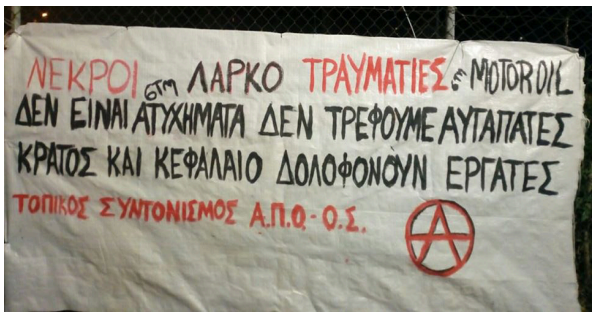

Το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που κατατίθεται προς ψήφιση δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συνέχιση των μνημονιακών αντιασφαλιστικών νόμων που ψηφίστηκαν όλη την προηγούμενη περίοδο και η ισχυροποίησή τους. Η επίθεση στις συλλογικές συμβάσεις και τη συνδικαλιστική δράση των εργατών με το αναπτυξιακό νομοσχέδιο, η απελευθέρωση των απολύσεων και η περιστολή του δικαιώματος στην απεργία, η μόνιμη κατάσταση επισφάλειας για την πλειοψηφία των εργαζομένων αλλά και ο διαρκής εκβιασμός της ανεργίας, τα ελαστικά ωράρια και το άνοιγμα των καταστημάτων τις Κυριακές, οι ιδιωτικοποιήσεις και η συνολική εντατικοποίηση της εργασίας δηλώνουν τις στοχεύσεις του κράτους και των αφεντικών για περαιτέρω λεπλάτηση των πληβειακών στρωμάτων, για πλήρη υποτίμηση της ζωής μας ως εργάτες και εργάτριες και συνολική για την όξυνση των ταξικών ανισοτήτων στα πλαίσια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της νέας κυβέρνησης.

Σήμερα φαντάζει κάθε άλλο παρά επιτακτική η ανάγκη οργάνωσης και αντίστασης απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Ο αγώνας ενάντια στα εργοδοτικά εγκλήματα και δολοφονίες πρέπει να είναι διαρκής και συνδεδεμένος με τη συνεχή μάχη μας για μόνιμη και σταθερή δουλειά ενάντια στην ανεργία, τη φτώχεια και την εκμετάλλευση. Μια πρώτη απάντηση δόθηκε από τους από τα κάτω στην απεργία της 1ης Νοέμβρη 2018. Αυτοοργανωμένα, με όρους ισότητας και ελευθερίας, μέσω των σωματείων βάσης των εργαζομένων αγωνιζόμαστε ενάντια στην υποτίμηση και την εξαθλίωση της ζωής μας. Οφείλουμε να αγωνιστούμε με σαφή προσανατολισμό, να κάνουμε μέσα από τον συνεχή και οργανωμένο αγώνα τις απεργίες ξανά επικίνδυνες για το κράτος και τα αφεντικά. Με οργάνωση στη βάση, οριζόντια και αντιιεραρχικά σχήματα και από τα κάτω συνελεύσεις γειτονιών, μαζί με φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενους, άνεργους, να δώσουμε στους χώρους εργασίας, τα σχολεία και τις σχολές, τη μάχη του ταξικού και κοινωνικού αγώνα. Με πυξίδα την οικοδόμηση ενός κόσμου ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ – ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Τοπικός Συντονισμός Α.Π.Ο.-Ο.Σ. Θεσσαλονίκης

Δεν είναι ατυχήματα - Δεν έχουμε αυταπάτες κράτος & αφεντικά δολοφονούν εργάτες

Στις 31/1/2020 στα διυλιστήρια της MotorOil στην Κόρινθο, ιδιοκτησίας της οικογένειας Βαρδινογιάννη, τραυματίστηκαν 4 εργάτες μετά από έκρηξη στο βοηθητικό ιατρείο της μονάδας παραγωγής βενζίνης (κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες) και νοσηλεύονται διασωληνωμένοι στην εντατική, με σοβαρά εγκαύματα. Αντίστοιχα στις 24/1/2020 πεθαίνει εν ώρα εργασίας ένας 34χρονος οδηγός φορτηγού στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στην Χαλκίδα, ενώ είχε προηγηθεί στις 6/11/2019 ο θάνατος ενός 55χρονου μεταλλεργάτη σε εργοστάσιο της ίδιας εταιρίας στην Φθιώτιδα. Οι νεκροί της ΛΑΡΚΟ από την έναρξη λειτουργίας της (δεκαετία 1960) μέχρι σήμερα ανέρχονται στους 73. Μια ακόμα εργατική δολοφονία συντελέστηκε στις 8/5/2019 στα Ελληνικά Πετρέλαια (ΕΛ.ΠΕ) στον Ασπρόπυργο όπου μετά από ξέσπασμα φωτιάς κατά την διάρκεια εργασιών συντήρησης στο διυλιστήριο σκοτώθηκαν 2 ακόμη εργάτες.

Οι δεκάδες νεκροί και οι εκατοντάδες τσακισμένοι ντόπιοι και μετανάστες εργάτες, κάθε χρόνο, στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου της άγριας λεπλασίας και εκμετάλλευσης που βιώνει συνολικά και καθημερινά η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία στο βωμό της καπιταλιστικής και κρατικής κερδοφορίας και ανάπτυξης.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ, ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ...ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ!

Απέναντι στον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού που οργανώνει από τα πάνω και ιεραρχικά την κοινωνική ζωή, τρέφεται από την αδικία, αναπαράγει τις ταξικές αντιθέσεις και τους αποκλεισμούς και νόμος του είναι το δίκαιο του ισχυρού, να οργανώσουμε τον αγώνα μας στη βάση με οριζόντιες διαδικασίες σε κάθε χώρο εκμετάλλευσης, στις γειτονίες, στα σχολεία και τις σχολές. Να δημιουργήσουμε νέες αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες πολιτικού, ταξικού και κοινωνικού αγώνα και να δυναμώσουμε με τη συμμετοχή μας τα σωματεία βάσης, τις συνελεύσεις γειτονίας. Να αρνηθούμε να ζήσουμε σαν δούλοι, να οργανώσουμε την κοινωνική και ταξική αντεπίθεσή μας απέναντι σε κράτος και αφεντικά, με βάση τις αξίες της ισότητας, της συμμετοχής, της αλληλοβοήθειας, της αλληλεγγύης, με βάση τις αξίες του νέου κόσμου που θέλουμε να ζήσουμε. Συλλογικά, μαχητικά και από τη βάση να υπερασπιστούμε το δικαίωμα και την ευθύνη μας να αγωνιζόμαστε για την κοινωνική και ταξική χειραφέτηση και να περιφρουρήσουμε τα όπλα μας, όπως είναι η απεργία που έχει κατακτηθεί με το αίμα εκατομμυρίων πληβείων αυτού του κόσμου.

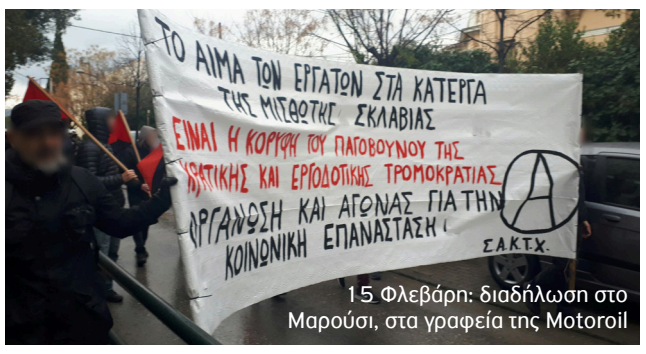

15 Φλεβάρη: διαδήλωση στο Μαρούσι, στα γραφεία της Motoroil

- ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ – ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

- ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

*Απόσπασμα από το κείμενο με το οποίο η **Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση** κάλεσε στην διαδήλωση προς τα γραφεία της MotorOil στο Μαρουσι στις 15/2, στην απεργιακή κινητοποίηση της 18ης Φλεβάρη -στις οποίες και συμμετείχε - καθώς και στην διακλαδική και οργανωμένη από τα κάτω απεργία που είχε προγραμματιστεί για τις 19 Μάρτη και η οποία τελικά αναβλήθηκε, εν μέσω εξάπλωσης της πανδημίας.*

πανό που αναρτήθηκε στην Κυψέλη από την κατάληψη Λ.Κ.37

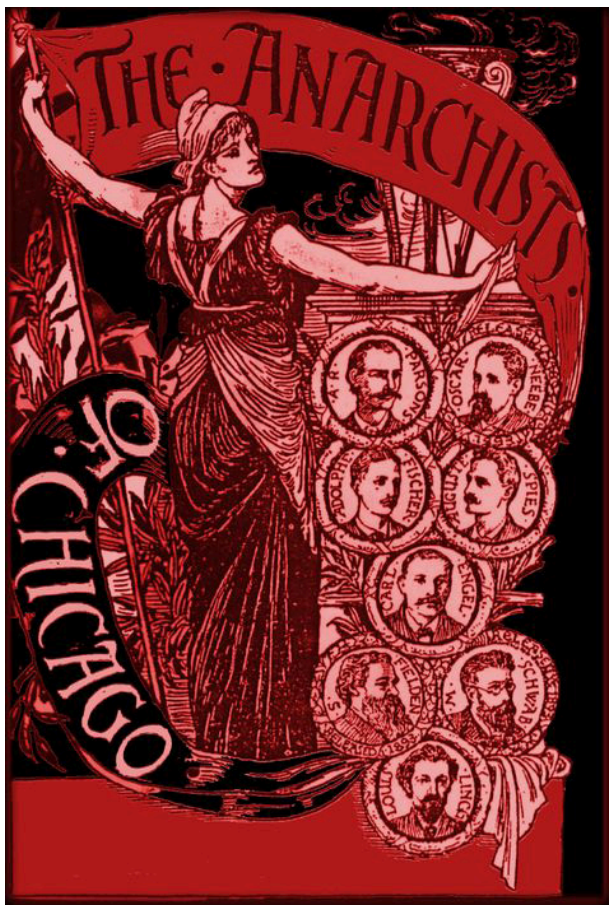

Teleperformance

The best place to die from work

Η Teleperformance Greece είναι η μεγαλύτερη εταιρεία παροχής υπηρεσιών στην Ελλάδα. Αποτελεί μέλος ενός πολυεθνικού ομίλου γαλλικών συμφερόντων με θυγατρικές σε 80 χώρες, απασχολεί 330.000 εργαζόμενους σε ολόκληρο τον κόσμο, ενώ τα έσοδά του το 2019 ανήλθαν στο αστρονομικό ποσό των 5.355 δις. ευρώ.

Συνεργάζεται με πλήθος πολυεθνικών όπως η Microsoft, η Apple, η Volkswagen, η Facebook, η Canon, η Netflix και πολλές άλλες. Με τον ίδιο τρόπο που τα παραδοσιακά εργοστάσια μεταφέρονται σε χώρες του Τρίτου κόσμου, έτσι και τα σύγχρονα εργοστάσια παροχής υπηρεσιών μεταφέρονται σε χώρες όπου η κρίση προσφέρει μεγαλύτερες ευκαιρίες κέρδους για τα αφεντικά, όπως είναι οι χώρες της Νότιας Ευρώπης και των Βαλκανίων.

Η Teleperformance Greece, εκμεταλλευόμενη τόσο τη γεωγραφική θέση της Ελλάδας όσο και τα χαμηλά μεροκάματα και την ευνοϊκή για τους εργοδότες νομοθεσία, έχει μετατραπεί σε διαχειριστικό κέντρο του ομίλου για τη Νότια Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή. Απασχολεί πάνω από 8.500 εργαζόμενους σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Χανιά, από τους οποίους τα δυο τρίτα προέρχονται από άλλες χώρες, είτε πρόκειται για μετανάστες, είτε για φοιτητές που έρχονται στη Ελλάδα στα πλαίσια του Erasmus.

Ο,τι και να γραφτεί για τις συνθήκες εργασίας στα σύγχρονα κάτεργα της Teleperformance, η οποία έχει μάλιστα πάρει το βραβείο του καλύτερου εργασιακού χώρου(!!!) – thebestplacetowork– είναι αδύνατον να αποδώσει την πραγματικότητα. Ο τρόπος εργασίας, εμπνευσμένος από τις πάλαι ποτέ αρχές του τεϊλορισμού, βασίζεται στο διαρκή έλεγχο και στην αυξανόμενη εντατικοποίηση της εργασίας: συνεχής ροή κλήσεων, συστηματικός έλεγχος του περιεχομένου τους, χρονομέτρηση της διάρκειας κάθε κλήσης, καθημερινός έλεγχος της παραγωγικότητας, συστηματική αύξηση της νόρμας παραγωγής, μείωση του μισθού σε περίπτωση αργοπορίας έστω και λίγων λεπτών. Πρόκειται για έναν συνδυασμό των παραδοσιακών και των σύγχρονων μορφών ελέγχου των εργαζόμενων: από τον επιστάτη -κοινώς Supervisor- που διαρκώς φωνάζει πάνω από το κεφάλι σου να δουλέψεις πιο γρήγορα μέχρι τα πιο σύγχρονα ηλεκτρονικά εργαλεία επιτήρησης και ελέγχου.

Μέσα σε τεράστιες και πολύβουες αίθουσες, πλήθος εργαζόμενων στοιβαγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον, φορώντας ακουστικά και σκυμμένοι διαρκώς πάνω από τους υπολογιστές, χωρίς τις περισσότερες φορές να έχουν καν το χρόνο να μιλήσουν με τους διπλανούς τους, κάνοντας τις ίδιες μονότονα επαναληπτικές κινήσεις, τείνουν να μετατραπούν σε μηχανές στην υπηρεσία των αφεντικών με ανυπολόγιστες συνέπειες για τη σωματική και ψυχική τους υγεία. Πρόκειται για τις επαγγελματικές ασθένειες που πλήττουν τους εργαζόμενους σε αυτά τα σύγχρονα εργοστάσια του 21ου αιώνα: από τη διάσπαση προσοχής και το άγχος που δε σταματά μετά το τέλος της δουλειάς μέχρι τα μυοσκελετικά σύνδρομα και την απώλεια ακοής.

Εννοείται ότι αυτή η εξωανθρώπινη συνθήκη δεν θα ήταν ποτέ δυνατή χωρίς το διαρκή φόβο της απόλυσης που απορρέει από τις συμβάσεις περιορισμένου χρόνου, οι οποίες μπορεί και να ανανεώνονται για χρόνια μέσω διαφορετικών εταιρειών πρόσληψης ούτως ώστε να μην έχει κάποιος το δικαίωμα να διεκδικήσει σύμβαση αορίστου χρόνου. Κι ο φόβος της απόλυσης είναι ακόμα μεγαλύτερος όταν μιλάμε για μετανάστες – να σημειωθεί ότι, μέχρι την αλλαγή διαχείρισης της εξουσίας το καλοκαίρι του 2019, η Teleperformance απευθυνόταν σε ΜΚΟ με στόχο την άντληση φθηνού και ευάλωτου εργατικού δυναμικού, ενώ σύμφωνα με σχετικά δημοσιεύματα, τουλάχιστον μέχρι το 2016 κρατούσε τους μετανάστες εργαζόμενους σε μια κατάσταση διαρκούς ομηρείας μέσω του ελέγχου των διαδικασιών για τη χορήγηση άδειας παραμονής.

Μέσα σε αυτές τις ασφυκτικές συνθήκες, είναι συγκινητική η αλληλεγγύη της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων πάνω στη δουλειά, ντόπιων και μεταναστών, αφού οι παλιότεροι είναι πάντα πρόθυμοι να βοηθήσουν τους νεώτερους και να τους στηρίξουν στις δύσκολες στιγμές, καθώς και αστείρευτο το χιούμορ που επιστρατεύουν για να μην παρανοήσουν κάνοντας μια δουλειά με παρανοϊκές απαιτήσεις. Ωστόσο, η αλληλεγγύη δεν έχει καταφέρει να υπερβεί αυτό το περιορισμένο πεδίο για να αγκαλιάσει το ζήτημα της οργάνωσης στο χώρο δουλειάς με βάση τα κοινά ταξικά συμφέροντα.

Κι αυτό δεν είναι τυχαίο, ούτε οφείλεται μόνο στη μεγάλη κινητικότητα του εργατικού δυναμικού (φοιτητές που προέρχονται από χώρες του εξωτερικού, μεγάλος αριθμός παραιτήσεων λόγω εξοντωτικών συνθηκών εργασίας). Κάθε απόπειρα συνδικαλιστικής οργάνωσης μέσα στο χώρο δουλειάς αντιμετωπίζεται με απολύσεις και τρομοκρατία. Σύμφωνα με το Παρατηρητήριο των Πολυεθνικών, η TP κατέχει τα πρωτεία της πιο βάρβαρης αντιμετώπισης των εργαζομένων ανάμεσα σε όλες τις επιχειρήσεις του κλάδου, ενώ σε ερώτηση δημοσιογράφου του Παρατηρητηρίου για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων, το αφεντικό της TP Greece δηλώνει με περίσσιο θράσος ότι οι εργαζόμενοι είναι τόσο... ευτυχείς που δεν έχουν κανένα λόγο να συνδικαλίζονται !

Η εμφάνιση του κορονοϊού έκανε ακόμα πιο εφιαλτικό το εργασιακό περιβάλλον καθώς στο ήδη υπαρκτό άγχος της δουλειάς ήρθε να προστεθεί και εκείνο της μόλυνσης από τον θανατηφόρο ιο. Κανένα μέτρο προστασίας δεν πάρθηκε, καμιά απόσταση δεν τηρήθηκε, καμιά μάσκα δε δόθηκε στους εργαζόμενους. Αντίθετα τους ζητήθηκε να συμβάλλουν με εθελοντική εργασία στο νέο τηλεφωνικό κέντρο που τα αφεντικά της TP δώρισαν στον ΕΟΔΥ.

Με αυτό τον τρόπο, άνθρωποι πιθανά μολυσμένοι και οι ίδιοι λόγω μεγάλου συγχρωτισμού στους χώρους δουλειάς και παντελώς άσχετοι με ιατρικά ζητήματα καλούνται να δώσουν οδηγίες σε ασθενείς που διατρέχουν κίνδυνο ζωής ή θανάτου σα να επρόκειτο για τις οδηγίες επισκευής ενός μηχανήματος... Η απάτη

κράτους και αφεντικών σε όλο της το μεγαλείο με τη συμμετοχή εκείνων των ελάχιστων εργαζόμενων που έσπευσαν να προσφέρουν τις άσχετες υπηρεσίες τους και μάλιστα εθελοντικά μετά το τέλος της εργασίας τους.

Μπορεί να μάθαμε για τα χωριά και τις πόλεις που έπληξε ο ιός και μπήκαν σε καραντίνα, αλλά ποτέ δε θα μάθουμε αν και πόσοι εργαζόμενοι της Teleperformance προσβλήθηκαν από τον Covid 19, γιατί αυτό το σύγχρονο κάτεργο που αποτελεί πακτωλό χρημάτων για τα αφεντικά πρέπει κυριολεκτικά με κάθε θυσία να μείνει ανοιχτό κι ας μην προσφέρει καμιά υπηρεσία κοινωνικά χρήσιμη και αναγκαία.

Όσο για την τηλεργασία που η εταιρεία άρχισε να εφαρμόζει σταδιακά και με μεγάλη καθυστέρηση, αυτή συνοδεύεται σε ορισμένες περιπτώσεις με εγκατάσταση κάμερας για να ελέγχεται κάθε κίνηση του εργαζόμενου και σε κάθε περίπτωση με μεγαλύτερη εντατικοποίηση της δουλειάς, απειλές για μετακίνηση εργαζομένων σε άλλα τμήματα λόγω... κρίσης, πιέσεις για λιγότερες ώρες δουλειάς και απλήρωτες άδειες, απλήρωτες αργίες.

Για όποιον δεν έχει δουλέψει ποτέ σε τέτοια δουλειά, μπορεί να είναι αδιανόητος αυτός ο διαρκής και αόρατος έλεγχος των εργαζόμενων. Συνθέτει όμως μια εικόνα μόνο από το εφιαλτικό μέλλον που μας επιφυλάσσουν το κράτος και τα αφεντικά.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ!

Η ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

Σ.Α.
Απρίλιος 2020

ΤΙΜΗ ΣΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ HELIN BÖLEK

Στις 3 Απρίλη πέθανε η 28χρονη αγωνίστρια Helin Bölek, μέλος του μουσικού συγκροτήματος **Grup Yorum**, που διένυε την 288η μέρα απεργίας πείνας αντιστεκόμενη στο φασιστικό κράτος της Τουρκίας, αγωνιζόμενη για την δικαίωση των αιτημάτων της απεργίας του συγκροτήματος, για να αρθεί η απαγόρευση των συναυλιών τους, για να σταματήσουν οι επιθέσεις στο πολιτιστικό κέντρο Idil, για να αφαιρεθούν τα μέλη του Grup Yorum από την λίστα επικήρυξης της τουρκικής αντιτρομοκρατικής, για να σταματήσουν οι διώξεις εναντίον τους και να αποφυλακιστούν όσα μέλη τους βρίσκονται έγκλειστα μέσα στις φυλακές.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ IBRAHIM GÖKÇ EK

Αλληλεγγύη στους 11 φυλακισμένους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές που συνελήφθησαν στις 19 Μάρτη και διώκονται από το ελληνικό κράτος με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο

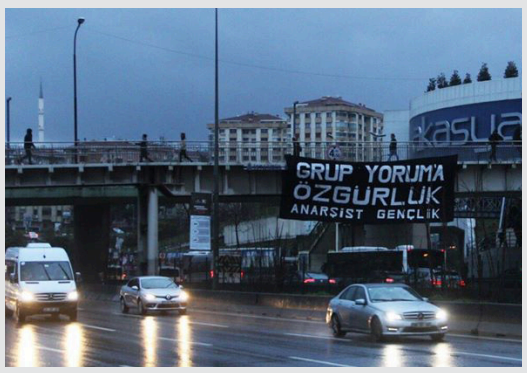

πανό αλληλεγγύης στους Grup Yorum που αναρτήθηκε σε γέφυρα στην Κωνσταντινούπολη από την Αναρχική Νεολαία

Επίθεση της αστυνομίας σε δεκάδες αγωνιστές που παραβρέθηκαν στην κηδεία της Helin Bolek για να τιμήσουν τη μνήμη της

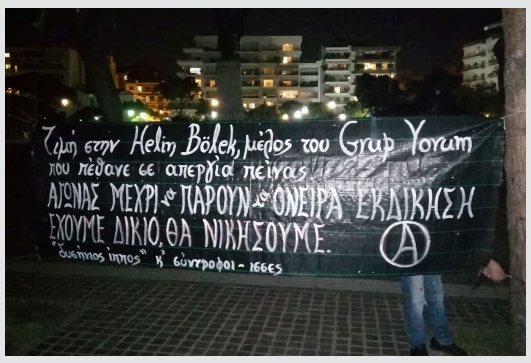

Πανό που κρεμάστηκε στην πλατεία Υψηλών Αλωνίων στην Πάτρα

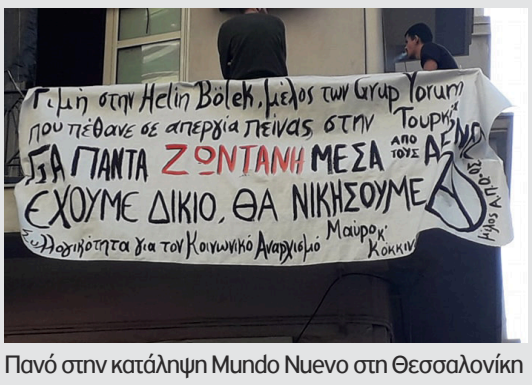

Πανό στην κατάληψη Mundo Nuevo στη Θεσσαλονίκη

Δεν θα περάσει το νομοσχέδιο και κανένας εγκληματικός σχεδιασμός για την φύση και την κοινωνία

Η κυβέρνηση της ΝΔ αξιοποιώντας τη συνθήκη της πανδημίας και την απαγόρευση κυκλοφορίας και συγκεντρώσεων συνεχίζει απρόσκοπτα να προωθεί τους αντικοινωνικούς εγκληματικούς σχεδιασμούς της. Εν μέσω πανδημίας καταθέτει το αντι-περιβαλλοντικό νομοσχέδιο επιχειρώντας να δημιουργήσει-διευρύνει το νομοθετικό πλαίσιο μέσα από το οποίο θα διευκολύνεται η καταστροφή και η λεηλασία του φυσικού κόσμου και του περιβάλλοντος.

Είναι ολοφάνερο ότι το κράτος δεν θέλει να αφήσει την ευκαιρία να πάει χαμένη και θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει το έδαφος που ανοίγεται μπροστά του ώστε να υλοποιήσει μια σειρά από σχεδιασμούς με μηδαμινό πολιτικό κόστος και χωρίς την ύπαρξη αντιστάσεων.

Κανένας εφησυχασμός. Επαγρύπνηση για την υπεράσπιση της φύσης και της περιοχής των Αγράφων από τα καταστροφικά σχέδια κράτους και κεφαλαίου.

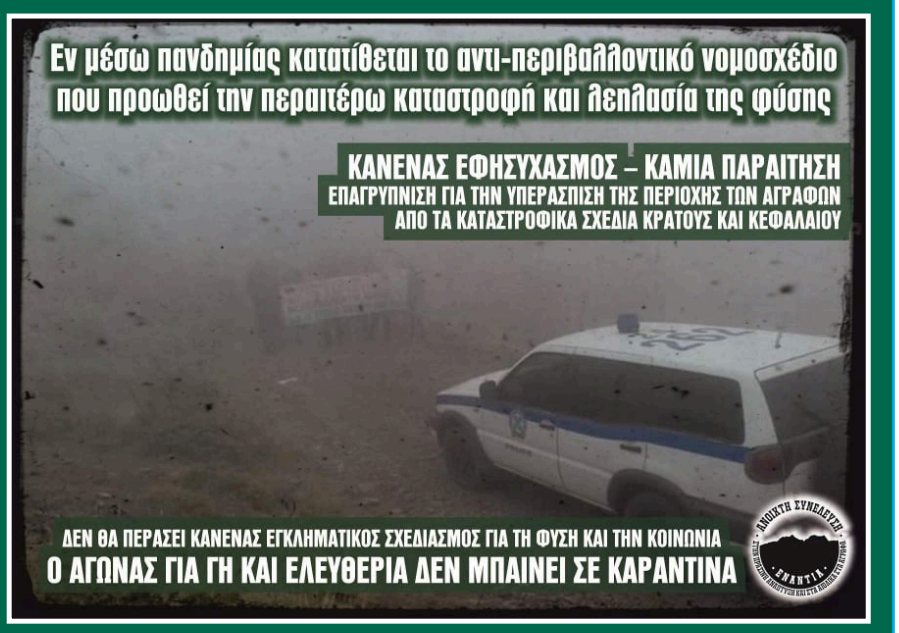

αφίσα της ανοιχτής συνέλευσης ενάντια στην πράσινη ανάπτυξη και στα αιολικά στα Άγραφα για το αντι-περιβαλλοντικό νομοσχέδιο που κατατέθηκε πρόσφατα και προωθεί την περαιτέρω καταστροφή και λεηλασία της φύσης.

Ο αγώνας για γη και ελευθερία δεν μπαίνει σε καραντίνα

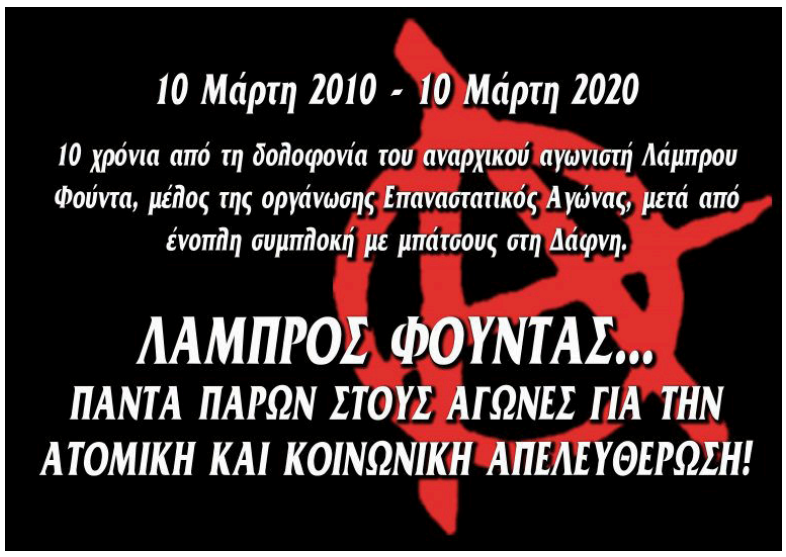

Για τα 10 χρόνια από τη δολοφονία του αναρχικού Λάμπρου Φούντα

Τη νύχτα της 10ης Μάρτη 2010, μετά από συμπλοκή με την αστυνομία στην περιοχή της Δάφνης κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας για την οργάνωση "Επαναστατικός Αγώνας", θα πέσει νεκρός ο αναρχικός σύντροφος Λάμπρος Φούντας.

Ο Λάμπρος ήταν παρών με συνέπεια και ανιδιοτέλεια σε όλες τις μικρές και μεγάλες μάχες που έδωσεο κόσμος του αγώνα απέναντι στο κράτος και τους ένστολους δολοφόνους του ή τους παρακρατικούς λακέδες του, τόσο σε στιγμές δύσκολες και κρίσιμες για το αναρχικό κίνημα όσο και σε εκείνες τις στιγμές της αντεπίθεσης και της ανταπόδοσης ενός μέρους της βίας που ασκούν πάνω μας καθημερινά τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά. Σε όποιο μετερίζι του αγώνα κι αν βρέθηκε, όποια αγωνιστική επιλογή κι αν έκανε κάθε φορά, με τη συντροφικότητα που τον διέκρινε, συνεισέφερε ως άνθρωπος κι ως αγωνιστής στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης πάντα στις πρώτες γραμμές του αγώνα, πάντα στο πλευρό των εκμεταλλευόμενων, των καταπιεσμένων, των αγωνιζόμενων. Κι έτσι τον διατηρούμε ακόμα στη μνήμη μας και την καρδιά μας.

Σήμερα, δέκα χρονιά μετά, όλα αυτά για τα οποία αγωνιστήκαμε μαζί με τον σύντροφο Λάμπρο εξακολουθούν να παραμένουν ζητούμενα και διακυβεύματα για τους αγωνιζόμενους σε ολόκληρο τον κόσμο. Η κοινωνική και ταξική χειραφέτηση, οι πανανθρώπινες αξίες της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης για τις οποίες αγωνίστηκε κι έδωσε τη ζωή του ο Λάμπρος παραμένουν ζωντανές κι επίκαιρες και ο σύντροφος Λάμπρος θα είναι πάντα παρών στους αγώνες μας, σε κάθε εμάχη για έναν καλύτερο κόσμο, για την κοινωνική επανάσταση και την αναρχία!

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ!
ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ- ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

Αναρχική Συλλογικότητα "Κύκλος της Φωτιάς"
- μέλος της Α.Π.Ο- Ο.Σ
Μάρτης 2020

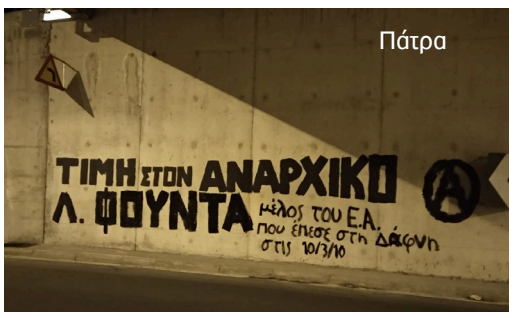

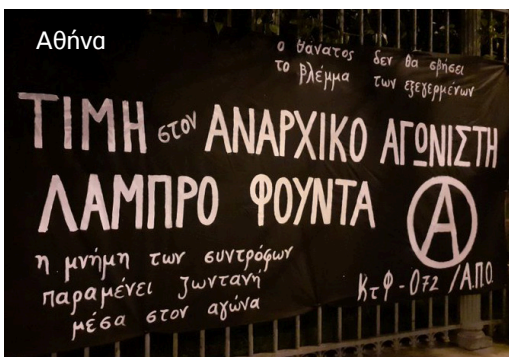

Θεσσαλονίκη

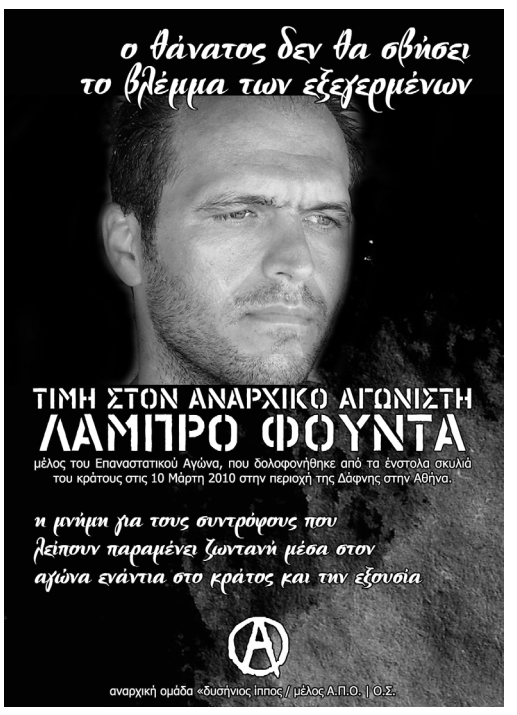

8η ΜΑΡΤΗ
ημέρα αντίστασης και αγώνα

Το πρώτο κείμενο στάλθηκε ως μήνυμα αλληλεγγύης στις συντρόφισσές μας στην Τουρκία, τις Anarşist Kadınlar (Αναρχικές Γυναίκες). Το δεύτερο κείμενο μάς στάλθηκε από τις συντρόφισσες από την Τουρκία, για να δημοσιευθεί στην Ελλάδα ενόψει της 8ης Μάρτη.

Μήνυμα αλληλεγγύης στις γυναίκες που αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο για τη φετινή 8η Μάρτη, ημέρα αντίστασης και αγώνα

Συντρόφισσες,

Στον ελλαδικό χώρο, από το περασμένο καλοκαίρι, βρίσκεται σε εξέλιξη μια ευρεία κατασταλτική εκστρατεία ενάντια στο αναρχικό κίνημα, στους κατειλημμένους χώρους αγώνα, στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, στον κόσμο της αλληλεγγύης, στις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις. Μια εκστρατεία που συνιστά την αιχμή του δόρατος της επίθεσης κράτους και αφεντικών στα πληβειακά στρώματα της κοινωνίας, αποσκοπώντας στην τρομοκράτηση και την πειθάρχησή τους, για την απρόσκοπτη επέλαση της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Στο πλαίσιο της σαρωτικής κατασταλτικής επίθεσης από το κράτος, η καταστολή έρχεται να υπενθυμίσει σε εμάς, τις γυναίκες που αγωνιζόμαστε, πως μας επιφυλάσσει ειδική μεταχείριση. Παράλληλα με τους άγριους ξυλοδαρμούς και τα χημικά, οι μπάτσοι χτυπούν τις αγωνίστριες στις διαδηλώσεις ασκώντας τους σεξιστική βία και εξαπολύοντάς σεξιστικά σχόλια, με χειρονομίες και προσβολές. Οι ομοφοβικές επιθέσεις από διμοιρίες των ΜΑΤ στην Αθήνα, οι σεξουαλικές παρενοχλήσεις και απειλές από τις διμοιρίες που έχουν στρατοπεδεύσει στην περιοχή των Εξαρχείων, η λυσσαλέα καταστολή στις γυναίκες διαδηλώτριες και οι σεξιστικές επιθέσεις και προσβολές, το ξεγύμνωμα και ο βασανισμός διαδηλωτών σε όλες τις μεγάλες διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών αποτελεί εν συντομία εικόνα από το μέλλον που επιφυλάσσεται για όλους μας. Η πατριαρχική βία θα είναι πάντα όπλο στη φαρέτρα της καταστολής για να διαχωρίσει τους από τα κάτω και είναι και εδώ παρούσα ως αναπόσπαστο κομμάτι της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Στο πλαίσιο αυτό, θύματα της κρατικής επίθεσης είναι και οι έγκλειστοι και οι έγκλειστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μετανάστες και πρόσφυγες, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Οι πνιγμοί, οι θάνατοι από το κρύο και τις κακουχίες, ο μαζικός εγκλεισμός τους, συνιστούν ένα διαρκές έγκλημα κατά της ανθρωπότητας που όμοιό του μπορεί να συναντήσει κανείς ιστορικά στις πιο μαύρες σελίδες της αποικιοκρατίας και των μεγάλων πολέμων. Οι γυναίκες πρόσφυγες, το πιο κατατρεγμένο κομμάτι των κοινωνικά αποκλεισμένων, γίνονται ο βασικός αποδέκτης της μισαλλόδοξης ρητορικής και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Τη φετινή 8η Μάρτη θα διαδηλώσουμε για μια ακόμη φορά ως αγωνιζόμενες γυναίκες, πλάι με τους συντρόφους μας και θα βροντοφωνάξουμε: «ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ!». Οι βαμμένοι με αίμα μαχητικοί αγώνες του προηγούμενου αιώνα από τις γυναίκες εργάτριες μας δείχνουν τον δρόμο της αντίστασης απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.

Χαιρετίζουμε λοιπόν τους αγώνες των γυναικών σε όλη τη γη: από την Τσιάπας και τη Χιλή ως τη Ροτζάβα και την Τουρκία. Ως αναρχικές στεκόμαστε μαζί με τα λόγια και τις δράσεις των αγωνιζόμενων γυναικών που συναντιούνται σε μια υψωμένη γροθιά κι ένα βλέμμα αλληλεγγύης, το οποίο οπλίζει την αποφασιστικότητά μας να καταστρέψουμε κάθε μορφή καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο, για να οικοδομήσουμε μαζί έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ! NO PASARAN!

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία– Αναρχική Πολιτική Οργάνωση | Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

*

Ζήτω η Αλληλεγγύη μεταξύ των γυναικών
Ζήτω η Ελευθερία!

Η διεθνής αλληλεγγύη των γυναικών μας ενθαρρύνει, μας γεμίζει δύναμη. Αυτή η αλληλεγγύη που δεν γνωρίζει σύνορα αποδεικνύει για μια ακόμη φορά ότι, ανεξάρτητα από το πού είμαστε, τίποτα δεν μπορεί να μας κρατήσει μακριά από την ελευθερία μας.

Οι πολεμικές συνθήκες στην Τουρκία αναδεικνύουν πολλές περιπτώσεις στις οποίες οι γυναίκες χρησιμοποιούνται ως εργαλείο για τον πόλεμο. Όπως γίνεται φανερό και σε πολλούς πολέμους ιστορικά, οι γυναίκες αναγκάζονται να μεταναστεύσουν στη δική μας περιοχή, από τις χώρες που λεηλατήθηκαν από τον πόλεμο. Είμαστε σαφώς μάρτυρες στο πώς ο πόλεμος και η μετανάστευση επηρεάζουν τις γυναίκες σήμερα. Χιλιάδες άνθρωποι περιμένουν στα σύνορα της Τουρκίας για να περάσουν στην Ευρώπη. Πολλές γυναίκες αντιμετωπίζουν τη βία του κράτους και τα βασανιστήρια. Ενώ εμείς, οι γυναίκες, αντιστεκόμαστε στη συστηματική βία αφενός, αντιστεκόμαστε επίσης στις κρατικές πολιτικές που προσπαθούν να μετατρέψουν τα σώματά μας σε εργαλεία πολέμου.

Καθώς το κράτος τροφοδοτείται από την πατριαρχική βία, είμαστε εκτεθειμένες τόσο στην κρατική όσο και στην πατριαρχική βία ως γυναίκες. Αντιστεκόμαστε σε αυτή τη βία σε όλους τους τομείς της ζωής μας και γινόμαστε ελεύθερες καθώς παλεύουμε.

Δεν είναι εύκολο να είσαι «γυναίκα». Ανεξάρτητα από το πού γεννιόμαστε... Στην Ανατολή ή στη Δύση, σε μια μικρή ή σε μια μεγάλη πόλη, η ζωή μας ήταν πάντα δύσκολη. Τα βιώματα μας είναι πολύ παρόμοια. Ακόμα κι αν ήμασταν πολύ διαφορετικές, ακόμα κι αν μιλούσαμε διαφορετικές γλώσσες, ακόμα κι αν δεν «μοιάζαμε» ακριβώς, είχαμε ένα κομμάτι μέσα μας, το οποίο ήταν ίδιο. Τα ίδια πράγματα μας διδάχθηκαν. Ότι είμαστε εύθραυστες ή αδύναμες, ότι ήμασταν αδέξιες και ανόητες, ότι πρέπει να συμπεριφερόμαστε σωστά και να είμαστε υπάκουες. Είμασταν αλυσοδεμένες με τα δεσμά της πατριαρχίας.

Ξεκινήσαμε να αντιστεκόμαστε στα πράγματα που «μας διδάχθηκαν». Αρχίσαμε να αντιστεκόμαστε στην αντρική κυριαρχία, σε εκείνους που προσπαθούν να μας κάνουν να πιστεύουμε ότι κανένας άλλος τρόπος δεν είναι εφικτός. Αρχίσαμε να αγωνιζόμαστε για τον εαυτό μας, για όλες μας. Καθώς κρατάμε η μία το χέρι της άλλης γινόμαστε πιο δυνατές, πιο γενναίες, πιο ξύπνιες, πιο συνειδητοποιημένες, πιο πεισμωμένες, πιο ελεύθερες...

Καθώς πολεμάμε την πατριαρχία, καθημερινά γινόμαστε όλο και πιο οργανωμένες. Έχουμε δει ότι όταν είμαστε μαζί, τίποτα δεν μπορεί να μας κρατήσει μακριά από τον αγώνα μας.

Αναρχικές γυναίκες (Τουρκία)

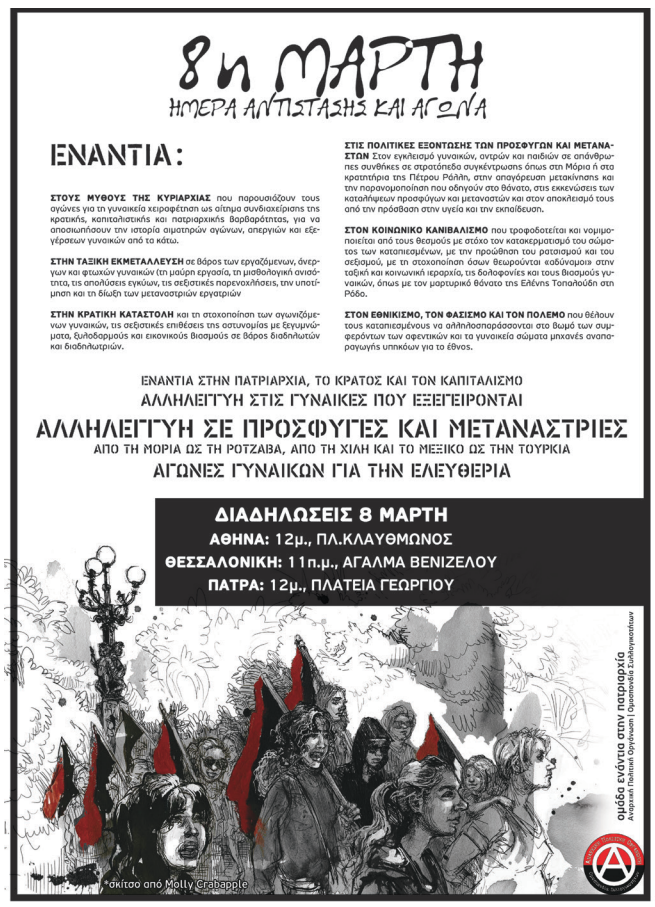

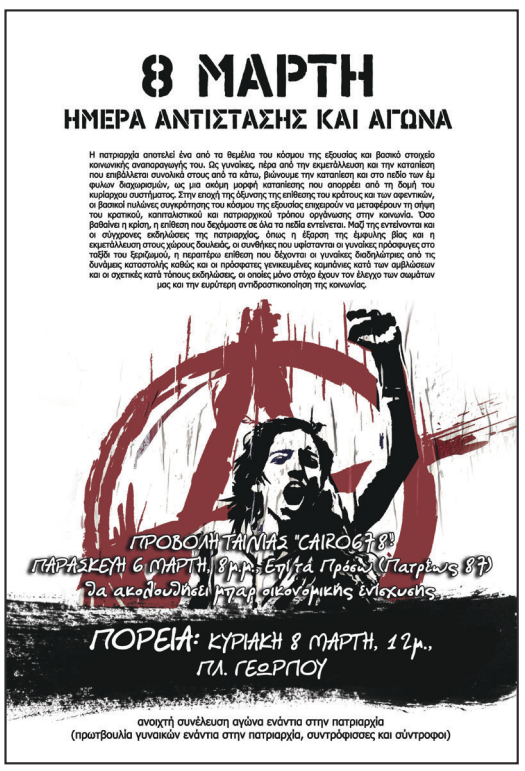

Πάτρα

Αθήνα

Kadiköy, Τουρκία

Θεσσαλονίκη

Ανακοίνωση της Επαναστατικής Αναρχικής Δράσης (DAF) από την Τουρκία για την κλιμάκωση του πολέμου στη Συρία

Ο πόλεμος στην Συρία κλιμακώνεται

Οι πολυαναμενόμενες εξελίξεις ξεκίνησαν από το Ιντλίμπ, που αποτελεί το τελευταίο μέτωπο του πολέμου αλλά και το τελευταίο σημείο όπου έχουν εγκλωβιστεί οι ομάδες των τζιχαντιστών που υποστηρίζονται από τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις. Οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις δέχτηκαν αεροπορική επιδρομή τα ξημερώματα της 27ης προς την 28η Φλεβάρη, λίγο πριν τη λήξη του τελεσιγράφου του τουρκικού κράτους προς τον συριακό στρατό προκειμένου να αποχωρήσει από τις περιοχές που είχε καταλάβει στο Ιντλίμπ. Σύμφωνα με επίσημα νούμερα, 34 στρατιώτες πέθαναν ως αποτέλεσμα της αεροπορικής επίθεσης που, βάσει πηγών του τουρκικού κράτους, πραγματοποίησε η Συρία.

Σύμφωνα με δήλωση του ρωσικού Υπουργείου Αμύνης, το τελευταίο μήνυμα που στάλθηκε στην Άγκυρα ανέφερε πως οι δυνάμεις των τουρκικών ένοπλων δυνάμεων δεν θα έπρεπε να εγκαταλείψουν τα σημεία παρατήρησης που κατοχυρώθηκαν από την Συμφωνία του Σότσι (Sochi Agreement). Το πιο εντυπωσιακό σημείο της ανακοίνωσης του υπουργείου, ωστόσο, είναι πως «οι συριακές αεροπορικές δυνάμεις επιχειρούν εναντίον στόχων της Επιτροπής Απελευθέρωσης του Λεβάντε (Hay'at Taḥrīr al-Shām, Levant Liberation Committee) και οι δυνάμεις των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων δεν θα έπρεπε να βρίσκονται στην συγκεκριμένη περιοχή». Με αυτές τις δηλώσεις η Ρωσία προβάλλει επίμονα την συνεργασία του τουρκικού κράτους με την Επιτροπή Απελευθέρωσης του Λεβάντε, παρακλάδι της Αλ Κάιντα, η οποία αποτελεί για όλο τον κόσμο τρομοκρατική οργάνωση.

Ο πόλεμος κλιμακώνεται ραγδαία .Ο λόγος του κράτους περί ηρωισμού εντείνεται ταχύτατα με τα μέσα ενημέρωσης, ενώ το κράτος προμηθεύει στρατιωτικές στολές, δεδομένου του γεγονότος ότι ολόκληρη σχεδόν η αντιπολίτευση προσαρμόστηκε γρήγορα στην κατάσταση. Η τελευταία αεροπορική επίθεση είναι μια ακόμα ιστορική καμπή του πολέμου στην Συρία από το 2011. Βιώσαμε μια ακόμα ιστορική καμπή στις 13 Μαΐου του 2013, έπειτα από την βομβιστική επίθεση στο Reyhanlı, που κόστισε τη ζωή σε 53 ανθρώπους. Παρόλο που αποκρύπτεται το ποιος και το γιατί «το τουρκικό κράτος βρισκόταν σε πόλεμο» στη Συρία, εμείς βιώσαμε άλλες συνταρακτικές αντανακλάσεις του πολέμου αυτού στην δική μας γεωγραφία, στις σφαγές του Suruç, της Άγκυρας, του Reina και στο αεροδρόμιο Yeşilköy της Κωνσταντινούπολης τα χρόνια που ακολούθησαν.

Ο οπορτουνισμός του κρατικού πολέμου

Η «χρησιμότητα» του συριακού πολέμου που είχε τόσο καταστροφικές επιπτώσεις για τους λαούς στο επίπεδο των περιφερειακών και παγκόσμιων κρατικών σχηματισμών, ειδικά για το τουρκικό κράτος, είναι εξαιρετικά προφανής. Το τουρκικό κράτος εργαλειοποίησε τον εμφύλιο πόλεμο στην Συρία για χάρη του αυξανόμενου εθνικισμού στην εγχώρια πολιτική σκηνή αλλά και για την άσκηση πίεσης, όπως μέσω του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, ενάντια στην αντίσταση στους δρόμους. Επίσης, μέσω της στρατιωτικής και πολιτικής παρουσίας σε περιοχές όπως το Αφρίν, την Ασπίδα του Ευφράτη και τη Serekaniye, εκπλήρωσε αποτελεσματικά τις «νέο-οθωμανικές» του υποσχέσεις προς την εθνικιστική-συντηρητική του βάση.

Γνωρίζουμε ότι οι πόλεμοι αποτελούν για τα κράτη τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες καταστέλλεται η αντίσταση εντός των συνόρων, φιμώνονται οι φωνές ενάντια στην εξουσία, απαγορεύονται οι διαδηλώσεις και εξοικειώνεται η κοινωνία με τις πρακτικές του «καθεστώτος έκτακτης ανάγκης». Την περίοδο του πολέμου, οι δημοκρατικές πρακτικές μπαίνουν στο περιθώριο. Η πίεση προς την κοινωνία και η αδρανοποίηση της αυξάνονται.

Η πολεμική διαδικασία που βρίσκεται σε εξέλιξη θα χρησιμοποιηθεί για να κινητοποιηθούν με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση οι μηχανισμοί άσκησης πίεσης προς την κοινωνία. Τα επιθετικά λόγια και οι πράξεις ενάντια στην τρέχουσα συνθήκη θα τιμωρούνται, και η κρατική βία θα γίνει ακόμα πιο ορατή. Από τη μία το κράτος θα διαμορφώσει αυτές τις διαδικασίες όπως επιθυμεί και από την άλλη θα χρησιμοποιήσει τον πόλεμο για τους οικονομικούς του σκοπούς.

Ο πόλεμος ως λύση στην οικονομική κρίση

Η οικονομική κρίση καταστρέφει τις ζωές των καταπιεσμένων. Η οικονομική κρίση αποσιωπάται λόγω του πολέμου!

Ο κατώτερος μισθός ανακοινώθηκε τον Δεκέμβριο: 2,324 τουρκικές λίρες! Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις των σωματείων, τα μηνιαία έξοδα (στο όριο της φτώχειας) που απαιτούνται για την υγιή, ισορροπημένη και επαρκή διατροφή μιας τετραμελούς οικογένειας είναι 2.219 τουρκικές λίρες. Η κατάλληλη αμοιβή για έναν εργάτη ορίστηκε μόνο 105 λίρες πάνω από το όριο της φτώχειας. Επιπλέον, 43% των εργατών στην Τουρκία αμείβονται με τον ελάχιστο μισθό. Τον ίδιο χρόνο, το ποσό που ξοδεύτηκε από το τουρκικό κράτος για τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις είναι 19 δις δολάρια. Σύμφωνα με στοιχεία του 2019, ο πλούτος των 25 δισεκατομμυριούχων της Τουρκίας ανέρχονται σε 43 δις δολάρια. Οι εργάτες που αυτοκτόνησαν διότι δεν μπορούσαν να συντηρήσουν τον εαυτό τους και την οικογένειά τους ανέρχονται σε 351!

Ο εργάτης που αυτοπυρπολήθηκε μπροστά στο κοινοβούλιο ουρλιάζοντας «Δεν μπορώ να επιβιώσω» ενώ τα αφεντικά αυξάνουν τα πλούτη τους, ο εργάτης που αυτοκτόνησε διότι δεν μπορούσε να αγοράσει ρούχα για τον γιό του. Ο νεαρός εργάτης που αυτοπυρπολήθηκε μπροστά στον Δήμαρχο διότι δεν μπορούσε να βρει δουλειά. Ο βιομηχανικός εργάτης που έπεσε σε ένα καζάνι τήξης μετάλλων θερμοκρασίας 1600 βαθμών διότι δεν μπορούσε να βγάλει τον μήνα με τον μισθό που λάμβανε.

Για κάποιους εργαζόμενους, ο μισθός που λαμβάνουν δεν είναι αρκετός για να επιβιώσουν. Πολλοί που ψάχνουν για δουλειά δεν βρίσκουν και έτσι βρίσκονται να εξαρτώνται από μια μπουκιά ψωμί. Ενώ η οικονομική κρίση έφερε τους καταπιεσμένους στο σημείο να αφαιρούν την ίδια τους τη ζωή, οι πλούσιοι αύξησαν τα κέρδη τους, μετατρέποντας την κρίση σε ευκαιρία και δημιουργώντας νέους πολέμους, δίχως να χάσουν τον πλούτο τους. Οι νέοι πόλεμοι για αυτούς σημαίνουν νέες ευκαιρίες. Ήταν η ώρα εκφώνησης πολεμικών λόγων στην τηλεόραση, των δακρύων και της μετάδοσης ειδήσεων για τους στρατιώτες-μάρτυρες και της αύξησης του μερίδιού τους στην πίτα μέσα από αδιαμφισβήτητους διαγωνισμούς.

Λεπτομέρειες του πολέμου: οι μετανάστες

Αναφέρθηκε πως έπειτα από την αεροπορική επιδρομή των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων στην συριακή περιοχή του Ιντλίμπ, το κράτος αποφάσισε να μην εμποδίζει τους μετανάστες να περνούν στην Ευρώπη μέσω ξηράς ή θαλάσσης. Ο εκπρόσωπος τύπου του AKP, Ömer Çelik, είπε «Η προσφυγική μας πολιτική παραμένει η ίδια, υπάρχει όμως μια συνθήκη, δεν μπορούμε πλέον να συγκρατήσουμε τους πρόσφυγες». Κατηύθυναν πολλούς μετανάστες από το Ιζμίρ, το Τσανάκκαλε και την Ιστανμπούλ προς τα παράλια και την Θράκη. Η Ευρώπη απειλούνταν με την επιτάχυνση της μετακίνησης των μεταναστών από την Τουρκία προς τη Δύση, που θα επεκτείνονταν στη περίπτωση που χειροτερεύσει η κατάσταση στο Ιντλίμπ.

Το κράτος χρησιμοποιεί τους μετανάστες ως διαπραγματευτικό χαρτί, το οποίο και αξιοποίησε με ενθουσιασμό μετά τις 27 Φλεβάρη. Εκείνοι που δεν μπορούν να διατυπώσουν το μήνυμα ανοιχτά προς την Ευρωπαϊκή ένωση και τη Δύση, πλέον αναζητούν υποστηρικτές στη Συρία απειλώντας την ίδια τους τη ζωή. Το κράτος που δεν διστάζει να χρησιμοποιεί τους μετανάστες προς όφελος της στρατηγικής του θέσης παρουσιάζοντάς τους στον κόσμο μέσω των μέσων ενημέρωσης του, προσπαθεί να ανοίξει νέο χώρο για λογαριασμό του και επιχειρεί να αποτελέσει ισχυρό παίκτη και όχι απλά το κράτος όπου «παίζεται το παιχνίδι».

Η στρατηγική θέση μεταξύ των κρατών

Η πολεμική στρατηγική του κράτους, η οποία έγινε γνωστή στο ευρύ κοινό μετά τον πόλεμο, δεν εστιάζει μόνο σε πολιτικά και οικονομικά οφέλη στην περιοχή. Σκοπός του είναι να αναδειχθεί ως ένα από τα κράτη που έχει «επιρροή» στον διακρατικό πολιτικό ανταγωνισμό. Το κράτος στοχεύει να λάβει μέρος σε αυτό το πεδίο, μέσω κινήσεων όπως η συμμετοχή στους πολέμους που συνεχίζονται από την Λιβύη έως την Κύπρο, από την Αίγυπτο έως τη Συρία, με το να ενισχύει ένα από τα εμπλεκόμενα μέρη και να εμπλέκεται άμεσα στον πόλεμο, προσπαθώντας παράλληλα να επεκτείνει την αυτόκλητη εγχώρια πολιτική του πέρα από τα σύνορά του. Αυτή η στάση που οδήγησε στην εμπλοκή σε «κατακτητικές πολιτικές» με εθνικιστικό περίβλημα υποστηρίζεται σε κάθε περίπτωση από την εθνικιστική συντηρητική νοοτροπία εντός των συνόρων. Η νομιμοποίηση επιδιώκεται μέσω της σκιαγράφησης του προφίλ του ως κράτους που έχει επιρροή στην διεθνή πολιτική σκηνή, στάτους το οποίο προσπαθεί να επιτύχει μέσω της επιθετικής του πολιτικής.

Για εκείνους που με κάθε ευκαιρία εκφράζουν με την επική ρητορική τους κάποιους μακροπρόθεσμους στόχους τους (όπως το 2023, 2071), ούτε τα γεγονότα που βιώσαμε την 27η Φλεβάρη, ούτε και η απώλεια ανθρώπινων ζωών οποιαδήποτε άλλη στιγμή έχει κάποια σημασία. Παράλληλα, κάθε μεγαλομανές σχέδιο, που στήνεται σε απόλυτη ευθυγράμμιση με την κρατική επιχειρηματολογία, πλασάρεται μέσα από εθνικιστικές προθέσεις και ιερότητα, ο απολογισμός των ζωών που χάνονται δεν προκαλεί αμφισβήτηση και διαλύεται μέσα στο ασαφές πλαίσιο του μαρτυρίου του κράτους. Εκείνοι που για τα κρατικά συμφέροντα θεωρούνται «ασήμαντοι» θα ξεχαστούν μέσα στην επόμενη εβδομάδα, μήνα ή χρόνο.

Οι κυρίαρχοι δεν διστάζουν να λεηλατήσουν τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων προς όφελος των συμφερόντων τους και, όπως σε κάθε αντίστοιχη περίπτωση, επιχειρείται και σε αυτόν τον πόλεμο να συντριβούν οι καταπιεσμένοι. Είναι επιτακτικό ως καταπιεσμένοι, να μην γίνουμε πιόνια στον πόλεμο της Εξουσίας. Πρέπει να υπερασπιστούμε τις ζωές μας απέναντι στην επιχείρηση λεηλασίας τους, πρέπει να συνεχίσουμε τη μάχη ενάντια στην πολεμική προπαγάνδα για να χτίσουμε έναν ελεύθερο κόσμο.

Devrimci Anarşist Faaliyet / DAF
(Επαναστατική Αναρχική Δράση)

"Κάθε καταιγίδα ξεκινά με μια σταγόνα βροχής. Πρέπει να γίνουμε αυτή η σταγόνα."

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ- ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ- ΑΝΑΡΧΙΑ

18 Μαρτη: πριν ένα χρόνο, σκοτώθηκε ο αναρχικός σύντροφος Lorenzo Orsetti, πολεμώντας τον ISIS, στη Baghouz της Συρίας.

Ειδήσεις από τον Κόσμο και Σχόλια στους καιρούς της πανδημίας ...

Γίνεται μία τεράστια προσπάθεια να ξεχάσουμε.

Να ξεχάσουμε ότι η έλλειψη γιατρών, νοσοκόμων, κρεβατιών, ιατροφαρμακευτικού υλικού δεν είναι "ατομική ευθύνη". Ότι το να σε στοιβάζουν σε εργοστάσια, σουπερ-μαρκετ, call center, πολυκαταστήματα, δεν είναι ατομική ευθύνη. Ότι το να κρατούνται χιλιάδες άνθρωποι σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης χωρίς τα στοιχειώδη δεν είναι φυσικός νόμος. Ότι η στάση της Εκκλησίας δεν αποτελεί κάποιο παράδοξο αλλά συνέχεια του ιστορικά αντιδραστικού της ρόλου.

Τα ίδια παπαγαλάκια στα ΜΜΕ που προπαγάνδιζαν την αναγκαιότητα για το κλείσιμο νοσοκομείων, σήμερα "συγκινούνται ή οργίζονται για την ανευθυνότητα". Ίσως το πιο χαρακτηριστικό πλάνο που φωτογραφίζει την κρατική κ καπιταλιστική παράνοια και κοροϊδία, να ήταν αυτό με την "συγκίνηση" για τα 10 Ιταλικά πολεμικά αεροσκάφη που έκαναν πτήσεις με χρωματιστούς καπνούς για να εμψυχώσουν λέει τον Ιταλικό λαό,ενώ αυτά τα 10 πολεμικά αεροσκάφη κοστίζουν όσο ολόκληρα νοσοκομεία που θα έσωζαν εκατοντάδες ζωές! Με ρεπορτάζ για τις παραλίες και τους κινδύνους, όταν αύριο το πρωί πολλές χιλιάδες εργαζόμενοι θα πρέπει να πάνε για δουλειά χωρίς τη δυνατότητα προστασίας, γιατί αλλιώς δεν θα χουν να φάνε

Συλλογική και ατομική αυτοπροστασία και ευθύνη λοιπόν δεν αθωώνεται ο παρτακισμός, αλλά δεν θα ξεχάσουμε, τα καθάρματα στο τέλος πρέπει να πληρώσουν για όλα.

S.R

Ο πρόεδρος Ροντρίγκο Ντουτέρτε στις Φιλιππίνες σε διάγγελμά του έδωσε το ελεύθερο στην αστυνομία και τις ένοπλες δυνάμεις να πυροβολούν και να σκοτώνουν τους πολίτες που παραβιάζουν τους κανόνες της καραντίνας: «Οι εντολές μου στην αστυνομία και τον στρατό είναι, αν υπάρξει πρόβλημα και υπάρξει κάποια περίπτωση που κάποιος αντιστέκεται και οι ζωές σας κινδυνεύουν, σκοτώστε τους. Κατανοητό; Νεκροί. Αντί να προκαλέσετε προβλήματα εγώ θα σας θάψω».

Τοπικό Δίκτυο στη Μανίλα, διανομή αγαθών σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη

Άστεγοι στο Λας Βέγκας. Η δημοτική αρχή κάνοντας λόγο για κατάσταση έκτακτης ανάγκης έκλεισε όλες τις δομές φιλοξενίας των αστέγων και τους τοποθέτησε σε υπαίθριο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων...

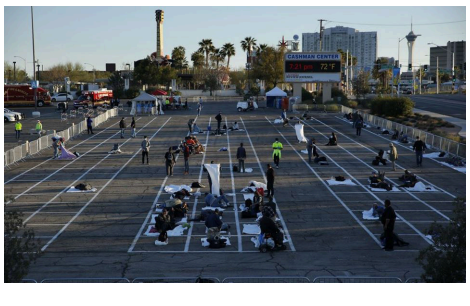

Collage virtuel / 8 avril 2020 / Magasin d'Aïcha, Saint Denis

19 γράμματα μόνο.

VOS PROFITS NOS MORTES

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΣΑΣ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΑΣ

Αυτό έγραψαν συνάδελφοι της Αΐσα στο CARREFOUR στην είσοδο του καταστήματος που δούλευε μέχρι τις 26 Μάρτη όταν πέθανε από τον κορονοϊό. Η Αΐσα, 52 χρονών, εργαζόταν ως ταμίας με ελαστική απασχόληση στα CARREFOUR στο Σαν Ντενί της Γαλλίας για 30 χρόνια. Εκπρόσωπος του συνδικάτου της, ήταν πάντα δίπλα στους συναδέλφους της, απέναντι στην εργοδοσία. Τις τελευταίες μέρες στη δουλειά σε συνθήκες πανδημίας, εξυπηρέτησε χιλιάδες πελάτες. Η εργοδοσία παρά τις καταγγελίες έλεγε ότι οι μάσκες τρομάζουν τους πελάτες. Η ίδια όταν μίλησε στους συναδέλφους της τελευταία φορά είπε ότι θα έλειπε για λίγο λόγω αδιαθεσίας, αλλά θα γύριζε γρήγορα για να τους βοηθήσει να βγάλουν τη δουλειά. Η Αΐσα δεν γύρισε ποτέ. Η εργοδοσία στα περισσότερα σούπερ μάρκετ ακόμη και σήμερα δεν παίρνει μέτρα προστασίας για τους εργαζόμενους. Οι συνάδελφοί της Αΐσα κατέβηκαν σε απεργία στα σουπερμάρκετ όλης της Γαλλίας.

Για την υποκρισία ενός συστήματος που ενδιαφέρεται μόνο για Κέρδος και Εξουσία και απαξιώνει την ανθρώπινη ζωή μέχρις εσχάτων...

Δεκάδες ηλικιωμένοι βρέθηκαν εγκαταλελειμμένοι και σε άθλια κατάσταση, διψασμένοι, πεινασμένοι και παγωμένοι σε γηροκομείο στο Λέτσε της Ιταλίας. Δώδεκα από αυτούς είχαν πεθάνει, ορισμένοι όχι από τον ιό Covid, αλλά από ασιτία. 80 από τους 87 ανθρώπους βρέθηκαν θετιοί στον ιό. Παρόμοια κατάσταση και σε πολλά γηροκομεία στην Ισπανία όπου στρατιώτες βρήκαν εγκαταλελειμμένους, μόνους τους, χωρίς καμιά ιατρική περίθαλψη και φροντίδα δεκάδες ηλικιωμένους, πολλοί απ' τους οποίους είχαν πεθάνει στα κραβάτια τους.

Δεν είναι απλά μια είδηση, αλλά ένα φρικτό γεγονός που αποκαλύπτει τη στυγνή, απάνθρωπη, εγκληματική φύση του κράτους και του καπιταλισμού. Ενός συστήματος που βλέπει τους ανθρώπους ως αναλώσιμους, που δεν αρκείται στο να απομυζά για χρόνια ολόκληρα τον πλούτο των εργατών που κινούν τα γρανάζια της καπιταλιστικής μηχανής, αλλά επιπλέον τους αντιμετωπίζει -μόλις θεωρηθούν άχρηστοι για την παραγωγήσαν κοινωνικά απόβλητους και «βαρίδια».

Και για τα φασιστοειδή που επιτέθηκαν με πέτρες και μολότοφ σε ασθενοφόρο με άρρωστους ηλικιωμένους στην Ισπανία...

Καμιά ανοχή στους κανίβαλους που στοιχίζονται πίσω από το Κράτος, το οποίο γεννά κάθε είδους ρατσισμό -έμφυλο, φυλετικό, ηλικιακό- και προωθεί τις κοινωνικές διακρίσεις. Ενάντια στην καλλιέργεια της αδιαφορίας και του μίσους απέναντι στους αδύναμους, τους φτωχούς, τους αποκλεισμένους, που οδηγεί στον κοινωνικό εκφασισμό και τον κανιβαλισμό. Μακριά από κάθε λογική κοινωνικού δαρβινισμού που αντιτίθεται στις αρχές και τις αξίες που διέπουν την Αναρχία. **Κοινωνική ισότητα, Αλληλοβοήθεια, Δικαιοσύνη, Αλληλεγγύη, Ανθρωπιά.**

Μαρτυρία μιας πρόσφυγα από τον καταυλισμό της Ριτσώνας:

«Ο ιός δεν κάνει διακρίσεις. Μπορεί να προσβάλλει όλους τους ανθρώπους ανεξαρτήτως τάξης, φυλής, εθνότητας. Οι πολιτικές αντιμετώπισης της πανδημίας όμως κάνουν διακρίσεις.

(...) Ήμουν τρεισήμισι μήνες στη Μόρια που έμοιαζε με επίγεια κόλαση χωρίς ίχνος ανθρωπισμού. Τους τελευταίους τρεις μήνες είμαι εδώ. Μόλις ανακοινώθηκαν τα κρούσματα μας έβαλαν όλους σε καραντίνα, δηλαδή δε μας επιτρέπεται να βγούμε έξω *(..)* Στα κοντέινερ μένουν συνήθως 7-8 άτομα μαζί. Αν κολλήσει ένας θα το μεταδώσει στους υπόλοιπους γιατί οι χώροι είναι πολύ στενοί. Όταν ζούμε τόσο στριμωχτά ο ένας με τον άλλος υπάρχει κίνδυνος σε μια εβδομάδα να έχει κολλήσει ο μισός πληθυσμός... Το μέτρο που εφαρμόζεται δεν είναι για τη δική μας ασφάλεια. Δεν έχουμε καν τα στοιχειώδη μέσα προστασίας, γάντια και μάσκες. Ούτε φάρμακα δεν έχουμε. Όποιος χρειάζεται φάρμακα, πρέπει να πληρώσει για να του τα φέρουν οι νοσηλεύτριες.

(...) Φοβάμαι. Όλοι φοβούνται μη μολυνθούν και μολύνουν τους δικούς τους ανθρώπους. Ζούμε σ' ένα παρατεταμένο και έντονο στρες για το αν θα αρρωστήσουμε, αν θα έχουμε περίθαλψη, αν θα έχουμε φάρμακα, εάν θα έχουμε επαρκές φαγητό για τις επόμενες μέρες.

(...) Ζούμε σε περιβάλλοντα που είμαστε συνδεδεμένοι μεταξύ μας. Όταν σου προκύπτει μια τόσο μεγάλη ανατροπή και αναζητάς λύση, πρέπει να είναι για όλους. Πρέπει να μοιραστούμε αυτό που έχουμε. Ο ιός δεν ξεκίνησε από τους πρόσφυγες. Διασχίζει όλα τα σύνορα. Σύνορο πλέον είναι η πόρτα του σπιτιού σου, είναι το σώμα σου. Δεν είναι ώρα για διακρίσεις και ρατσισμό. Ο κορονοϊός μαθαίνει στον κόσμο τη ζωή των προσφύγων, τι σημαίνει να είσαι ευάλωτος, αγνοημένος, ζωντανός αλλά κρυμμένος, ελεύθερος αλλά σε φυλακή, με χιλιάδες λέξεις, με χιλιάδες σκέψεις, αλλά αναγκασμένος να σιωπάς, να περιμένεις, να μη πας στο σχολείο, να μη πας στη δουλειά, να χάνεις το νόημα της ζωής σου. Διδάσκει παράλληλα την ανάγκη να έχεις ένα καταφύγιο. Εγώ έφτασα μέχρι εδώ αναζητώντας ειρήνη και ασφάλεια. Σήμερα τα ίδια πράγματα αναζητούν σχεδόν όλοι οι άνθρωποι. Ας στηρίξουμε ο ένας τον άλλον για να τα βρούμε».

Parwana, 16 χρονών, από το Αφγανιστάν

Μπάτσοι στη Νότια Αφρική έριξαν πλαστικές σφαίρες και ξύλο σε πλήθος 200-300 ανθρώπων που περίμεναν έξω από σούπερ μάρκετ για να αγοράσουν τα απαραίτητα στη φτωχογειτονιά Γεοβίλ στο Γιοχάνεσμπουργκ.

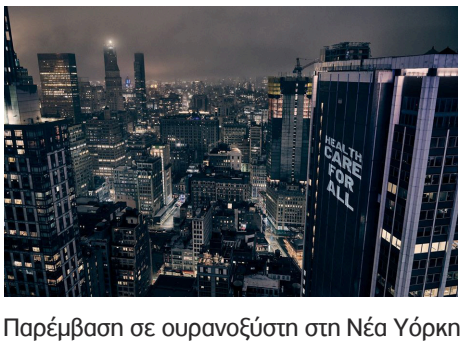

Παρέμβαση σε ουρανοξύστη στη Νέα Υόρκη (Μανχάταν) με προτζέκτορες ***" -Σπίτια για τους αστέγους-Ακύρωση Ενοικίων-Περίθαλψη για όλους"***

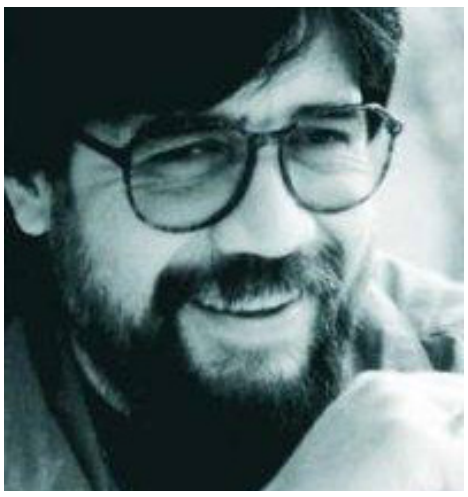

Αντίο!

"Αυτοί που μας λείπουν, συνήθιζαν να μαζεύονται για να παίξουν μία παρτίδα τρούκο και γελούσαν τρανταχτά, χωρίς σεμνοτυφίες, την ίδια ώρα που κάποιοι άλλοι προπαγάνδιζαν τα καλά της σιωπής. Καμιά φορά, σε κάποια αυλή, έτρεχαν πίσω από ένα τόπι, τάχα σπουδαίοι μπαλαδόροι, κι όταν έβαζαν γκολ το υπέγραφαν φωνάζοντας τ'όνομά τους, την ίδια ώρα που κάποιοι άλλοι είχαν αποφασίσει πως δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο απ'το να ζεις στην ανωνυμία. Αυτοί που μας λείπουν, μαγείρευαν τα σαββατοκύριακα, οδηγούσαν λεωφορείο, σπούδαζαν κοινωνιολογία, νομικά ή γεωπονία, έγραφαν μυθιστορήματα, ήταν ηθοποιοί, ποιητές, ή πυγμάχοι, ήταν γιατροί σε κάτι άθλιες κλινικές, μάθαιναν ένα ένα τα πάρκα της πόλης, μέσα στα οποία αντάλασσαν ρούχα, δίσκους, βιβλία και εμπιστοσύνη. Τα δειλινά της Κυριακής αυτοί που μας λείπουν, έλεγαν: «Τι λέτε; Πίνουμε κάνα μάτε;», και τότε, με την οικογενειακή κούπα που μοσχοβολούσε το καλύτερο χόρτο («αυτό με τα κοτσανάκια» έλεγαν αυτοί που λείπουν), κοιτάζονταν στα μάτια με τρυφερή περηφάνεια, με βίαιη στοργή, με πάθος οπλισμένο με μέλλον, γιατί αυτοί που μας λείπουν ήταν αγωνιστές.

Κι αν μας λείπουν, δεν είναι επειδή έτσι το θέλησε η τύχη ή τα καμώματα ενός θιγμένου θεού. Μας λείπουν γιατί τόλμησαν να προτείνουν μια ζωή καλύτερη απ'την αγελαία. Μας λείπουν γιατί είπαν πως ψωμί θα υπάρχει για όλους ή για κανέναν. Μας λείπουν γιατί άναψαν ένα φως μες στο σκοτάδι -έντονο ή χλωμό, δεν έχει σημασία γιατί η λάμψη του μας οδηγεί. Μας λείπουν γιατί στο μισοσκότεινο δωμάτιο ζύγωσαν το κρεβάτι του παιδιού, το χάιδεψαν, άφησαν στο μέτωπό του το αστεράκι του ήσυχου ύπνου, κι όταν βγήκαν από κει πέρασαν στη δράση, το έκαναν ξέροντας πόσο πολλά είχαν να χάσουν, και το έκαναν με την αποφασιστικότητα αυτού που ξέρει ότι έχει δίκιο."

Λουίς Σεπούλβεδα

Στις 7 Απρίλη, παγκόσμια ημέρα για την υγεία, υγειονομικοί σε όλο τον κόσμο κατέβηκαν σε κινητοποιήσεις ζητώντας μέτρα προστασίας, και εξοπλισμό για την αντιμετώπιση της φονικής πανδημίας. Ανάμεσα στα θύματα του κορονωϊού είναι εκατονταδες εργαζόμενοι σε νοσοκομεία και δομές υγείας εξαιτίας των ελλείψεων και της διαρκούς υποβάθμισης του τομέα της δημόσιας υγείας.

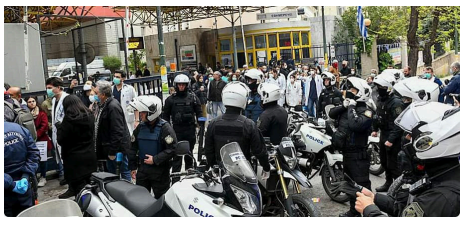

Στο νοσοκομείο **Ευαγγελισμός** δεκάδες μπάτσοι εισέβαλαν στο προαύλιο που βρίσκονταν γιατροί, νοσηλευτές και αλληλέγγυοι, με σκοπό να διαλύσουν την συγκέντρωση. Στο **Πακιστάν** η αστυνομία αντιμετώπισε τους γιατρούς με ξύλο και σφαίρες και συλλήψεις.